

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ELIZABETH DEAR

SEIZE THE CASTLE

A KNIGHT'S REVENGE

HOLYWELL

2

ACADEMY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

KALEYİ ELE GEÇİRİN

BİR ŞÖVALYENİN İNTİKAMI

İKİNCİ KİTAP

ELIZABETH DEAR

İÇİNDEKİLER

[Sinopsis](#)

[Yazardan Bir Not](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

Nuh - Günümüz

[Bölüm 2](#)

Zach

[Bölüm 3](#)

Bennett

[Bölüm 4](#)

Zach

[Bölüm 5](#)

Noah

[Bölüm 6](#)

Jolie

[Bölüm 7](#)

Jolie

[Bölüm 8](#)

Zach

[Bölüm 9](#)

Jolie

[Bölüm 10](#)

Jolie

[Bölüm 11](#)

Jolie

[Bölüm 12](#)

Jolie

[Bölüm 13](#)

Bennett

[Bölüm 14](#)

Jolie

[Bölüm 15](#)

Noah

[Bölüm 16](#)

Jolie

[Bölüm 17](#)

Zach

[Bölüm 18](#)

Jolie

[Bölüm 19](#)

Jolie

[Bölüm 20](#)

Jolie

[Bölüm 21](#)

Bennett

[Bölüm 22](#)

Nuh

[Bölüm 23](#)

Jolie

[Bölüm 24](#)

Jolie

[Bölüm 25](#)

Zach

[Bölüm 26](#)

Jolie

[Bölüm 27](#)

Jolie

[Bölüm 28](#)

Jolie

[Bölüm 29](#)

Jolie

[Bölüm 30](#)

Bennett

[Bölüm 31](#)

Jolie

[Teşekkür Ayrıca](#)

[Elizabeth Dear Yazar](#)

[Hakkında](#)

Telif Hakkı© 2022 Elizabeth Dear Publishing LLC

Düzenleme McKinley & Jamee at Hot Tree Editing

Kapak Cherie Foxley

Elizabeth Dear ve Stephanie Osu tarafından

biçimlendirilmiştir, PA Tüm Hakları Saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesindeki kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Morgan'a, nam-ı diğer Morgie'ye. Instagram'da bana mesaj atmana çok sevindim ve artık sana arkadaşım diyebildiğim için çok heyecanlıyım. Kelimelerime gösterdiğin özen bu hikayenin özel olmasına yardımcı oldu.

SİNOPSİS

Saint Gabriel Şehri'nde bir savaş yaklaşıyor.

Dört Aile nesiller boyunca Şehri yönetti, ancak ailemi öldürdüklerinde büyük bir hata yaptılar ve beni de öldürmeyi başaramadılar.

Gerçek kimliğimi ortaya çıkardım, Şehri ve Holywell Akademisini kasıp kavurdum ama Spencer, Hargraves ve Ferrero'nun yöneticileri beni küçümsemeye devam ediyor. Varis olmaya çalışan sinir bozucu küçük bir sivrisinek olduğumu düşünüyorlar ve bu, onlardan her şeyi aldığımda her şeyi daha tatlı hale getirecek.

Ama oğulları - on bir yıl boyunca en iyi arkadaşlarım olan çocuklar - benim hakkımda ebeveynlerinden farklı fikirlere sahipler.

Zach beni geri istiyor ve belki de sadece beni *istiyor*.

Noah arkadaşlığımızı özliyor ama yalanlarım yüzünden incinmiş hissediyor.

Ve Bennett, mirasına yaptığım saldırıya sonuna kadar direnecek ama yine de beni tekrar kaybetmektense ölmeyi tercih eder.

Peki ya ben? Oğullarımın bana geri dönmesi gerektiğini düşünmeye başlıyorum.

Hepsi.

Ama bir seçim yapmak zorundalar. Ya ben ya da aileler.

Çünkü her şeyi yakıp yıkmaya geldim ve hiçbir şey ayakta kalamayacak. benim yolumda.

Bu bir Yeni Yetişkin, üniversite çağında karanlık akademi romantizmidir. Bu bir üçlemenin ikinci kitabı ve bir uçurumla bitiyor. Aynı zamanda bir "neden seçim" romantizmidir, yani kahramanımızın birden fazla aşk ilgisi olacak ve aralarında seçim yapmak zorunda kalmayacak.

*mutlu sonunu elde etmek için. Her zaman olduğu gibi, bu seri **18** yaş üstü okuyucular içindir ve bir ton küfürlü dil, çok buharlı sahneler ve şiddet temaları içerir. Kapılarda Fırtına'yı (Bir Şövalyenin İntikamı 1. Kitap) okuduysanız ve Jolie'nin hikâyesinin nasıl devam ettiğini görmek istiyorsanız, hemen başlayın!*

YAZARDAN BİR NOT

Herkese merhaba! Burada anlatacak pek bir şey yok - eğer [1. Kitabı](#) (Kapılarda Fırtına) okuduysanız, o zaman doğru yerdesiniz.

Son kitabın sonunda da belirttiğim gibi, bundan çoklu POV modundayız, bu yüzden umarım bu sayfalarda Zach, Noah ve Bennett'i tanımaya hazırsınızdır. Şimdiye kadar biraz gizemli olduklarını biliyorum!

Son kitapla aynı içerik uyarıları burada da geçerlidir - şiddet ve işkence sahneleri, genel kargaşa, cinsel saldırı tartışması (ancak hiçbir şey sayfada tasvir edilmemiştir), çok sayıda küfür dil ve grup seks de dahil olmak üzere açık seks sahneleri.

Evet, önümüzde daha fazla baharat var! Ama sıkı durun ekip, çünkü oraya varmadan önce yapmamız gereken çok şey var.

Jolie ve çocuklarıyla birlikte bu yolculuğa devam etmek için sabırsızlanıyorum.

- Elizabeth

PROLOGUE

NOAH - YAŞ 12

"Noah!"

Daha hızlı koştum. Jolie'nin çığlıkları çaresizdi ve onu bulmak zorundaydım.

Biri ona zarar veriyordu. "Jojo!"

Panikle seslendim. "Noah, bana yardım et!"

O neredeydi? Bu koridorların hepsi aynı görünüyordu.

Ofisler, konferans salonları, büyük buzdolapları ve küçük masaları olan dinlenme odaları.

"Noah!"

Koridorun sonundaki açık kapıdan bir ışık parladı. Oraya doğru koştum, bir şekilde doğru yer olduğunu biliyordum.

"Jojo!"

Ayağım bir şeye takıldı ve odanın içine düştüm. Bennett ve Zach zaten buradaydı, duvarın yanında duruyor ve yüzlerinde boş bakışlarla odanın ortasına bakıyorlardı.

Jolie yerde yatıyordu. Başı kanıyordu ve ağlıyordu. "Aman Tanrım! Bennett! Zach! Bir şeyler yapmalıyız!" Ağladım, onun için koşuyor.

Cevap vermediler. Onlara baktım, ona neden yardım etmedikleri konusunda kafam çok karışmıştı ve sonra tekrar yere baktım.

O gitmişti. "Hayır!"

Uyandım, çığlığım boğuk boğazıma acı .

"Hey," diye fısıldadı Bennett yanımdan. "Noah. Sadece bir rüyaydı." Odamın zeminindeki uyku tulumlarımızın içinde yanımda uzandığı yerden elimi tuttu.

"değildi," dedim ve boğazımdan yüksek sesli bir hıçkırık kaçtı. "Bu bir rüya değildi. O gerçekten öldü!"

Bennett hiçbir şey söylemedi. Ben ağlamaya devam ederken o sadece elimi tuttu, dün gece ailemiz en iyi arkadaşımızı ve onun ailesini gözümüzün önünde öldürdüğünde akıtamadığım gözyaşlarımı akıttı.

nedenlerden dolayı. Bizi *test* etmek için.

"Nerede... Zach nerede?" Hıçkırarak sordum. Diğer tarafımdaki uyku tulumu boştu.

"İşte," dedi Zach sessizce.

Yatak odamın pencere kenarındaki koltuğuna baktım, Zach minderin üzerine tünemiş, sisli cama yaslanmıştı.

Gözleri yorgunluktan kırmızılaşmış ve şehrin ışıklarından pencereye vuran zayıf parıltıda kan çanağına dönmüştü. Siyah saçları dağınıktı.

Elinde büyük bir mutfak bıçağı vardı ve gözleri işgalcileri izliyormuş gibi kapıya dikilmişti.

Uyumadığını fark ettim.

Bennett uyku tulumunun içinde doğrulup beni de yanına çekti.

"Ben..." diye başladı, zorlukla yutkunarak. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü,

Bizim için kendini toparlamaya çalıştığını biliyordum. "Ailelerimizin bunu neden yaptığını bilmiyorum. Jolie'nin babası böyle bir *ceza*ı hak etmek için gerçekten kötü bir şey yapmış olmalı."

"Yine de hiçbir şey yapmadı!" Ben ağladım. "Bunu ona neden yaptılar?"

Bennett üzüntüyle, "Babam kuralların böyle olduğunu söyledi," diye cevap verdi. "Bir Aile diğerlerine ihanet ettiğinde Dört Aile'nin kuralları."

"Kuralların canı cehenneme," diye mırıldandı Zach pencereden. "Kurallar berbat. Ailelerimiz psikopat."

Başımı salladım. Babamın deli olduğunu hiç düşünmemiştim. Ya da kötü olduğunu. Onu çok fazla görmezdim ama ne zaman görsem bana gülümser ve güzel şeyler söylemeye çalışırdı.

Bennett'in babası ve Zach'in annesi korkutucu olanlardı.

Ama babam bu korkunç *cinayeti* kabul etti. Sonunda onun da onlar gibi olduğu ortaya çıktı.

"Sence ailelerimiz bize şimdi ne yaptıracak?" diye sordum. "Bunu bir tür kabul töreni gibi gösterdiler."

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Bennett. "Ama eminim ki Ailelerimiz bulundukları yere -bu Şehirde oldukları kadar *güçlü* olmaya- bazı kötü şeyler yapmadan gelmemişlerdir."

Zach hâlâ elinde tuttuğu bıçağa bakarak, "Kötü olabilirim," diye düşündü. "Eğer bizi yapmaya zorlayacakları şey buysa."

Ona inandım ama bunu Zach için istemiyordum. Hiçbirimiz için.

Çünkü Bennett ya da Zach'i korumak anlamına gelseydi ben de nasıl kötü olacağımı bulurdum. Jolie'yi korumamız gerektiğini bilseydim, bir silah çalıp on banka soyardım, böylece çok çok uzaklara kaçmak ve asla arkamıza bakmamak için paramız olabilirdi.

Bu düşünce göğsümü ağrıttı ve kendimi tekrar yıkılmaktan alıkoymak için birkaç büyük nefes almak zorunda kaldım.

Bennett uzun bir süre sonra, "Şu andan itibaren," dedi. "Bu odanın dışında kimseye güvenmiyoruz. Her zaman birbirimizin arkasını kollayacağız. Holywell'den mezun olduğumuzda vakıf fonlarımıza erişene kadar ailelerimizi mutlu etmeye yetecek kadarını yapıyoruz. Ondan sonra ne yapmak istediğimize karar veririz."

"Evet," diye yanıtladı Zach. "Eğer ailemiz bunu yapabiliyorsa, başka ne yapacaklarını bilemeyiz. Sadece biz olmalıyız. Başka kimse olmamalı."

"Doğru," diye araya girdim. "Babamın iyi biri olduğunu sanıyordum. Ama hayatım boyunca bana *yalan söylemiş* olmasına imkân ! Bundan sonra sadece biz varız."

"Ve bir daha asla böyle bir şey olmamasını sağlayacağız. Jojo'yu kaybettik ama birbirimizi kaybetmeyeceğiz," dedi Bennett, kararlılığı sesindeki hüznü bastırarak.

Sonunda ağlamayı bırakmıştım. Bu önemliydi; hayatımıza nasıl devam edeceğimizi ve birbirimizi nasıl koruyacağımızı bulmamız gerekiyordu.

Tekrar sessizliğe büründük, hepimiz düşüncelerimizde kaybolmuştuk, ta ki Zach sonunda sessizliği bozana kadar.

"Onu özlüyorum," diye mırıldandı.

"Ben de," dedim usulca.

"O her zaman bizim bir parçamız olacak," diye ekledi Bennett, kolunu gözlerine sürmeden önce hafifçe burnunu çekerek. "Kalplerimizde ve anılarımızda. Babası ne yaparsa yapsın. O iyiydi ve biz de onu öyle hatırlayacağız."

Buna tutunurdum. Yıllar sonra, bazen Aileler'in bel altı dünyasına çekilmekten kaçınmasının en iyisi olduğunu bile düşünebilirdim. Tüm bunlar için çok iyi, çok mutlu ve çok masumdu.

-Ve anılarımızda sonsuza dek öyle kalabilir.

Ancak ortaya ki, bu Şehir Jolie'yi de tıpkı üçümüz gibi çiğneyip tükürmüştü ve o da bizim gibi Ailelerin yaralarını taşıyordu.

Bu bizim kaderimizdi.

BİRİNCİ BÖLÜM

NUH - GÜNÜMÜZ

"I Bayan Knight'ın bunca zaman sonra sağ bulunmuş olmasından dolayı ailelerin ne kadar müteşekkirdiğini bir kez daha ifade etmek istiyorum. Yine de böylesine garip bir olay uydurmaya karar vermiş olması hepimizi üzüyor.

Ailelere karşı kan davası güdüyorlar, tek niyetleri onu kollarını açarak karşılamak."

Ailelerin tuttuğu halkla ilişkiler firmasının şu anki gözdesi olan güzel sarışın robot, sempatik yüzünü takınmadan önce kamera için parlak bir şekilde gülümsedi.

"Jeffrey ve Kerstin Knight'ın trajik bir şekilde ölümüne neden olan uçak kazasıyla ilgili olarak bir soruşturma başlattık ve Bayan Knight'ın nasıl olup da yanlışlıkla ölü ilan edildiğini belirlemek üzere Bahama makamlarıyla işbirliği yapacağız. Aileler ayrıca Bayan Knight'ın anne ve babasının ölümüyle ilgili iddialarına ilişkin olarak medyaya verdiği sözde 'kanıtları' kapsamlı bir şekilde incelemiş ve her bir ögenin son derece iyi hazırlanmış bir aldatmaca olduğunu tespit etmiştir."

James Spencer'ın ofisinin duvarında asılı duran düz ekran televizyonda yayınlanan basın toplantısına bakma zahmetine sandalyemde kaykıldım, bunun yerine telefonuma dalmış gibi davrandım. Zach'in yanımda kıpır kıpır olduğunu hissedebiliyordum.

"Aileler, Bayan Knight'ın uçak kazasında kafa travması ya da başka kalıcı yaralar almış olabileceğinden ve bu nedenle Aileler hakkında böylesine tuhaf yalanlar uydurduğundan şüphelendikleri için psikolojik muayeneden geçmesini talep ettik. Bu nedenle

Şimdiye kadar reddettik ama emin olun ısrar etmeye devam edeceğiz. Ailelerin tek arzusu, bir zamanlar hepimizin onu tanıdığı mutlu, sağlıklı eski Varis haline dönebilmesi için mevcut olan en iyi bakımı almasıdır."

James televizyonu kapattı ve kumandayı masasının üstüne çarparak indirdi. Öfkeli bakışlarını odanın içinde gezdirerek Andrea'nın kanepede korumasının yanında oturduğu yerden Zach, Bennett ve benim masasının karşısındaki sandalyelerde oturduğumuz yere doğru kaydırıldı. Beklendiği gibi, bu sabah ilk iş olarak idam mangasıyla yüzleşmek üzere çağırılmıştık.

"Üçünüzün bütün bir dönem boyunca o kızın yüzüne bakıp *da bir şekilde* kim olduğunu anlamadığınıza inanamıyorum," diye homurdandı. "Bunca zamandır kafanız kışınızda mıydı? Bu tam bir felaket!"

"Dürüst olmak gerekirse, baba," dedi Bennett, babasının öfkesi söz konusu olduğunda uzun zaman önce aşılmaz bir kalkan geliştirdiği için sakinliğin resmi. "Burslu bir öğrenci gibi davranıyordu. Onunla etkileşime girmek ya da onu fark etmek için nadiren bir nedenimiz oldu."

Bu ne büyük bir yalandı ama ailelerimizin hiçbirisi bundan şüphelenmezdi. İçimize kapanmamızı, zamanımızı ve ilgimizi sadece bunu hak eden öğrencilere vermemizi beklerlerdi. Şehrin fakir Güney Yakası'ndan gelen küstah, sinir *bozucu* ama bir o kadar da çekici öğrenci Joanna Miller'la ilgilenmemiz, o zamanlar bizim için ne kadar anlamsızsa onlar için de o kadar anlamsız olurdu.

Şimdi şey anlam kazandı, değil mi?

"Onun bir sahtekâr olduğunu iddia edemeyecek olmamız büyük talihsizlik," diye ekledi babam James'in ofisindeki ikinci düz ekran televizyondan yayın yapan video akışından. Elbette *bu* bile onun Şehre dönmesini gerektirecek kadar önemli değildi. "Ortaya çıkmadan önce DNA'sını beş farklı bağımsız laboratuvarda . Laboratuarların hiçbirisi bizim ağıımızda değil, bu yüzden sonuçları değiştiremiyoruz. Medya Jeff'in DNA'sının yirmi beş yıl önceki sahte babalık davasından kalma olduğunu biliyor, bu yüzden gerçek olduğu kabul edilecek."

Ben de dahil olmak üzere tüm odayı görebileceğini bilerek ona doğru baktım. Sorunlarıyla yüzleşmek yerine bir kez daha onlardan kaçtığı için yüzümde oluşan hayal kırıklığını görebilmesini umuyordum.

"Çok yazık," dedi Andrea soğukkanlılıkla, dar kırmızı eteğinin altından bacak bacak üstüne atıp kırmızıya boyalı dudaklarını büzerek. "Akademi'de küçük bir hamamböceği gibi süründüğünü bilseydik, sorunu halledebilirdik. Varoşlardan gelen uyuz bir sokak faresini kimse fark etmezdi."

Ebeveynlerimiz için takım elbise giymiş ve kravat takmış olan Zach sandalyesinde daha da çöktü. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve annesine meydan okuyan bir bakış attı. Hiç şüphe yok ki bu görev bize düşecekti -sadece başka bir *sınav*- ama Zach, Bennett ya da benim Jolie'nin saçının teline zarar vereceğimizi düşünüyorlarsa kendilerini kandırıyorlardı.

İlk seferde yaşadıklarımızdan sonra olmaz.

Onun için bir şey yapmadığımıza inanacağından değil. Jolie, hayatının ilk on bir yılında en yakın ve en iyi arkadaşları olan bizlere kendisini korumamız için güvenmemeye karar vermişti. Bunun yerine bize yalan söylemeyi seçmişti ve şimdi biz de tıpkı ailelerimiz gibi bu lanet olası karmaşa karşısında ne yapacağımızı duruyorduk.

Bu benim için yutulması acı bir haptı.

Andrea, her zamanki gibi eğlenen Zach'e, "Hadi ama bebeğim," diye mırıldandı. "O artık senin çocukluk arkadaşın değil. O artık kesinlikle Güney Yakası *kokan* küçük bir sürtük."

Bennett, Zach ağzını açmadan araya girdi. "Yani, hakkında bir öldürme emri olmayacak mı?" Kaygısız tonu bir sanat eseri idi.

"Hayır, ne yazık ki," diye tükürdü James. "Şimdilik değil. Görünüşe göre etrafta sinsice dolaşıp bizden çalmayı bitirdiğinde, ortaya çıkarsa onu öldürmemizin çok daha zor olacağını biliyordu. Andrea'nın dediği gibi, varoşlardan gelen rastgele bir kaltağı kimse özlemezdi, ama şimdi ortadan kaybolursa, Aileler suçlu görünür."

Biz suçluyduk. Ve şimdiye kadar, şehir kimin suçlu olduğu konusunda bölünmüş görünüyor. Biz suçluyduk. Ve şimdiye kadar, şehir kimin suçlu olduğu konusunda bölünmüş görünüyor. Biz suçluyduk. Ve şimdiye kadar, şehir kimin suçlu olduğu konusunda bölünmüş görünüyor.

"James, her şeyi hallettiğimiz gibi bunu da halledeceğiz," dedi babam, belli ki bilgisayarında bir şeylerle uğraşırken artık kameraya bile bakmıyordu. Kırışan sarı saçları ustaca kulaklarının arkasına taranmıştı ve Aralık ayının ortası için müthiş bir bronzluğu vardı. Sahildeki mülklerinden hangilerini ziyaret ettiğini ve yanında hangi metreslerinin olduğunu merak ettim. "Bizim her şeyimiz var. Onun hiçbir şeyi yok. Onun sözüne karşı bizimki."

"Denizaşırı bir yatırımcıyla yaptığım büyük bir anlaşmayı şimdiden kaybettim!" James yumruğunu masasına vurarak havladı. "Spencer'la iş birliği yaparak kötü halkla ilişkiler *potansiyeliyle* bile uğraşmak istemediler, bu yüzden on birinci lanet saatte çekildiler. Bu böyle devam edemez."

"Tam olarak *hiçbir şeyi yok*," diye ekledi Andrea. "Dün geceki o *felaket* partiden çıkar çıkmaz Knight Vakfı' kendisine kalan mirasın iade edilmesi için süreci başlattığını biliyoruz."

James bana baktı. "Peki bu neyi gerektiriyor?"

Boğazımı temizledim. Vakfın yönetim kurulunda yer aldığım için bu bilgi sahibiydim. "Bay ve Bayan Knight'ın ölümleri sırasında tüm kişisel varlıkları ve Jolie'nin vakıf fonu, vasiyetlerinde belirtildiği gibi vakfı finanse etmek için kullanıldı. Bu miktarın tamamı hayatta kalan varisleri olarak Jolie'ye kalacaktı. Vakıf aynı zamanda bildiğiniz gibi şu anda Anders'e kiralanmış olan Knight çatı katının da sahibidir."

Jolie artık bir milyarderdi. Ama sadece parası vardı -Spencer, Hargraves ve Ferrero daha anne babasının cesetleri soğumadan Knight imparatorluğunun üzerine akbabalar gibi üşüşmüşlerdi ve artık Jeffrey Knight'ın *çok* kârlı Knight portföyünü oluşturan çeşitli işletmelerdeki tüm hisselerine sahiptik.

James sandalyesinde arkasına yaslanıp parmaklarını dikleştirirken düşünceliydi -öfkesi nihayet azalmıştı-. "Buna rağmen, Peter mükemmel bir noktaya değindi. Bizler aileyiz, Tanrı aşkına. O bir yetim -şimdi zengin bir yetim- ama bu onun ilk yıllarını Güney Yakası'ndaki boktan okullarda geçirdiği ve yabancılar tarafından yetiştirildiği gerçeğini değiştirmiyor. O sadece ismen bir varis ve *hiçbir şeyin* varisi değil. Şövalye imparatorluğu bizim ve bizim olmaya devam edecek.

Bizimkiler. Arkasında parasından, ona paraşüt kullanmayı öğreten eski Özel Kuvvetler mensubu üvey babasından ve bilgisayar kullanmayı iyi bilen üvey kardeşinden başka hiçbir şeyi yok. Tüm Şehrin onun ciddiye alınmaması gerektiğini anlaması uzun sürmeyecektir."

Bennett duygusuzca babasına bakmaya devam ederken Zach ve ben bunun bizim için tamamen mantıklı olduğunu düşünerek başımızı salladık.

Hiçbirimiz -Bennett bile- Jolie'nin arkasında yeni ailesinden çok daha fazlası olduğundan şüphelendiğimizi ailemize söylemeyecektik. Onun sadece Joanna Miller olduğunu düşündüğümüzde bile bir şeyler sakladığını düşünmeye başlamıştık. *Akranlarımızdan* birinin sonunda ona gerçekten onu öldürecek bir şey yapacağına dair artan endişemize ek olarak, onu giderek daha şüpheli bulmamız, kendimize mesafe koymamıza ve okuldan ayrılması için daha da fazla baskı yapmamıza neden oldu.

Ve şimdi onun gerçekte kim olduğunu bildiğimize göre?

O bir aptal değildi. Kimse şaka olsun diye Ailelere alenen savaş ilan etmezdi, ama yine de bir tür yardım almış olsa bile bu *inanılmaz derecede* pervasızcaydı.

"Aynen öyle," dedi Andrea, bize bakmadan önce James'e o acımasız beyaz gülümsemesiyle gülümseyerek. "Bu Holywell'de damgalanabilir. Öğrenciler, gerçekten de Güney Yakalı *olan* bu kızın *gerçek* Varislerle asla rekabet edemeyeceğini görecekler. Gayrimeşru olduğu öğrencilerden ailelerine kadar yayılacak ve bizim hakkımızdaki tüm çılgın hikayeleriyle birlikte kovulacak."

Üçümüz sadece başımızı salladık. Elbette her zamanki gibi *onların dağınıklığıyla* uğraşmak bize kalacaktı.

"Büyük yatırımcılarım ve ortaklarımla bazı toplantılar ayarlayacağım," diye ekledi babam. "Büyük oyunculara güven vermemiz gerekecek ki ürkek davranmasınlar. Her şey yoluna girecek."

"Bennett, Jansen'lerle işleri ilerleteceğim," diye ekledi James, sanki bu anlaşma Bennett için *büyük* bir anlaşma değilmiş gibi. "Bize sırt çevireceklerinden endişelendiğimden değil, ama anlaşmayı mühürlemek onları kilitleyecek. Şehirdeki en büyük hedge fonunun ortaklığını kaybetmeyi göze alamayız."

Bennett babasına göstermelik bir baş selamı verdi ama çenesinin hafifçe gerilmesi ve burun deliklerinin genişlemesi kaçmadı. Onun yaklaşan

Nişan onu pek heyecanlandırmıyordu.

"Pekâlâ, toplantı sona ermiştir," dedi James tembel bir el hareketiyle. "Bu fiyaskoyla ilgili her türlü gelişmeden birbirimizi haberdar edeceğiz. Ve siz üçünüz-" Biz sandalyelerimizden kalkarken bize ters ters baktı. "-Bunu düzeltseniz iyi olur. Bizi buraya getiren *sizin* beceriksizliğiniz."

Zach sırtıttı ama kara gözleri sertti. "Sanırım üçünüzün işlediği *cinayetler* bizi buraya getirdi. Ama merak etmeyin, temizlik ekibiniz bu işle ilgileniyor."

Andrea gözlerini devirerek ofladı. "Zachary, kes şunu." "Dışarı!" James kapıyı göstererek havladı. Başka bir şey dışarı çıktık.

İKİNCİ BÖLÜM

I Kendimi Hargraves'in çatı katındaki oturma odasındaki dev deri koltuğa attım, takım elbise ceketimi çoktan çıkarmış ve kravatımı gevşetmişim. Noah'ın *kıymetli* elektrikli arabasına doluşmuştuk. ve doğruca buraya çünkü Nuh'un evi ailelerimizden herhangi biriyle karşılaşma ihtimalimizin en düşük olduğu Aile eviydi.

"Kahretsin, bu çok sinir bozucuydu," dedim gerinirken. "Bunun için bizim suçlanmamız şok edici."

Noah yanıma uzanırken Bennett de koltuğu kaptı.

Noah başını ellerinin arasına alarak, "Dün gece hiç uyumadım," diye yakındı. "Siz uyudunuz mu?"

"Siktir et, hayır," diye cevap verdim.

"Hayır, yapmadım," dedi Bennett, kravatını sinirli bir şekilde çekerek çıkardı. "Ben hala... buna inanamıyorum."

"Evet," dedim kocaman bir sırıtışla. "Jojo geri döndü ve tam bir ıslak rüya. Sömestr başlayana kadar sabırsızlanıyorum, böylece onu kızımız yapabiliriz."

İkisi de bana deliymişim gibi baktı.

Ben deli değildim. Olabilecek *tek* yol buydu ve onların da buna katılması gerekiyordu.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Bennett sonunda kekeledi. "O bizi yok etmek için burada."

"Biliyorum," dedim, gülümsemem daha da büyümüştü. "Çok ateşli."

"Zach," diye azarladı Noah tepeden bakan öğretmen sesiyle. "Bizim için böyle hissetmiyor. Artık bizim için *bir* şey hissettiğinden emin değilim. Kampüse geldi, yüzümüze karşı yalan söyledi ve bizden *çaldı*."

Ona küçümseyici bir el salladım. "Onun yerinde olsaydım ben de çok kızardım. Dinlemiyor muydun? O *her şeyi* duydu."

Noah yüzünü buruşturdu ve Bennett bile üzgün görünüyordu.

Noah kısık ve üzgün bir sesle, "Onun ailesini *biz* öldürmedik," dedi.

"Yine de bizi kandırdı ve savaş ilan etti," diye ekledi Bennett. "Joanna Miller olarak ona karşı hissettiğini düşündüğün her şey bir yalandı, Zach."

Kaşlarımı ona doğru kaldırdım. "Üçümüzün de Joanna Miller'a karşı hissettiği her şey onun Jolie Knight olmasından *kaynaklanıyordu*, sizi aptallar."

Tatil Balosu'nda dünyamızın alt üst olduğu beş dakika boyunca kederin pek çok aşamasından geçtim. Şok, inkar, öfke, derin üzüntü ve daha niceleri... Ama Jojo'muzun o salondan çıkarken aynı anda hem bir sopanın ucundaki seks hem de intikam meleği gibi görünmesini izledikten sonra, onun tekrar yanımızda olmasıyla ilgili hissedebileceğimi bildiğim tek şeyde karar kıldım.

Saf, katıksız neşe.

Artık uzun boylu, ukala, muhteşem bir tanrıça olduğu gerçeği pastanın üzerindeki kremaydı. O bizim dördüncümüzdü, kayıp parçamızdı ve bize aitti.

Diğer her şeyi ve her şeyi siktir et.

"Delirmişsin sen," dedi Bennett bıkkın bir ifadeyle -bu günlerde her zamanki hali. Bunu görmezden gelmekte ustaydım ve ayrıca Güney Yakası'ndan gelen alıngan prensesimize karşı bir tür his beslediği gerçeğini inkar edemediğini de gözden kaçırmadım. "Seni kendine çekecek ve sonra da karnını deşecek, Zach. Ona güvenemezsin, o bizim tanıdığımız kız değil."

Gözlerimi devirdim. "Biz de onun tanıdığı çocuklar değiliz. Aileler *hepimize* bir numara yaptı, Bennett."

"En azından ailelerimizin onu hafife aldığı konusunda hemfikir miyiz?" Noah, dizinin üzerinde zarifçe çaprazladığı ayağını huzursuzca zıplatarak sordu. "Belki de bir

ama tüm Şehirdeki en güvenli yerlerden üçüne tamamen fark edilmeden girip çıkmayı başardı."

"Katılıyorum," diye yanıtladı Bennett. "Ama yine de Aileler'in gücüyle boy ölçüşemez, özellikle de onun geldiğini bildiğimize göre."

"Onu bu haçlı seferinden vazgeçmeye ikna etmeliyiz," diye ekledi Noah. "Kendini öldürtmesine seyirci kalamam. Bir daha olmaz. Parasını alıp kaçmalı."

Muhtemelen yapmalıydı, ama bencildim, onu tutmak istedim.

"Onu koruyabiliriz," dedim güvenle. "Yeminimizi hatırlıyor musun Bennett? Birbirimizi kollarız, başka hiç kimsenin önemi yoktur. Bu yeminin *sebebi* oydu ve o da bizden biri."

"O aynı zamanda aktif olarak Aileleri yıkmaya çalışırken bunu nasıl yapmamızı önerirsiniz?" Bennett karşılık verdi.

Noah, "Ailelerimizin ona karşı çok iyi davrandığımızı düşünürlerse çıldıracaklarından bahsetmiyorum bile," diye ekledi.

Annemle babam pek çok konuda birbirlerini kaybettiler ve ben artık umursamıyordum. Annem sadece sevgi dolu bir ebeveyn olmaya çalışıyordu ve ben de Ferrero'yu umursamayı uzun zaman önce bırakmıştım. Hayatta kalma modundaydım, gün be gün idare ediyordum ama artık *istediğim* bir şey vardı.

Kardeşlerim ve ben Jojo'muzu geri alacaktık ve yeniden bir bütün olacaktık.

"İkiniz de biraz taşak büyütmelisiniz," diye . "Burada bizim *kızımızdan* . Geçen dönem ya da son yedi yıl boyunca katlandığı onca şeyden sonra mı? Onun taşakları bizimkilerin toplamından daha büyük. Toparlan, yoksa bizi istemeyecek."

Ne kadar ciddi olduğumu anlamalarını umarak ikisinin arasına baktım. Noah kederin üzüntü evresinde takılıp kalmıştı ve biraz zamana ihtiyacı vardı, Bennett ise muhtemelen kafasını kışından çıkarana kadar kızgınlık evresinde takılıp kalacaktı.

Tamam. Bekleyecektim ve Jojo'nun da aynısını yapacağını umuyordum.

Noah içini çekerek, "Okul... ilginç olacak," demeden önce, "Konuyu değiştirelim de rahatlasın," diyen bir bakış attılar.

Bennett alay etti. "Geçen dönemki rezalet, bunun yanında çocuk oyuncağıydı."

Çılgınca sırtışıam geri döndüğünde sadece gülebildim. Sınıf arkadaşlarımızın Tatil Balosu'nda kendileriyle kimin konuştuğunu nihayet anlamalarını izlemek son derece eğlenceliydi. Her birinin, bütün bir dönem boyunca "varoş pisliği" olarak adlandırdıkları kızın aslında Dört Ailenin Varisi olduğunu anlamalarını izlemek, ağır çekimde bir araba kazası izlemek gibiydi.

Bennett'in müstakbel nişanlısı sanki çok ekşi bir şey ısırmış gibi görünüyordu. Bu ilginç bir dinamik olacaktı ve Bennett'in bunu aşması hiç de eğlenceli olmayacaktı.

Onun için sadece biraz üzıldüm. Henüz güven fonlarımıza erişimimiz olmasa bile, babasına siktir olup gitmesini söylemesinin zamanı gelmişti. O adamı memnun etmeye çalışmasını izlemekten çok yorulmuştum.

"Günaydın beyler," dedi Gifford Buckley, Noah'nın sümüklü aile uşağı, telaşla odaya girerken. "Size biraz geç kahvaltı ikram edebilir miyim? Belki de yorgunluğunuzu alacak bir içki?"

Personel, ölü Şövalye Varisi'nin dönüş haberiyle çalkalanırdı, dedikodular her zaman Ailelere en yakın olanlar arasında orman yangını gibi yayılmayı başarırdı.

Noah kibar bir gülümsemeyle, "Hayır, teşekkür ederim Buckley," diye cevap verdi. Buckley meraklı bir yalaka ve Noah'nın canını sıkkan bir ispiyoncuymdu ama onu birkaç yıldır idare ediyordu. "Babamın ne zaman döneceğine dair bir haber var mı?"

"Oh, uh... yok, efendim," diye yanıtladı. "Bu sabah her zamanki gibi giriş yaptı ama bana dönme planları hakkında bilgi vermedi. Anneniz de tatil için eve gelmeyeceğini bildirdi."

"Anlıyorum," diye cevap verdi Noah şaşkınlıkla. Noah on yaşındayken annesi onu terk etmişti ve artık şehirde nadiren görünmeye başlamıştı. Noah'ın babasıyla sadece kâğıt üzerinde evliydi ve Noah yıllar önce bunun kendisini rahatsız etmesine izin vermemişti. "Gidebilirsin, teşekkürler Buckley."

Gelincik gibi koşarak odadan . Bir an sonra cebimdeki telefonum çaldı.

Annemden gelen mesajı görünce "Siktir," diye yemin ettim. "Annem bir saat içinde benimle buluşmak istiyor."

"Eminim babam da aynısını isteyecektir," diye mırıldandı Bennett, şimdi sandalyesine çökmüş, tavandan tabana pencerelerden Obsidian Nehri'nin kuşluk güneşinde siyah elmaslar gibi parıldayan karanlık sularına bakıyordu. "Sadece her şeyi bir kez daha eve götürmek için."

Ayağa kalktım ve ekibime Ferrero Kulesi'ne bir araba ayarlamaları için mesaj attım çünkü Tanrı bir Varis'in açıkta dört blok yürümesini yasaklamıştı.

En iyi arkadaşlarım, kardeşlerim, *gerçek* ailem olarak gördüğüm insanlar olan asık suratlı piçlere baktım ve her zaman yaptığımız gibi bunu da atlatacağımızı biliyordum.

"Neşelenin takım," dedim. "Her şeyi nasıl halledeceğimizi bulacağız. Biz lanet olası Mirasçılarız."

Ve Jojo'muz hayattaydı.

Kararlılıkları biraz da olsa sertleşmiş gibiydi ve buradaki işimin bittiğini biliyordum.

Şimdilik.

"Zachary, bebeğim, bu küçük hıçkırığı yeterince ciddiye almadığından endişeleniyorum."

Annem, çatı katımızın ana katında ve bildiğim kadarıyla hiç adım atmadığı geniş, pırıl pırıl beyaz mutfağımızın hemen dışında bulunan ev ofisindeki süslü altın masanın arkasında oturuyordu. Makyaj aynasını çıkarmış, kan kırmızısı rujunu sürdükten sonra kulübe gidip bir sonraki kurbanını o anki planına çekmeye çalışıyordu.

Uzun zamandır koruması ve bazen de fuck-buddy'si olan Ramon kapıda durup her zamanki yoğunluğuyla onu izlerken, Frankie ofisin duvarına yaslanmış, telefonunda akılsız bir oyun oynuyor ve yarı yarıya onun surat asmasını dinliyordu.

Ona en çekici gülümsememi verdim. "Anne, ben hiç bir şeyi bu kadar ciddiye alır mıyım?"

Sanki çok değerliymişim gibi çınlayan küçük bir kahkaha attı. Bu oynadığımız bir oyundu. O bana yaltaklandı, ben onu büyüledim, ve biz

Ben onu gerçekten hayal kırıklığına uğratacak bir şey yapana kadar birbirimizin etrafında böyle dans ettik.

Tatlı, şefkatli annem gibi davranmaya devam edebilmek için beni Ramon'a ya da İnfazcılara *ders vermeleri* için atardı.

Ta ki ben savaşmaya başlayana kadar. İçlerinde en tehlikeli olanın ben olduğumdan emin oldum.

Yani, şimdi bir çeşit çıkmazdaydık. Genelde iyi bir askerdim, canım istediğinde Aile'nin pisliğini temizlerdim.

Şu anda öyle hissetmiyordum.

Annem yanaklarına pudra sürerek, "Şehrin bu kızı akıllı başında olmayan bir sahtekâr olarak görmesi çok önemli, kesinlikle bir Varis unvanına sahip olmak için yeterli değil," diye devam etti. "Elbette, Ailelerle kavga etmek isterse, onu sinir bozucu küçük bir böcek gibi ezeriz. Ama tüm bu kötü reklamlar çok can sıkıcı bebeğim."

"Eminim öyledir anne," diye cevap verdim tembelce. "Ama bunun için insanlarımız var."

Şimdi bana bakıyordu, sonunda koyu renk gözlerini yansımından ayırdı. "Sadece onun artık senin arkadaşın olmadığını hatırlaman gerekiyor, tatlım. Bu konuda bana karşı çıkmazsan çok memnun olurum."

"Ah, anne," dedim, köpekbalığı gibi sırtıtışına karşılık vererek. "Aklımın ucundan bile geçmezdi."

Gözlerini bana dikti, gülümsemesini hâlâ koruyordu, ta ki bakışları her şeyden habersiz Frankie'ye dönene ve gülümsemesi yüzünden kayıp gidene kadar.

"Sana hatırlatmama gerek yok, küçük kardeşim," diye tısladı. "Bu *senin hatan*. Spencer Tower'ın çatısından atlamadan önce o küçük sürtüğe bir kurşun sıkılmış olsaydın, bunların *hiçbiri* olmayacaktı."

Frankie hiç istifini bozmadan ona baktı. "En derin özürlerimi sunarım Andrea. Kırbaçlanmak için kendimi takdim edeyim mi? On tane yeter, sence de öyle değil mi?"

"Hiç komik değilsin, seni psikopat küçük pislik," diye bağırdı. "Ferrero ismini verdiğim gibi kolayca alamayacağımı mı sanıyorsun?"

Sen mi? Bana *faydalı* olduğun sürece bu Ailede bir yerin var. Ölü bir kızın adımızı çamura bulamasına izin vermek *olmaz. Lanet olsun. Yararlı değil.*"

Ona sadece sırttı. Yıllar önce terk ettiği sinir bozucu küçük piç üvey kardeşi Frankie'nin ona karşı tutumuna alışkındı ama ben bundan nefret ediyordum. Frankie de tıpkı benim gibi bu Aile için kanını dökmüştü ve biraz... kapalı olsa bile daha iyisini hak ediyordu.

"Bence en başta o kızı öldürmeyi başaramamak büyük bir hataydı, sevgili kardeşim," diye cevap verdi. "Ailelerin yüce başkanları savunmasız küçük bir kızı bile vuramadılar! Ne talihsizlik."

Aynasını masaya çarptı ve ortaya çıkan çatlak, çalışma odasının tonozlu tavanlarında yankılandı.

"İkiniz de dışarı!" diye emretti, sonra bana doğru gönderdiği sıkı bir gülümsemeyle durakladı. "Zachary, bunu benim için Akademi'de halleder misin lütfen?"

"Elbette anne," dedim boktan bir el sallayarak ve Frankie'nin peşinden kapıdan çıktım.

Merdivenlere doğru ilerledim, tatil süresince Noah'nın evine dönmeden önce yatak odamdan bir çanta kıyafet almak niyetindeydim ki Frankie geldi.

"Sana gönderdiğim küçük hediye için rica ederim," diye adeta bana şarkı söyledi.

"Ne demek istiyorsun?" Merdivenleri çıkarken ona sadece yarı dikkatle bakarak cevap verdim, o da beni takip etti.

"Senin kızın. Çatıdan atlamasına ben izin verdim."

İkinci katın sahanlığında aniden durdum, dönerek onu yırtık tişörtünün yakasından yakaladım ve loş koridorun bir köşesine ittim.

Bana sırttı, onu tartaklamamdan hiç rahatsız olmamıştı. "Sen neden bahsediyorsun lan?"

"İtiş kakış sırasında çantasını üzerinden çekip almıştım, o yüzden çatıda kapana kısılmıştı," dedi sırtışı manik bir hal alarak. "Onu köşeye sıkıştırmıştım ve maskesini indirdiğimde onu anında tanıdım. Siz aptalların tanımadığına inanamıyorum."

"Dalga geçiyorsun dostum," dedim başımı sallayarak. "Onu sekiz ya da dokuz beri görmedin."

"Peki, hile yaptım," diye cevap verdi, ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırarak. "Ortağının ona *Jojo* dediğini duydum. Ve içinde bulunduğumuz durum göz önüne alındığında, bu sadece merakımı uyandırdı. Ve *bu* yüzüne , her şey çok açık."

İçimi çektim. Mantıklı gelmişti. Tatlı Jojo'muz ölmüştü - neden Southside'dan gelen küstah, küstah, *lezzetli* burslu öğrencinin o olabileceğini düşündük ki?

"Ve sen... gitmesine izin mi verdin?" Sessizce sordum.

"Böyle bir *havai fişek* fırsatının elimizden kayıp izin veremezdim." Frankie kaosu severdi, şükürler . Ona borçluydum.

"Artı," diye ekledi göğsümü okşayarak. "Onu geri isteyeceğini biliyordum. Sadece yeğenime göz kulak oluyorum."

Ve anneme yapışmak.

"Ben... evet. Doğru karardı, dostum," dedim ve sonra ona sert bir bakış attım. "Ama bir uyarı olurdu."

Sadece kıkırdadı. "Bunun neresi eğlenceli? Şimdi izin verirseniz, Andrea'ya çok borcu olan birkaç talihsiz ruhla randevum var."

Onu duvara sıkıştırdığım yerden itti ve merdivenlerden aşağıya doğru yürüdü.

Tüm bu durum gittikçe vahşileşiyordu ve ben, kendi adıma, bu hız trenine binmeyi dört gözle bekliyordum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BENNETT

F Akademi'nin bir ay süren kış tatili boyunca üçümüz Noah'ın çatı katında saklandık, sadece Noah'ın babası kısa süreliğine döndüğünde bir hafta sonu Zach'te kalmak için ayrıldık.

Şehre.

Bunca zaman sonra ailelerimizden kaçmak bizim için neredeyse ikinci bir doğa haline gelmişti. Çağrılarına cevap verdiğimiz ve emir almak için çağrıldığımızda ortaya çıktığımız sürece, genellikle yollarımızın nadiren kesişmesini umursamıyor gibi görünüyorlardı.

Annemin hâlâ hayatta olduğundan emin olmak için ara sıra eve gidiyordum ama bunu sadece babamın dışarıda olduğunu bildiğim zamanlarda yapmaya gayret ediyordum.

Beklendiği gibi, üçümüze grup olarak bağırıldıktan kısa bir süre sonra benimle özel bir görüşme talep etmiş ve bana kesin bir dille başarısız olduğumu, bir oğul ve Varis için zavallı bir bahane olduğumu ve bu *sorunu* daha fazla kontrolden çıkmadan halletmemi beklediğini söylemişti.

Ona sadece baktım, hakaretlerinin ve öfkesinin sırtımdan kayıp gitmesine izin verirken, sıkılmış ve sinirli görünmek yerine ciddi görünmeyi umdum.

O sırada hep aklımdaydı.

En iyi arkadaşımız, yedi uzun acımasız yıl boyunca yasını tuttuğumuz kız, hayatlarımıza geri dönmüştü, bizi onun bir hiç olduğunu düşünmemiz için kandırmıştı - geveze bir baş belası, yasak meyve

ve tüm bu süre boyunca sanki düşmanımıyşız gibi bize karşı komplolar kuruyordu.

Zach hayal dünyasında yaşıyordu.

Noah'ın kalbini kırmıştı.

Ve eldiveni aşağı atmıştı ve ona karşı duracak kişi ben olacaktım.

şeyden nefret ediyordum.

Hayatta olduğu gerçeği dışında. Ailemizin onun için hazırladığı zalim kaderden bir şekilde kaçmayı başardığını, sonra da lanet olası nehri yüzerek geçip *hayatta* kaldığını bilmek? Bunca yıldır onu kaybettiğim için taşıdığım kederin ezici ağırlığı üzerimden kalkmıştı.

Bir şekilde daha hafif hissettim.

Ama aynı zamanda çok da kızgındım. Kollarımıza koşmak yerine, bize karşı savaş ilan etmişti.

Noah, ailesinin mutfağını oturma odasından ayıran geniş yemek masasında dizüstü bilgisayarının üzerine eğilmiş, "Knight Vakfı'nın başkanıyla avukatı aracılığıyla birkaç kez iletişim kurması dışında ondan bir şey öğrenemediler," diyordu. "Şimdiye kadar Vakfın fonlarının sadece yarısını almış, geri kalanını da ailesinin miras planında belirttiği hayır işlerini desteklemeye devam edebilmesi için bırakmış."

"Ne kadar asilce," diye mırıldandım, telefonumda *The City Tribune*'ün ön sayfasını karıştırırken.

Zach, üzerinde boxer'ı ve önlüğünden başka bir şey olmayan ocağın arkasından, omletini bir pislik gibi karıştırırken, "Hâlâ hepimizden daha zengin," diye ekledi. "Güven fonlarımız olmadan, hala tasmalı köpekleriz."

Zach'in Jolie'nin evine çiçeklerle ve bir kutu çikolatayla gidip bizimle konuşmasını talep etmemiz konusundaki ısrarlarına rağmen, tatil boyunca mesafemizi korumaya ve Noah'ın kulesinden olayları izlemeye karar vermiştik.

Jolie'yi izlemekten çok, ailelerimizin kendi müfettiş, hacker ve muhbir ekipleri aracılığıyla onu izlemelerini izliyorduk. Tatilini Olde Town'da evlat edinen ailesiyle birlikte geçirmişti -kesinlikle onun olmayan *kuzeni* de dahil olmak üzere

Mari'yi tek bir hafta sonu için ziyaret ettiği zamanlar hariç.

"Anders'le de temasa geçmedi," diye ekledi Noah. "Vakıf'ın, Akademi'de yaşayacağı için onu henüz Knight çatı katından atmak istemediğini söylemesi dışında."

"Eminim Anders'in hâlâ Bennett'in babasının kışından çıkamadığından şüpheleniyordur," diye homurdanarak cevap verdi Zach. "Muhtemelen tüm bunların şokuyla yatağa düşmüştür."

Babamın Anders'le neden uğraştığını gerçekten bilmiyordum. İşe yaramaz biriydi ve Knight'ın artık diğer üç aileye ait olduğu bir sır değildi. Jolie'nin zayıf iradeli amcasını "Başkan Vekili" olarak tutmak bir saçmalıktı ve bunu herkes biliyordu.

Telefonum başka bir haber uyarısıyla çaldı ve *Saint Gabriel Herald*'ın açılış sayfasını açtım. "Şehir medyasının çoğunluğu hâlâ Şövalye Varisi'nin yeniden ortaya çıkışını ya çok muğlak ifadelerle tartışıyor ya da halkla ilişkiler ekibimizin hikâyeye ilişkin versiyonunu yayınlıyor," dedim.

"Ama Tatil Balosu'ndaki konuşmasının videoları, Ailelerin sahibi olmadığı ya da kontrol etmediği ulusal sitelerde ve dedikodu bloglarında ortaya çıkmaya devam ediyor," diye ekledi Noah, parmakları hala klavyesinde tıklamaya devam ederken. "Ailelerin ekibi onları her kaldırdığında, bir başkası onları geri koyuyor. Dışarısı köstebek yuvası gibi."

Tahmin edebildiğimiz kadarıyla Jolie, çalmayı başardığı lanetleyici kanıtlarla *gerçek* olan bombayı dünyaya fırlatmaktan başka bir şey yapmamıştı ve şimdi onun patlamasının Dört Aile'nin parlak görüntüsünü yavaşça parçalamasını izliyorduk. Hem Spencer hem de Hargraves için bekleyen birkaç büyük anlaşma daha suya düşmüştü ve Ferrero geçen hafta kumarhane işindeki en büyük yatırımcılarından birini kaybetmişti - cinayet suçlamalarının kalıcı kokusu belli ki bazı insanlar için tatsızdı. Hisse senedi fiyatları düşüyordu.

Eninde sonunda bitecekti. Aileler bu Şehri kısaç altında tutuyordu ve zenginler zengin kaldığı sürece, başka yöne bakmaya devam edeceklerdi.

Zach masada Noah'nın yanındaki sandalyeye çöktü, elinde kahvaltısı vardı ve ben de kendime bir kahvaltı hazırladıktan sonra onlara katıldım.

espresso. sade beyaz bir tişört -sadece evimizin mahremiyetinde giyeceğim bir şey- ve pazen pijama pantolon vardı. Noah eşofmanıyla birlikte geçen yıl ona verdiğim Holywell Crew gömleğini giymişti, Zach ise sadece önlüğünü giymiş ve sırtıyordu.

"Sizce Hendrickson'ın taşakları gerçek bir varisle yattığını öğrendiğinden beri ne kadar büzüşmüştür?" Zach yumurtaları ağzına atarken kayıtsızca sordu.

Noah, "Sömestr sonunda taşakları varsa, bu bir mucize olacak," diye mırıldandı.

Başımı salladım. "Joanna kadar umursamazdı. Şimdi çok daha kötü olacak."

Zach omzuma gereğinden çok daha sert bir yumruk attı. "Kızımıza biraz güven dostum. O artık çok akıllı."

"Aynen öyle," diye cevap verdim. "*Bizim* dünyamızda nasıl oynayacağını bilmiyor, Zach. Başarısız olmasını sağlamaktan başka bir şey yapmıyor gibi görünmemiz de cabası."

Noah kahve fincanına baktı, kaşları çatılmıştı ve mavi gözleri gözlüklerinin arkasında buğulanıyordu. "Sadece bize gelebilirdi. Bunların *hiçbirini* yapmak zorunda değil."

Kalbim onun için, aylarca her gece ağlayarak uyuyan o küçük çocuk için acıdı.

Ve haklıydı, yapabilirdi ama yapmadı.

Birkaç dakikalık gergin bir sessizlikten sonra Buckley fuayeye açılan koridorda belirdi. Her zamanki gibi Noah'ya surat asmak yerine bana baktı.

"Bayan Proctor sizi görmeye geldi, Bay Spencer," diye anons etti. "Az önce kapıcı beni aradı."

Lanet olsun. Babam kadar muhatap olmaktan nefret ettiğim tek bir kişi vardı, o da özel sekreteriydi.

Elise Proctor.

Sadece otuz iki yaşındaydı, yirmi dört yaşından beri babamın özel sekreteriydi ve neredeyse kesinlikle onunla yatıyordu. Kendini Spencer sanıyordu ve babamın onu beni Noah'nın evinde avlaması için göndermiş olması benim için iyiye işaret değildi.

"Kahretsin, Batı'nın Kötü Cadısı'nı buraya mı gönderdi?" Zach sandalyesinde geriye doğru sarkarak homurdandı. "Yemin ederim, eğer benim yanımda sana asılırsa, onu Nuh'un havuzuna atarım."

Bir de şu vardı.

Buckley'e, "Onu yukarı gönder," diye homurdandım çünkü babamla istemediğim bir kavga başlatmadan onu görmeyi reddetmek mümkün değildi.

"Evet, efendim."

O geri çekilirken, Noah bir nefes verdi. "Çok yaklaştık. Neredeyse molanın sonuna kadar rahatsız edilmeden gelebildik."

Bir dakika sonra, asansörün çatı katına varışının gürültülü sesi duyuldu ve ardından yüksek topuklu ayakkabıların mermer döşeli zeminlerde çıkardığı tıkırtılar duyuldu.

Buckley'nin genizden gelen sesi antrede "Beyler mutfakta hanımefendi," diye yankılandı ve ardından tıkırtılar yeniden başlamadan önce kadınsı bir sesle "Teşekkür ederim," dedi.

Elise, bir omzuna attığı büyük tasarım çantası ve pembe pençeli elinde tuttuğu bir dosya klasörüyle Noah'nın mutfağına sanki oranın sahibiymiş gibi girdi.

Her zamanki dar siyah kalem eteğini ve ipeksi bluzunu giymişti, düğmeleri Spencer'la çalıştığı üçüncü yılda ortaya çıkan yapay göğüslerini gösterecek kadar açıktı. Rugan topuklu ayakkabıları ofis kıyafeti sayılamayacak kadar yüksekti ve koyu kahverengi saçları her zamanki gibi sert at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Noah'ın reçetesi olmadığını tespit ettiği kırmızı çerçeveli gözlükler takıyordu, bu yüzden babamın oynamaya karar verdiği bir tür seksi-kütüphaneci sapkınlığı olduğunu tahmin ettik.

"Günaydın beyler," diye mırıldandı çantasını Noah'nın yemek masasının üzerine bırakırken. "Kahvaltınızı böldüğüm için özür dilerim ama Bay Spencer bu küçük meseleyi bugün halletmeye çalışıyor."

Kasıla kasıla masanın başında oturduğum yere geldi, dosyanın içindekileri önüme yaydı ve eğildi, göğüsleri yüzümden birkaç santim uzaktaydı.

"Eğer şurayı imzalarsan, tatlım," dedi, sesi kulağımın dibinde kısıktı. "Seni nişanlayacağız. Baban

Yüzüğü seçmem için beni yönlendirdi, sanırım bu sizin için kabul edilebilir bir şey?"

Hay sikeyim. Bununla uğraşmak zorunda kalmadan önce biraz daha zaman umuyordum ama babamın Jolie'nin yeniden ortaya çıkmasından iddia ettiğinden daha fazla korktuğu belliydi. Babamın Jeffrey Knight'ı gerçekten kafasından vurduğuna dair çürütülemez bir video kanıtı olsa bile Jansen'lerin bir yere gitme tehlikesi olduğunu düşünmüyordum, ama bunun onları ve dolarlarını kesin olarak kilitlemenin kolay bir yolu olduğunu düşündüğü açıktı.

İmzaladığı şey *benim* hayatım olsa da etmezdi.

"Yapma dostum," diye mırıldandı Zach masanın karşısından. "Babana siktirip gitmesini söyle."

Elise, yıllardır maruz kalmasına rağmen Zach'in tavrı karşısında skandala uğramış gibi irkildi. "Bay Ferrero! Bennett böyle bir şey . Bunun Aile için ne kadar önemli olduğunu biliyor."

Babamın bana kendim ve Spencer için büyük kararlar veremeyecek kadar genç, deneyimsiz ve bilgisizmişim gibi davranmaya devam etmesinin ne kadar önemli olduğunu biliyordum.

O piçten nefret ediyordum ama aynı zamanda, açıklanamaz bir şekilde, hâlâ ona saygı duymak istiyordum.

Spencer için doğru olanı yapmak istedim.

"İşte," dedim ve imzamı sözleşmenin altına attım ama önemli bir uyarı yazmadan önce değil. "Babama bunların benim şartlarım olduğunu söyle. Yüzüğü satın alın ve imzalaması için sözleşmeyle birlikte Harper'a kargolayın."

Daha da eğildi, sanki oraya yazdıklarını okumak için gözlüğüne ihtiyacı varmış gibi gözlüğünü burnundan aşağı doğru itti. "*Nişanlılık Dönemi, Tarafların Holywell Akademisi'ndeki görev süreleri boyunca devam edecek ve düğün Tarafların mezuniyet tarihinden önce gerçekleşmeyecektir,*" diye yüksek sesle okuduktan sonra kaşlarını çatarak bana baktı. "Baban sözleşmeyi değiştirmenden memnun olmayacak."

"Pazarlık yeteneğime saygı duyacaktır," diye cevap verdim soğukkanlılıkla. "Fikrimi değiştirmeden önce bunu doğrudan Jansen'lere götürmeni öneririm, Elise, yoksa babam daha da hoşnutsuz olacak."

"Buna izin veremem," diye ekledi Noah dalgınca, dizüstü bilgisayarına dalmış gibi yaparak.

Sonunda göğüslerini yüzümden çekti ve parlak kırmızı dudaklarını büzerek ay kalktı. "Anlıyorum. O zaman ben yoluma gideyim." Dosyayı kapatıp çantasına yerleştirdikten sonra bana dönüp boğucu bir gülümseme takındı. "Bu işte gittikçe ustalaşıyorsun Bennett. Yakında Aileyi yönetiyor olacaksın ve ben de senin ihtiyaçlarını karşılamak için orada olacağım."

Zach daha önceki tehditlerini yerine getiremeden, topuklarının üzerinde döndü ve odadan çıktı, giderken kalçaları sallanıyordu.

Zach onun gidişini izledi, burnu tiksintiyle kırıştı ve bana ters ters bakmaya başladı. "Gerçekten Harper Jansen'le evlenecek misin? Bunu her zaman sadece bir iş anlaşması olarak gördüğünü ve o Birinci Kademe sürtüklerin birbirlerinin yerine kullanılabileceğini düşündüğünü biliyorum ama Harper neredeyse Jojo'yu öldürüyordu dostum. Eğer Harper konuda böbürlendikten sonra onu aramak için oraya koşmasaydın, kızımız ölmüş olabilirdi."

"O bizim kızımız değil," diye karşılık verdim otomatik olarak, ilk sorusuna cevap vermeden önce. "Ve... Bilmiyorum."

Joanna Miller'ı lanet olası nehrin ortasında terk etmekle övündüğünü duyduğumda Harper'ın boynunu kırmak istemiştım ve o zamanlar gerçekte kim olduğunu bile bilmiyordum - Joanna Miller'ın geçen dönem üzerimde yarattığı sinir bozucu ve kafa karıştırıcı etkinin bir başka kanıtı. Harper'la nişanlandığım için heyecanlanmadığımı söylemek çok hafif kalırdı ama şu anda başka bir seçeneğim de yoktu.

Başa çıkmamız gereken pek çok sorun vardı ve bu, iki buçuk yıl boyunca tekmelemeyi başardığım küçük bir sorundu.

Bu gece arabalarımızı Holywell'e geri götürecektik ve dersler yarın yeniden başlayacaktı.

Onu yarın görecektik. Ve başlayacaktı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

\vCH

O azartesi sabahı her zamanki tantanayla yemek salonuna girdik. Bennett kapıları gerçekten gerekenden biraz daha fazla güç kullanarak açtı, "benimle dalga geçmeyin" yüz ifadesi sıkıca Nuh ve ben onun peşinden orta koridordan her zamanki masamıza doğru ilerlerken kalabalık Kızıldeniz gibi ikiye ayrıldı.

Biz otururken odanın gürültüsü tekrar arttı, öğrenci topluluğunun gergin enerjisi hissediliyordu.

"Bu sabah her zamankinden mi, beyler?" dedi yemek müdürü, Holywell armasıyla süslü şef önlüğüyle masamızın yanında belirdiğinde ve her birimize ağlamaklı bir gülümseme verdi.

Bennett ona bakmadan, "Lütfen," diye cevap verdi.

Hiçbirimiz bu özel düzenden hoşlanmıyorduk -yükseltilmiş özel masa, herkes açık büfe kuyruğunda beklerken bekletilmek- ama Akademi'deki ilk günümüzde buna direndiğimizde, yemek müdürü dekana, o da Bennett'in babasına ispiyonlamıştı ve hepsi bu kadar.

Bizler herkesten önce *Varislerdik* ve öyle davranmalıydık.

Sandalyemde geriye yaslandım, zaten gevşek olan kravatımı gevşettim ve gömleğimin kollarını dirseklerime kadar sıvadım. "Koyunlar huzursuz," dedim kıkırdayarak ve en üst düzey öğrencilerin oturduğu öndeki iki masayı işaret ettim. "Onları Prensesimizin gazabından korumamızı umuyor olacaklar."

Noah, pek çok kızın yaptığı gibi kendisine karşı büyük bir ereksiyon hissi duyan Annie Ling'e zorla gülümsedi. Annie Ling ona el salladı ve gülümsedi.

Aşağıdaki masada, yüzündeki çaresizlik her daha da belirgindi.

Belki de Noah'ın, eski en iyi arkadaşı ve varis arkadaşını bir cinsel avcıya atma komplosuna karıştıktan sonra onun hakkında ne düşündüğü konusunda biraz endişeliydi? Bunu zaman gösterecekti.

Noah iç çekerek, "Tüm hakkında nasıl davranacaklarını belirlemek için bize bakacaklar," diye cevap verdi. "Hâlâ bu kadar gafil avlanmış hissetmekten nefret ediyorum."

Bennett bugün küçük masanın başında oturuyordu ve odadakilere profilini ve çenesinin sertliğini net bir şekilde gösteriyordu. Harper, yüzük parmağını süsleyen dev kayayı dikkat çekici bir şekilde sallayarak odaya girmişti ve akranlarının sahte bir sevinçle çılgık atıp ona yaltaklanmalarını izledim.

Bennett tüm bunları görmezden geldi, bunun yerine oturup kara kara düşünmeyi tercih etti. "Ne yaparsak yapalım," dedi bize, "aklımızla düşünmeliyiz. Kalplerimizle değil." Noah'a baktı. "Ya da penislerimizle." Şimdi de bana onaylamayan bir bakış attı.

Karşılığında orta parmağını aldı. Vücudumun tüm parçaları iyi çalışır durumdaydı, teşekkür ederim ve aynı fikirdeydiler.

Jojo bizim kayıp parçamızdı ve *bizim* olacaktı - akla gelebilecek her şekilde.

Bu karmaşanın geri kalanını ondan sonra çözeriz.

Kapıların tekrar açılma sesi dikkatimizi salonun girişine çekti ve Jolie kapıda belirdiğinde oda sessizliğe büründü.

Üçümüz de kalabalığın geri kalanı sözsüz bir şekilde kızımızın koridorda bize doğru ilerleyişini izledik. Kalbim göğsümde güm güm atıyor, onun yaklaşmasıyla vücudumda beklenti ve heyecan gümbürdüyordu.

Hâlâ üçümüzün geçen dönem tanıdığı ve istemeyerek de olsa takıntı haline getirdiği Prenses'e benziyordu ama artık o kadar bizim Jojo'muzdu ki ona bakmak neredeyse fiziksel olarak acı veriyordu.

Beyaz-sarı saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve bol bir kazak ile dar siyah bir pantolon giymişti. Ama giysilerinin artık pahalı ve kaliteli parçalar olduğu ne benim ne de Noah ve Bennett'in gözünden kaçmıştı. Pantolonu gerçek deriydi, dar vücuduna bir eldiven gibi oturuyordu ve beyaz kazağı

kaşmir. Üstüne üstlük, eski püskü ayakkabıları yerine parlak siyah yüksek topuklu botlar giymiş ve bacaklarını olduğundan kilometrelerce uzun göstermişti.

Bizim Jojo büyümüş ve çok seksi olmuştu. Geçen dönem Joanna Miller'a karşı duyduğum ereksiyon, onun gerçekte kim olduğunu öğrendiğimden beri on kat artmıştı ve o yaklaştıkça sikim masanın altında kıpırdanıyordu.

"Buraya geliyor," diye mırıldandı Noah, sesi en az benim kadar büyülenmiş geliyordu.

Bennett hiçbir şey söylemedi ama Güney Yakası Prensesi tarafından ne kadar tüketildiğinin kimse tarafından fark edilmediğini düşündüğü zamanlarda sahip olduğu aynı yoğunlukla onun masamıza yaklaşmasını izledi.

Masamıza çıkan kısa basamakları tırmanırken, o muhteşem akuamarin gözleriyle her birimizin yüzüne bakarken geniş sırtışıma bastıramadım. Bunca yıldan sonra onları tekrar görmek göğsümü ağrıttı. Masanın diğer ucundaki sandalyeye bir kraliyet mensubu zarafeti ve duruşuyla oturdu, onu tam Bennett'in karşısına yerleştirdi -ki Bennett ona bakarken için için yanıyordu- Noah ve ben ortada, kalabalığa bakıyorduk.

Eğer onun tam olarak söylediği kişi dair şüphelerimiz varsa, diri göğüslerinin arasında asılı duran kolyedeki kiraz çiçeği tılsımı bu şüpheleri giderirdi. Babasının "ölmeden" kısa bir süre önce ona doğum günü hediyesi olarak verdiği zamanı çok net hatırlıyordum. Kolyeyi neredeyse hiç çıkarmazdı.

"Beyler," dedi Bennett'e kocaman, alaycı bir gülümseme verirken hafifçe. "Koltuğumu bana ayırdığınız için teşekkürler."

Tüm oda bizi izliyordu, oturduğumuz yerden soluklar ve fısıltılar duyulabiliyordu.

"Jojo," dedim selamlarken, çünkü diğer ikisi ona sadece bakmayı başarabilmişti. " hoş geldin, bebeğim. Biz... biz seni özledik."

Son sözlerimi söylerken sesim titredi ve öksürerek sesimi bastırdım. Tüm saçmalıklara rağmen onu tekrar aramıza katacaktım ama bu onsuz geçirmek zorunda kaldığımız yedi yılı silmiyordu.

Çok .

"Öyle mi?" diye sordu masanın etrafına bakarak. "Bana öyle geliyor ki aileleriniz Şövalye imparatorluğunu çaldığından beri hepimiz *geliştiniz*."

"Evet, seni çok özledik," diye sert bir fısıltıyla konuştu Noah. "Senin için yas tuttuk, senin için ağladık, yokluğunu *dayanılmaz* bir şekilde hissettik, ama görünüşe göre sen bizim için aynı şeyi hissetmedin. Bunca zamandır sadece hayatta değil, aynı zamanda *Şehirdeydin* ve bir kez olsun iyi olduğunu bize bildirmeye çalışmadın. Vermedin. Lanet olsun. Bir kere bile."

Tamam, *her* şeyi ortaya dökecektik.

Kurnaz bakışları Noah'a kaydı, her zamanki cana yakın gülümsemesi ortalıkta görünmezken hüzünlü, lacivert gözleri gözlüğünün arkasından onu süzüyordu. Dostum acı çekiyordu -hepimiz acı çekiyorduk- ama onun yıllar süren sessizliği en çok onu etkilemişti.

"Ah, benim hatam, Noah," diye tısladı. "Ailen beni *öldürtmeye* çalıştıktan sonra Instagram'a girip sana bir DM atmadığım için benim hatam. Güney Yakası'nda saklandığım ilk yılın tamamını omzumun üzerinden bakarak, her lanet gölgeye atlayarak, Ailelerin öldüğüme inanıp inanmadığına dair hiçbir fikrim olmadan geçirdim. Seninle iletişime geçme riskini göze almamın imkanı yoktu."

"Geçtiğimiz *yedi* yıl boyunca bizimle güvenli bir şekilde iletişim kuramadığınız doğru olsa bile," diye devam etti Noah, "ki sahip olduğunuzu açıkça gösterdiğiniz yetenekler göz önüne alındığında bundan şüpheliyim, bu Akademi'ye gelip kim olduğunuz konusunda *yüzümüze karşı yalan* söylemek zorunda değildiniz." Öfkeyle yumruğunu masaya vurdu ve kafalar tekrar bize doğru döndü. "Neden, Jolie? Yıllardır süren arkadaşlığımız senin için bir şey ifade etmiyor muydu? Ailelerimize hayatta olduğunu söylemek için kaçarak seni tehlikeye atacağımızı mı düşündün gerçekten?"

Ona ters ters baktı. "Ben nereden bileyim, Noah? Sen Mirasçılar'sın ve o geceden bu yana geçen yedi yılı Aileler'e aşılılar olarak geçirdin. Ve geçen dönemki davranışların pek de *ilham verici* değildi, mi?" Sarı kaşlarını kaldırarak gözlerini şu anda duygusuz pislik bedelini ödeyen üçümüzün üzerinde gezdirdi. "Şunu anlamalısınız ki ailemin intikamını alma planlarımı *hiçbir* şey için riske atmam."

"Anlıyoruz Prenses," dedim yumuşak bir sesle, gerilimi bir kademe düşürmeye çalışarak. "Belli ki hepimiz hâlâ bu süreci yaşıyoruz. Ama siz

hiçbirimizin sana *asla* zarar vermek istemeyeceğini bilmelisin. Her ne kadar buna inanmayacağını bilsem de, senin Joanna olduğunu düşündüğümüzde bunu yapmadık ve artık Jojo'muz olduğunu bildiğimize göre kesinlikle yapmayacağız."

O şüpheli gözlerini bana çevirdi. Yüzünü incelerken, burnunda ve yanaklarında dans eden çilleri gizlemek için geçen dönem makyaj yaptığını fark ettim.

Onları asla unutamazdım.

"Evet, Zach? Annemin katilinin bu dünyada fazla yürümemi istediğini düşünemiyorum. Annen atla dediğinde, 'ne kadar yükseğe' demeyeceksin."

Bel altı vuruş. "Beni yargılamadan önce neden beni tanımayı Prensese?" Hırladım.

Bennett boğazını temizledi. Oturduğundan beri yeşil gözlü bakışlarının Jolie'nin yüzünden bir kez bile ayrıldığından şüpheliydim. "Buraya gelip bize yalan söylemekle kalmadın, Jolie, aynı zamanda bizden *çaldın* da." diye gürledi.

Ona baktı, onun yoğunluğundan en ufak bir rahatsızlık duymadı ve ona kendini beğenmiş bir gülümseme verdi. "Ben yaptım."

"Holywell'e bu yüzden mi geldin? Bizden çalabilmek için bize yaklaşmak için mi?"

"Evet."

Biz konu üzerindeyken....

"Kulübün bodrumunun anahtarını nasıl aldın?" Ona sordum. "Hiç kaybolmadı."

Bana baktı, hâlâ eğleniyordu. "Max, biz The Revelry'de dans ederken anahtarının kalıbını aldı."

Şerefsiz herif. Onunla biraz *konuşacaktık*.

Noah biraz olsun rahatlamıştı ve şimdi onu dikkatle inceliyordu. "Hargraves'in kodlarını doğrudan benim bilgisayarımdan almış olmalısın. Ofisimde buluştuğumuz zaman mıydı?"

". "

Noah kaşlarını çatı. "Yurttaki dairemizin alarmını sen mi çalıştırdın?" Kız ona gülümsemekle yetindi.

"Kahretsın."

Bennett sandalyesinde yaslanmış, kollarını takım elbiseli göğsünün üzerinde kavuşturarak ona dik dik bakıyordu. "Ve sen de anahtarlığı mı çaldığında-"

"Parmaklarına boşalmamı sağlayarak beni panik ataktan mı çıkardın? Evet, öyle yaptım."

Kaşlarım Nuh'un ki gibi saç çizgime çarptı ve ikimiz de sandalyelerimizde kayarak suçlayıcı bakışlarımızı Bennett'e çevirdik ve onu Jojo'yu nehirden kurtarma hikayesinde atladığı o küçük ayrıntıyı açıklamaya davet ettik.

Prenses'in tadına baktığına ve bize söylemediğine inanamıyordum.

İkiyüzlü *pislik*.

Ona ters ters bakmaya devam etti, bizi görmezden geldi ama inkâr da etmedi. "Bu kan davasına devam edersen kendini öldürteceksin."

"İyi olacağım. Yine de endişen için teşekkür ederim Bennett," diye karşılık verdi.

"Gerçekten, Jolie, buna bir son vermelisin-" diye söze başladı Noah, ama sözümüzün kesileceği belli olunca çenesini kapattı.

Harper masamıza doğru fırladı, kısa ekose eteği bacaklarına çarparak Bennett'e yaklaştı, tabii ki gözlerini hâlâ Jojo'dan ayırmamıştı.

"Hey, bebeğim," diye mırıldandı, nişan yüzüğünü Jolie'ye doğru göstererek ve sahte bir incelik yapmaya bile çalışmadan. "*Evlenme teklifini* aldığımda çok heyecanlandığımı söylemek istedim. Ve bu yüzük muhteşem!"

Bennett sonunda gözlerini Jolie'den ayırdı ve Harper'a soğuk bir bakış atarak, "Rica ederim. Bildiğiniz gibi, babam zaman çizelgesini hızlandırmanın en iyisi olacağına karar verdi."

"Bunun için bana teşekkür edebilirsin Jansen," diye ekledi Jojo, sesi kayıtsızdı ama yüzünü duygulardan arındırmadan önce Harper'ın yüzüğüne o tehlikeli gözlerini diktiğini gözden kaçırmamıştı. "James Spencer'ın katil olduğunu uygunsuz bir şekilde ortaya çıkarmış olabilirim, bu yüzden Spencer sadece babasının dolarlarının Aile imparatorluğundan uzaklaşmamasını sağlamaya çalışıyor. Vagonunu buna bağlamak istediğine emin misin?"

Kıs kıs güldüm. "Çok kötüsünüz, Prenses."

Harper, Bennett'le göz göze gelmek için masanın üzerine eğilmişti ama şimdi Jojo'ya ters ters bakmak için ayağa kalktı. "Kimse senin çılgın yalanlarına inanmıyor. Sadece

Bir Aile ismine sahip olman seni bir Varis yapmaz - varoşlarda geçirdiğin onca zamana rağmen. Bu masada bile olmamalısın."

"Ah?" Jojo şaşkın bir yüz ifadesi takındı ve bu çok tatlıydı. "O zaman nerede olmalıyım? Ayrıntıları kontrol etmek istersen Harper, şu anda bu masada oturan ya da bu odada bulunan daha fazla param var."

Harper'in çenesi küçük bir düşüş yaşadı ve ardından çenesini kapatıp burnunu havaya dikti. "Bu seni gerçek bir *Varis* yapmaz. Aileler hakkında çene almaya devam et ve neler olacağını gr."

Jojo sırttı. "."

"Ugh," diye tükürdü Harper, gözlerini devirdi ve Bennett'e dönerek ona sempatik bir surat ifadesi verdi. "Ona nasıl tahammül ediyorsun anlamıyorum bebeğim. Ne zaman bir molaya ihtiyacın olursa beni görmeye gel."

Koşarak uzaklaşmadan önce ona baştan çıkarıcı bir sırtış fırlattı.

Jolie gülümsemeye zorlayarak, "Tebrikler Bennett," dedi. "Sanırım gelin olarak katil bir kaltağı seçmiş olman bir anlam ifade ediyor - bu senin ailende de var."

"Jolie...," diye uyardı Noah onu, aynı anda ben de "Prenses...," grledim, ama faydası olmadı çünkü Bennett daha kapıdan girer girmez işleri berbat etmeye karar verdi.

"Ailelere olan öfkeniz yersiz," dedi, sesi alçak ve uyarı doluydu. "Bize karşı yrttğnz sandığınız bu savaşı durdurun. Baban Dört Aile arasındaki sadakat yeminini bozmak için her ne yaptıysa, aileni öldüren de o oldu. Üçümüz de hayatta olduğun için *gerçekten* ok mutluyuz ama böyle devam edersen öyle kalmayacaksın. Paranı al ve git hayatını yaşa, Jolie."

Yüzü kızardı ve sarsılarak ayağa kalktı. Avuçlarını masaya vurdu ve Bennett'in gözlerinin içine bakmak için eğildi.

"Sakin bana babanın ailemi öldürmek için bahane olarak sürdüğü *saçmalıklara* inandığını söyleme?" diye çıkıştı. "Bahse girerim sana babamın onu ve tüm ailesini yataklarından alınıp *idam* edilmeyi hak edecek şekilde ne yaptığına dair en ufak bir ayrıntı bile vermemiştir."

O haklıydı. Haklı değildi. Ama yıldır bir şeylere tutunmak zorundaydık; ne kadar zayıf olursa olsun, artık bizimle olmamasının *geçerli* bir nedeni olmalıydı.

Anne babamızın göründükleri kadar büyük canavarlar olmadıklarını gösterecek tutunacak bir şey.

Dört Aile kurumunun tamamen saçmalık olmadığını söyleyen bir şey.

Masanın etrafına baktı, sert bakışları her birimizin üzerinde gezindi ve başını salladı. "Sanırım üçünüzün de beyninin yıkanmamış olabileceğini ummak çok fazlaydı." Alay etti ve öfkeli bakışlarını Bennett'e çevirdi. "*Senin* de canın cehenneme Bennett. Gerçeği öğrenene kadar asla durmayacağım."

Sonra itti, basit siyah sırt çantasını - geçen dönemki çantasının aynısını - omzuna attı ve yemek salonundan hışımla çıktı; kahvaltısı, tüm tartışmalarımız sırasında bizimkiyle birlikte teslim edilen tabakta dokunulmadan bırakılmıştı.

"Siktir," diye mırıldandım, sandalyemde arkama yaslandım ve elimi yüzümde gezdirdim. "Bunun pek iyi gittiğinden emin değilim."

Noah kendi sandalyesine çöktü. "Bizi ailemizle aynı kefeye koydu ve bize bir daha asla güvenmeyecek."

"Ve ona da güvenmemeliyiz," diye ekledi Bennett, bir pislik gibi.

Gerçekten uzun bir yol vardı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

NOAH

"D "Bize söylemek istediğın bir şey var mı?"

Zach, çıkar çıkmaz Bennetti gürültülü koridorda köşeye sıkıştırmıştı. Hızlıca kaçmıştık.

Jolie öfkeyle yanımızdan uzaklaştıktan sonra, hepimiz kitleler tarafından daha fazla bakılmaktan kaçınmak istedik.

Bennett, Zach'e sinirli bir şekilde baktı ve ardından teslim olduğunu belirten bir nefes verdi.

"Bir hataydı," dedi asık suratla, ama Bennett James Spencer'ın *Jolie*'yi soyunma odasının duşlarında *boşalttığı* anı hatırlayınca yanaklarının hafifçe kızardığı gözümünden kaçmadı. "Pahalıya mal oldu," diye ekledi.

Zach sanki bu şimdiye kadarki en iyi habermiş ve zaten iyi ve gerçekten berbat bir duruma yapışkan bir komplikasyon değilmiş gibi sıırıttı. "Hayır, değildi. O olaydan sonra Spencer Tower'a girememiş olsaydı, hâlâ bizden saklanıyor olabilirdi. Tüm bunlar bizi tam olarak şu anda bulunduğumuz yere, kızımıza geri götürdü. Hayatında bir kez olsun sakinle düşünerek bize iyilik yaptın. Ama itiraf edeyim, çok kıskandım dostum."

Ben de öyleydim ama bunu itiraf edemezdim.

Bennett yüzüne yerleşen hüzünlü ifadeyi sildi ve Zach ona kıs kıs güldükten sonra her zamanki kaşlarını çattı. Bana baktı. "Bana en azından mantıklı düşündüğünü söyle. O küçük buluşmada doğru şeyi yapacağına dair hiçbir şey güven vermedi."

"Hayır, olmadı," diye kabul ettim. "Şaşırmamız gerektiğini de sanmıyorum. Geçen dönem tanıdığımız kız, adı sahte olsa bile *gerçek* kızdı. Buraya Jolie olarak geleceğini ve birdenbire eskiden tanıdığımız tatlı, mutlu kıza ya da sadece kıyafetlere, elmaslara ve zengin erkeklere önem veren başka bir ağırbaşlı Akademi sosyetesine dönüşeceğini düşünmemiştim. O hâlâ aynı inatçı, pervasız-"

"Sıcak," diye ekledi Zach.

"Baş belası," diye bitirdi Bennett.

"Evet, tamam, ikiniz de takip ediyorsunuz," dedim sinirli bir iç çekişle. "Ve o geceden kalma bir sürü travma taşıyor olmalı. Bu savaşa *ihtiyacı var*, bu yüzden onu ikna etmek kolay olmayacak. Ben sadece...." Duvara yaslandım, gözlerimi kapatarak beni boğmakla tehdit eden korkunç anıları engellemeye odaklandım ve "Onu tekrar kaybedemem" diye fısıldadım.

"Ben de öyle," diye sessizce onayladı Zach.

Gözlerimi açtığımda Bennett'i ayakkabılarına bakarken buldum, çenesi gergindi ama kelimeleri söylemesine gerek yoktu.

Öfkeliydi ve Ailesi için direnecekti ama onun tekrar incinmesine izin vermeden önce öleceğini biliyordum.

Ayrıldık, Bennett sabahki Edebiyat Seminerine giderken, Zach ve ben Holywell Hall'un üçüncü katındaki Finans dersimize doğru yürüdük.

Ders başlamadan beş dakika önce büyük amfiye girdik ve her zamanki gibi ortadaki, odanın arka tarafına yakın yerlerimize oturduk. Etrafımızdaki öğrencilerin doluşmasını izledik - bu sınıftaki tüm birinci ve ikinci sınıf öğrencileri - Kademe Birler hemen yakınımızdaki koltukları kaptı, Kademe İki çocukları etraflarında yayıldı ve birkaç burslu öğrenci kalanları aldı.

"N'aber dostum?" Dane Jefferson önümüzdeki sıraya geçmeden önce Zach'e yumruğunu vurması için uzattı. "Mola nasıldı?"

"İlginçti," diye yanıtladı Zach, gözleri odanın ön tarafındaki bir şeye takılınca dikkati dağıldı.

Dane onun bakışlarını takip etti. "Ben, ah... Bahse girerim."

Jolie, yanında Mari Anzaldúa olduğu halde odaya girmişti, şimdi sakinliğin resmiydi. O güzel, canlı gözlerini

Mari'yle birlikte sınıfın arkasına doğru merdivenleri tırmanmadan önce sınıf arkadaşlarımızın yüzleri -neredeyse bir uyarı gibiydi.

Lisa Aviano, Dane'in yanından, "Tabii ki bu sınıfta," diye homurdandı. Zach'e en yakın koltuğu kapmak için neredeyse altı kızı dirsekleyerek yoldan çekmişti. Ona cilveli gözlerle bakmak için arkasını döndü. "Ama onunla siz ilgileneceksiniz, değil mi? Annem onun taklitçi olduğunu söylüyor ve zaten hepimiz geçen dönem onun ne kadar değersiz olduğunu gördük." Sesini yükselterek bizden öteye baktı. "Hepimiz Knight'ın *öldüğünü* biliyoruz."

"Oh kahretsin!" Dane güldü, beşlik çakmak ister gibi arkasını döndü.

Zach ikisine öylece baktı, dudak halkasıyla ilgilenirken tembel sırtışından küçümseme akıyordu. Bu arada Jolie arkamızdaki sırada bir koltuk buldu, Mari'yle önce sırt çantası yere düştü. Dane'e başımı salladım ve ortalığın karışmasını beklerken yüzümü nötr tutmak için elimden geleni yaptım.

"Biliyor musun Lisa?" Jolie arkamızdan kıkırdarak konuştu. "Sırf bunun için sana ve tüm Birinci Kademe kardeşlerine bir sürprizim var. Annene söyle, acınası bir amcık olduğun için bunu senin için ekstra özel yaptım."

Kahretsin. Mari yanında kıkırdarken onun telefonuna gelişigüzel bir şeyler yazdığını görmek için tam zamanında sandalyemde döndüm.

"Jolie," dedim, sesim sertti. "Her ne yaptığını , yapma."

Ekranını kilitlemeden ve telefonu masaüstüne bırakmadan önce bir düğmeye daha bastı. Gözlerinde alaycı bir parıltıyla bana baktı. "Biliyor musun Noah, senden patronluk taslamayı beklemiyordum. Bu her zaman Bennett'e özgü bir ama sen beni birkaç kez şaşırttın."

Başını belaya sokmak üzere olduğunu bilmeme rağmen yüzüme yayılan nazlı gülümsemeye engel olamadım.

"Bir bilsen Jojo," diye fısıldadım, Zach kahkaha atarken. Merakla bana baktı, ben de göz kırptım

"Neden iyi bir kız olup bana neyin peşinde olduğunu söylemiyorsun?" demeden önce ona baktım.

Elinde döndürdüğü kalemin kapağını ısırды, şimdi beni büyük bir ilgiyle inceliyordu ve birkaç telefonun yüksek titreşimleri beni gerçekliğe geri döndürene kadar onu yuttum.

Dane telefonunu kaydırarak açarken "Siktir," diye küfretti.

Etrafımızdaki diğer telefonlardan daha fazla vızıltı

geliyordu. "Bu *da ne-*"

"*Bekle, nasıl-*"

Telefonumu kaptım, teknik ekibimin başına bir mesaj attım ve o da yirmi saniye içinde bir bağlantıyla yanıt verdi.

"Oh, Jojo, seni baş belası," dedi Zach gülerek, kendi telefonuna bakarak.

Ekibimden gelen raporun linkini açtım. Şehirdeki her Birinci Kademeye ait şirketin dışarıdaki hissedarlarına elektronik ortamda bir tür paket gönderilmişti. Bunlar Şehirle bağı olmayan yatırımcılardı - ülkenin başka yerlerinde ve denizaşırı ülkelerde yaşayanlar, birçoğu Jolie'nin iddialarını henüz duymamış ya da en azından resmin tamamını görmemiş olabilir. Paketin içinde Jolie'nin ailesinin cinayetini anlattığı bir yeminli ifade, Tatil Balosu'nun videosu ve Aile kasalarımızdan çaldığı tüm kanıtlar özenle düzenlenmiş olarak yer alıyordu. Ayrıca her bir şirketin Dört Aile'yle olan bağları ya da ilişkilerine dair açıklamalar ve resimler de vardı.

Jolie bunu bir şekilde altmış saniye önce telefonundan başlatmıştı. İçimden bir ses o geceden beri internette dolaşan videoların, aileler kaldırdıktan sonra bile tekrar ortaya çıkmaya devam etmesinden de onun sorumlu olduğunu söylüyordu.

"Seni kaltak!" Lisa ağladı. "Çılgın saçmalıklarla yatırımcılarımızı taciz etmeyi bırak!"

"Nasıl olsa inanmayacaklar," diye mırıldandı Dane.

Hayır, bazıları buna inanabilirdi - dışarıdan gelenler o kadar sadık değildi, Şehir'de kök salmamıştı ya da Dört Aile'nin zenginliği tarafından beyinleri yıkanmamıştı. Portalımdan, Hargraves'in çıkarının olduğu işletmelerdeki hissedarların hisselerini çoktan satmaya başladıklarını izledim.

Jolie'nin halka açılmasının ardından aile bağlantılı tüm şirketler biraz düşüşe geçti.

Telefonum çaldı ve kulağıma götürdüm.

"Efendim, dışarıdaki gruplar tarafından satılan hisselerin birçoğu Knight Acquisitions, Inc. tarafından alınıyor," diye bilgilendirdi ekip liderim beni. "Bu şirket hakkında bilgimiz yok ama bir tahminde bulunabiliriz."

"Yapabiliriz," dedim suratsızca. "Teşekkürler."

Telefonu kapattım ve hiçbir şey olmamış gibi Mari'yle sohbet eden Jolie'ye bakmak için tekrar döndüm.

Gözleri benimkilerle buluştu ve memnun bir zaferle parladılar. tokatlamak mı yoksa öpmek mi istediğimi bilemiyordum.

"Demek öyle, mi?" diye sordum.

"Öyle," diye cevap verdi, gülümsemesi solmuştu. "Öylece oturup en iyisini umacağımı mı sandın?"

Muhtemelen oturup en iyisini umut eden bendim.

"Hayır," diye cevap verdim. "Ama keşke yapsaydın."

Sabah derslerimiz bittikten sonra üçümüz yemekhanede öğle yemeği yemedik, bunun yerine derse dönmeden önce yatakanemizdeki pisliklerle uğraşmayı tercih ettik. En ağır darbeyi alan Birinci Kademe işletmeler hemen Ailelerden yardım istemişti ve herkes Jolie'yi bir kez daha yanlış yere öfkelenen zavallı, kafası karışık bir yetim olarak gösterecek bir açıklama hazırlamak için çabalıyordu.

Her birimiz ailelerimizden, Jolie'nin bir kez daha Aileler'in önüne geçmesi bizim suçumuzmuş gibi kızgın (ya da benim durumumda hayal kırıklığına uğramış) mesajlar aldık. Bennett, Harper'ın babasının şirketlerinden birinin kan kaybını durdurmak için Belçika'da yaşayan en büyük dış hissedarı bizzat arayarak hisselerini satmaktan vazgeçirmeyi başarmıştı.

O gün öğleden sonra Kimya laboratuvarıma ruh halimle girdiğimde, ortaokuldaki gibi bir oturma düzeni beklemiyordum.

Ve kesinlikle Jolie ile tüm dönem boyunca laboratuvar partnerim olarak eşleştirilmeyi beklemiyordum.

Ben yaklaştığımda çoktan laboratuvar masasına oturmuş, tabletinde bir şeyler okuyor ve kalemini çevik parmaklarının arasında dalgınca döndürüyordu. Beyaz-sarı saçlarından bir tutam atkuyruğundan kopup yüzüne düşmüştü ve onu kulağının arkasına süpürmek için aniden gelen ve beni tüketen dürtüye direndim.

Tabureme oturduğumda bana baktı, çalışma alanlarımız küçük bir lavabo ve masanın içine yerleştirilmiş bir dizi çekmeceyle ayrılmıştı. "Selam ortak," dedi kayıtsızca.

Ben cevap veremedim Annie kısa lacivert eteğinin içindeki ince bacakları ve omzuna attığı devasa tasarım çantasıyla orta koridorda ilerlemeye başladı. "Ah, Noah, profesörün seni benimle değil de onunla oturttuğuna inanamıyorum. O daha iyi bilmeli." Çantasını arkamızdaki masanın üzerine fırlattı. "Sen neye bakıyorsun?"

"Annie, her zaman bir zevk," diye mırıldandı Mari, Jolie'nin arkasındaki istasyonda otururken.

Annie elini omzuma koyarak, "Dersten sonra profesörle konuşacağım," dedi. "Eminim onu yer değiştirmeye ikna edebilirim."

Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen tüm dönem boyunca Jolie'nin laboratuvar partnerim olmasından kaçınmaya . Bu benim... odaklanmam için iyi .

Ama Annie Ling geçen dönem Jojo'yu tehlikeli bir duruma sokan ve neredeyse *tecavüze* uğramasına neden olan bir plana katılmıştı. Bu üstesinden gelebileceğim bir şey değildi ve gerekirse Annie'yi *kontrol altına* alabileceğimden emin olmak için ekibimi çoktan hazırlamıştım.

Ben de babamın en yakın müttefikinin kızına teslim olmak yerine, alışılmadık bir şekilde, "Hayır, teşekkürler Annie. Jolie ve benim eski dost olduğumuzu hatırlarsın sanırım. Birlikte gayet iyi çalışabiliriz."

Nefes nefese kaldı ve elini omzumdan çekerek incilerini sıkıca kavradı. "Ama Noah. Ailen hakkında şeytani *yalanlar* yayıyor!"

"Oysa sen bu sınıfta neredeyse *bacaklarını* açıyorsun," diye tersledi Mari onu. "*Joder*, otur oturduğun yerde. Noah'nın kışına buradan bakabilirsin."

Jolie homurdandı ve Annie hışımla taburesine otururken ben sadece gözlerimi devirebildim.

Jolie bana fısıldayarak, "Bugünlerde tam bir kadın katili," dedi. "Bunun olacağını tahmin etmeliydim. O güneşli gülümseme en buzlu külötları bile eritebilir."

Ona bu gülümsemeyi verdim, cazibemi bine çıkardım, onunla bu şekilde ilgilenmeyi bırakmam gerektiğinin farkındaydım ama kendimi durduramıyordum. "Hmm, belki," diye cevap verdim, şakacı bir kaşımı kaldırarak. "Ama milyarların varisi olmak daha çok yardımcı oluyor sanırım."

Bana göz kırptı, biraz şaşkın görünüyordu, sonra başını salladı ve müfredatı incelemeye geri döndü.

Bu tepkiyi çok fazla sevdim.

Profesör sonunda sınıfı dikkatle dinlemeye çağırdı ve beyaz tahtada telaşlı karalamalarla doğrudan derse daldı. Bir saatlik dersten sonra, bir uygulama üzerinde çalışmamız için serbest bırakıldık.

Sınıfın büyük bir bölümünde, en iyi arkadaşımın ölümünden dönüşünün yarattığı kaos üzerine kafa yoruyordum. Ekibimin sürekli güncellemeleri sayesinde Hargraves'le bağlantılı şirketlerin yatırımcılarını kaybetmesini izlerken, kendimi kızgın, paniklemiş ya da muhtemelen hissetmem gereken başka bir şey fark ettim.

Babamın bununla ilgilenmek için bulunduğu yerden kafasını kaldırması gerektiği gerçeğinden neredeyse zevk alırken buldum kendimi. Jolie'nin bunu nasıl başardığını merak ediyor ve biraz da şaşıırıyordum.

Bana söyleyeceğinden değil.

Bu düşünce karşısında sinirli bir şekilde iç çektim.

"Bana kızgın mısın, Noah?" diye mırıldandı yanımdan, birkaç beherle oynarken.

Ona baktım, *burada* olduğu için duyduğum rahatlama, onu her gördüğümde olduğu gibi damarlarıma doluyordu ama bu his, böyle olması gerekmediği halde kaybettiğimiz onca zamanın üzüntüsü ve acısıyla sürekli savaş .

"Ben... üzgünüm Jojo," diye cevap verdim. "Bize gelebileceğini hissetmediğin için, bunun yerine bizi *kandırmaya* karar verdiğin için üzgünüm. Hâlâ hayatta olduğunu bir şekilde bilseydik, son yedi yılı seninle geçirebileceğimiz için çok üzgünüm. Ve böyle devam edersen her halükarda öleceğin için hayal kırıklığına uğradım ve açıkçası dehşete düştüm."

Gözlerime baktı ve hissettiğim üzüntünün bir kısmının bana geri yansıdığını gördüm. "Beni ayakta tutan şey buydu Noah," dedi, sesi yumuşaktı. "Bunu *onlar* için yapmak zorundayım. Bu asla seninle ilgili değildi -ya da Bennett ya da Zach'le- ama ne yazık ki siz ailenizin oğullarısınız ve bu da mirasınız için geldiğim anlamına geliyor. Yaptıklarının yanlarına kâr kalmasına izin vermeyeceğim. *Bunu yapmam.*" İcini çekti ve işine geri döndü. "Bu savaşta karşı ve bunun için üzgünüm."

Yüzümü tamamen ona dönmek için taburemde döndüm. "Belki de üçümüz hakkında bu kadar çok varsayımda . Belki de bir zamanlar hepimizin paylaştığı bağın, *seni* tekrar hayatımıza almanın ne anlama geleceğini düşündüğümüzde önceliklerimizi doğru sıraya koymamızı sağlayacak kadar güçlü olduğuna güvenmeliydin."

Profesör sınıfı terk edene kadar bir dakika daha sessizce birbirimize bakarak oturduk. Jolie incini çekti, çantasını topladı ve sandalyesinden kalktı.

Yanımdan geçerken durakladı ve "Ben de sizi özledim" diye fısıldadı.

Ve sonra tekrar gitti.

ALTINCI BÖLÜM

JOLIE

"S "Varis hayatı bugün sana nasıl davranıyor?"
Max'in sesi, A'daki yeni dairemdeki lüks banyomun
tezgahında duran telefonumun olduğu yerden geliyordu.

Yatakhane. Dün gece ayaklı uzun bir banyo yapmıştım ve şimdi
altın yaldızlı lavabomun üzerine eğilmiş, süslü telkari çerçevesi
makyaj masasının parlak beyaz ışıkları altında parıldayan büyük
aynaya rimelimi sürüyordum.

Varisler için özel olarak yenilenen en üst kattaki dev dairede benim
için dördüncü bir yatak odası yoktu elbette ama Akademi'nin konut
ofisine biraz baskı yaptıktan sonra sihirli bir şekilde bir kat aşağıda iki
yatak odalı boş bir daire buldular.

C Koğuşu'ndaki küçük odamı çok severdim ama artık bir
Varis'tim, yani ya A Koğuşu ya da büstü.

Mari ve ben dün gece taşınmıştık, gelişmekte olan Knight
imparatorluğu ikimizin de masraflarını karşılamıştı. Kira ödemedi
oda arkadaşım olma isteğime göstermelik bir direniş gösterdikten
sonra ciyaktı ve odasını tahmin ettiğimden daha hızlı topladı.

"Gün daha yeni başlıyor," diye cevap verdim Max'e, koyu pembe
dudak boyama uzanırken. "Dünkü küçük egzersiz umarım Birinci
Kademe pisliklerine ciddi olduğumu göstermiştir."

"Bence de öyle," diye söze karıştı Dom. "Bunu daha çok onlarla
uğraşmak için yaptığımızı biliyorum ama satın alma ekibi aslında
oldukça başarılı bir gün olduğunu bildirdi."

Bir aydan biraz daha uzun bir süre önce Spencer Tower'ın çatısından atladığımдан beri hayat bulanıktı. Frankie'nin sırrımı saklayacağından şüpheleniyordum ama ne yapacağı belli olmazdı ve bu riski göze alamazdım. Eve gitmek için Akademi'den ayrıldım ve kendimi Dom, Max ve Gölgelele ekibimizle çalışmaya vererek Şövalye Varisi olarak ortaya çıkma ve Ailelere açıkça savaş ilan etme planlarımı hızlandırdım.

Saçımdaki boyayı çıkarmıştık ve yıllar boyunca biriktirdiğim renkli lens koleksiyonumu atmıştım. Dönem boyunca her bir aileden çaldığım kanıtları basına verilmek üzere hazırladık çünkü Şehirdeki polisler satın alınmış ve parayla tutulmuştu, bu yüzden işime yaramıyorlardı. Avukatlarım -ailemin ölümünden sonra Gölgelele'e katılmadan önce Knight örgütünde çalışmış olan kırklı yaşlarında iki zeki kadın- ilk şirketimi kurma sürecini başlattılar. Ayrıca ailemin eski bir dostu olan ve bu Şehirde olabildiğince tarafsız olan Knight Vakfı başkanına ulaşarak mirasımı iade etme sürecini başlattılar.

Artık nakde ve operasyonumuz da öyle.

Banyo kapım çalındı. Mari, "Chica, geç kalacağız ve ben waffle istiyorum," diye sızlandı.

"Sana mutfağımız için bir waffle makinesi alacağım!" Bugün tek omzumun üzerinden uzun bir örgüyle ördüğüm saçıma son rötuşları yaparken geri seslendim.

"Oooh, bir şeker annem olmasına bayılıyorum," diye bağırdı ve "Teksas şeklinde olanlardan istiyorum!" diye bağırarak geri çekilirken yatak odamın parlak parkesinde tıkırdayan yüksek topukların sesini duydum.

Garip.

"Tuhaf," dedi Max.

Tatil Balosu'ndan birkaç gün önce Mari'yi aramış ve acil bir durum için Olde Town'daki dairemizde ona ihtiyacım olduğunu söylemiştim. İyi bir arkadaş gibi, yarım saat geçmeden kapımızda belirmişti. Gerçek saç ve göz rengimi görünce o kadar şaşırmıştı ki Max onu kanepeye taşımak zorunda kalmış ve ben ona tüm hikayemi anlatırken hepimiz orada oturmuştuk.

Hayatımın ve kaybımın gerçek trajedisi karşısında gözyaşlarına boğulmadan önce, en iyi arkadaşı olduğunu düşündüğü kişinin bir uydurma olduğu için biraz ihanete uğramış hissederek küfredmiş ve bağırmıştı. Sonra Max'in kucağından indi, tozunu aldı ve beni Tatil Balosu'nda katil gibi görünmeye hazırladı; orada James Spencer'ın o kibirli suratına bakacak ve onun için geldiğimi söyleyecektim.

Ve başardım. Kendimi o sahneden aşağı atma ve bıçağımı onun kalbine gömme dürtümü dişlerimin arasından kontrol etmeyi başarmıştım. Soğukkanlılığımı korumuş, mesajımı iletmış ve o salondan çoğunlukla yara almadan ayrılmıştım.

Çoğunlukla, çünkü hiçbir şey beni Bennett, Zach ve Noah'ın en iyi arkadaşları Jojo'nun ölümden döndüğünü - o odadaki hemen hemen herkesten önce - anlamalarını izlemeye gerçekten hazırlayamazdı.

Ve aylardır hiçbir şeyden şüphelenmeden burunlarının dibinde, Joanna Miller, burslu öğrenci kılığındaydı.

Sanki kalplerinin kırılışını gerçek zamanlı olarak görüyordum. Benim kalbim de aynı şekilde kırılmıştı ama ilk birkaç yıl boyunca yavaş yavaş, en iyi arkadaşlarım nehrin hemen karşısında olsa da onları göremediğim gerçeğini kabullenmek zorunda kaldım. Onlarla konuşmadım. Ailem için ağlarken onlara sarılamazdım. Onlara iyi olduğumu söyleyemedim ya da o korkunç sahneyi izlemek zorunda kaldıktan sonra nasıl dayandıklarını göremedim.

Ve sonra bu duyguları gömmek, oğullarımın gitmesine izin vermek, eski arkadaşlarımın anılarını Ailelere olan öfke ve nefretimle bulanıklaştırmak için daha çok yılım oldu.

Yaklaşık üç dakika içinde pek çok şey hissetmek zorunda kalmışlardı ve bunun ortaya çıkışını izlemek kalbimdeki o çürük çatlakları neredeyse yeniden çatlatıp açacaktı. Her birinin yüzündeki şoku, dehşeti, rahatlamayı ve ihaneti gördüm ve şimdi üçü de bu konuda ne hissettikleri konusunda farklı yerlere düşmüş gibi görünüyordu.

Zach beni tekrar Varis katına kabul etmeye hazır görünüyordu ama bunun ne kadarının gerçek olduğunu göreceğiz. Her şey hala

onun için bir oyun olabilir.

Noah, kendi itirafıyla, bana kızgındı ve kim bilir ne kadar süre incinmiş duygularını besleyecekti. O zaman benimle mi yoksa bana karşı mı olduğuna karar vermek zorunda kalacaktı çünkü ortada orta bir yol yoktu.

Bennett'e gelince, muhtemelen birçok nedenden dolayı kızgındı, ama tavrının beni caydırmasına izin vermeyecektim.

Bennett Spencer beni korkutmadı.

Onu korkutmalıyım.

"Tamam tatlım, gitmene izin vereceğiz," dedi Dom. "Zaten kardeşinin kıçını kaldırıp okula gitmesi gerekiyor."

"Hoşça kal, Jojo!" Max arka plandan seslendi. "Uzun hafta sonu için evde görüşür müyüz?"

"Evet, orada olacağım," diye cevap verdim, makyaj çantamın fermuarını çekip saç örgümü kabartarak. "Ekibin geri kalanına söyle, küçük deneyimiz çok yaradığı için birkaç gün dinlensinler."

Dom gülerek, "Tamamdır patron," dedi ve aramayı sonlandırdı.

Aynaya son bir kez baktım ve Mari'yle ara verdiğimiz alışveriş çılgınlığım sırasında "bir Varis gibi görünebilmek" için sekiz yüz dolar harcadığım dar, lacivert kot pantolonla eşleştirdiğim bordo kaşmir kazağımı düzelttim. Küçük bıçağımı yeni aldığım ve bana dört haneli rakamlara mal olan motosiklet botlarıma sapladım, ama lanet olsun ki siyah deri yumuşak ve esnekti

-Ve gitmeye hazırdım.

Mari her zamanki gibi yemekhaneye kadar bana eşlik etti, içeri girdikten sonra açık büfe sırasına yöneldi ve bir tür zengin çocuk fareli köyün kavalcısı gibi hayran erkek kızları peşine taktı. Dün de aynı şey olmuştu ve bugün daha da fazlaydılar. Bu bana, Ailelerin korkunç bir cinayet işlemediğinden o kadar da emin olmayan azınlık bir öğrenci grubu olduğunu ya da en azından Şövalye Varisi'ne ulaşmaya çalışarak bahislerini koruduklarını ve bunu yapmak için Mari'yi geçmeye çalıştıklarını söyledi.

Uzun ahşap masaların sıraları arasındaki koridorda kendimden emin bir şekilde yürürken diğer öğrencilerin bakışlarının dört bir yanımdan bana çarptığını hissederek gözümü tekrar yukarıdaki küçük özel masaya diktim

odanın önündeki kürsü. Bu sabah diğer Varisleri burada yendiğimden beri boştu.

Yaklaştığımda dekanın platformun kenarında durduğunu ve yüzünde ciddi bir ifadeyle yemek müdürüyle sohbet ettiğini gördüm. Beni görünce konuşmasını çabucak bitirip kürsüye çıktı ve boş masanın önüne geçerek bana bakmaya başladı.

"Bir dakika lütfen, Bayan Knight," dedi, sözleri kısıydı.

Dekan Jansen'in sanki onu korkutucu bulmam gerekiyormuş gibi tepemde dikilmesine sinirlenmiş bir halde kollarımı kavuşturarak orada dikildim.

Ben .

"Burada neler oluyor, Prenses?" Zach'in sesi arkamdan geldi ve bir an sonra her zamanki gibi dağınık ve ateşli bir şekilde yanımda belirdi.

Noah mükemmel bir gri yelek giymiş ve papyon takmış olarak diğer tarafıma geldi, Bennett ise lacivert takım elbisesi içinde şık bir şekilde onun yanına geçti ve dekana bakmak için hak sahibi boynunu eğmek zorunda kaldığı için en az benim kadar sinirlendi.

"Özür dilerim Bay Spencer," dedi Dekan Jansen, ona karşı benden daha yatıştırıcı bir tavır takınarak. "Ama Akademi, Varisler masasını kaldırmaya karar verdi. Varisleri akranlarının arasına karışmaya teşvik ediyoruz - tabii ki ilginize layık gördüklerinizle - çünkü bu, en üst düzey öğrencilerle ağ kurmak için en *uygun* zamanlardan biri."

Bennett ona ters ters bakarken Zach bir kahkaha attı. "Artık James Spencer'a 'Akademi' mi diyeceğiz?"

Gözleri Zach'e takılmadan önce bana doğru kaydı, onun tavrından duyduğu rahatsızlık, makamına duyduğu saygıyla birleşince sabırla şöyle dedi: "Bildiğiniz gibi Bay Ferrero, anne ve babanızın üçü de Akademi'nin Mütevelli Heyeti'nde yer alıyor. Gerektiğinde politikalarımız konusunda tavsiyelerde bulunuyorlar."

"Şey," dedim omzumu silkerek, bu saçmalığı uzatmak istemiyordum. "Görünüşe göre Aileler, dördümüzün her gün bir arada görünüp bana herhangi bir meşruiyet kazandırma riskini almaktansa, bir kaide üzerinde hiçbir Varis olmamasını tercih ediyor."

"Evet," diye mırıldandı Noah nefesinin altından, "çünkü seni bedensel olarak masadan kaldırmak... medeniyetsizce görünecektir." Bana baktı. "Çünkü işin oraya varacağını hepimiz biliyoruz."

Kıkırdadım. Kesinlikle olurdu.

"Sorun değil, Dekan Jansen," diye devam ettim, ona boktan bir gülümseme verdim. "Eminim Harper yemek sırasında nişanlısının yanında oturma fırsatını çok sevecektir."

Bennett kızgınlıkla sert bir nefes verdi, "Saçmalamayı kes" diye bağırarak bir bakışla kısık gözlerini bana dikti ve karşılığında orta parmağımı aldı.

"Merak etmeyin beyler," diye ekledi dekan, benimle konuşmasını bitirmiş ve şimdi sadece üçüne hitap ediyordu. "Öğrencilerin, aralarındaki yerinizin değişmediğini anlamalarını sağlayacağım."

Noah bana endişeli bir bakışla baktı, sanki patlamak üzere olan bir bombaymışım gibi, ama kendimi kontrol altında tuttum.

Her şey düşünüldüğünde bu zayıf bir şeydi. Dün Ailelerin Birinci Kademe astlarına benimle uğraşılmayacağını kanıtlamıştım ve bu kadar bunu tekrar tekrar yapacaktım.

Bennett dişlerini sıkarak, "Gidelim," dedi ve başını her zamanki Birinci Kademe pisliklerin yakınındaki ön masadaki açık alana doğru salladı.

Benimle konuşmadığını bildiğimden, karşısındaki Mari'nin bulunduğu diğer ön masaya doğru döndüm.

Bir adım bile atamadan, iri bir el pazumu nazikçe kavradı ve kulağıma derin, ballı bir ses damladı.

"Yanımda senin için her zaman bir yer olacak Prenses," diye mırıldandı Zach, sözleri söylenmemiş vaatlerle doluydu. "Sen bize aitsin

-"Başkalarının ne dediği umurumda değil."

Omzumun üzerinden ona şüpheli bir kaş fırlattım, seksi sesinin ortaya çıkardığı vajina çırpınışlarını zihnimden uzaklaştırdım. "Sanırım hâlâ ikiye karşı bir durumdayız Ferrero. Ve eğer bana cinsel saldırıda bulunmaya çalışan üç kaltakla -ya da *Chad'*le- gönüllü olarak yemek yiyeceğimi düşünüyorsan hayal görüyorsun demektir. Siz üçünüzün bu tür insanlarla ilişki kurmaya devam etmeniz beni eğlendiriyor."

Ukala sırtışı asık bir surata dönüştü. Onunla alay ettim, ne kadar sevimli da, kolumu onun elinden kurtardım ve yanına doğru yürüdüm.

Mari'ye. Yanında oturan zavallıya dudaklarını büzerek ve kaşlarını kaldırarak bakmaktan başka bir şey yapmamıştı.

Yerime oturduğumda dekan hala durduğu platformdan boğazını temizledi. Oda neredeyse anında sessizleşti, kimse Varislerin her zamanki tahtlarından indirildiğini fark etmedi. Beklentinin ağır hissi tüm odaya yayılmıştı.

"Merhaba, Holywell öğrencileri!" Dekan Jansen sessiz kalabalığa seslendi. "Kahvaltınızı bölmeme birkaç dakika izin vererseniz, Akademi, merhum Şövalye Ailesi'nin kayıp kızının geri dönüşü *konusunu* hızlıca ele almanın en iyisi olacağını düşünüyor."

Oh, yani James, Peter ve Andrea ailemin mezarları üzerinde dans ederken ben *kayıptım* ve kesin olarak öldüğüm ilan edilmemişti.

Zengin.

"Aileler, Varis statüsünün yalnızca, Şehirdeki en prestijli Ailelere yakışan tüm uygun eğitim, özel beceriler ve... *sosyal* etkileşimlerle bu şekilde yetiştirilen Ailelerin çocuklarına yakıştığını düşünüyor ve Akademi de buna katılıyor." Bana doğru baktı ve kızının kesinlikle miras aldığı bir tavırla burnunu tiksintiyle kırıştırdı. "Ayrıca, Varis unvanı Şehirdeki en büyük ve en başarılı iş imparatorluklarının gelecek vadeden liderleri için tasarlanmıştır. Bu nedenle Spencer, Ferrero ve Hargraves'in üç varisini *tek* varis olarak kabul ediyoruz. Akademi, Bayan Knight'ın bunca yıl sonra hayatta bulunmasından dolayı rahatlamış olsa da, o artık bir Aile imparatorluğunun Varisi değildir ve ergenlik dönemini yüksek toplumumuzun dışında geçirdiği ve *geride kaldığı* bilinen bir gerçektir." Sempatı gibi bir şey ifade etmeye çalışıp başaramayarak bana kısık bir gülümseme verdi. "Bayan Knight elbette en üst düzey öğrencilerimiz arasında geldiğince asimile olabilir. Eminim hepsi onun uyum sağlamasına yardımcı olmaktan heyecan duyacaktır."

Bok kafalıların masasında kıs kıs gülüşmeler başlamıştı. Dekan konuşmasını bitirmişti. Benim masamdaki mırıldanmalar en azından biraz daha şaşkın ve Akademi'nin buna *cüret* etmesinden dolayı biraz da dehşet içindeydi.

Adamların bu saçmalığa tepkilerini ölçmek için yarım saniye ayırdım ve üçü de sinirli görünmeye devam etti ama hiçbirine şaşırmadılar.

Mari'ye, "Belki de geçen dönem notlarımı bu yükseltmemeliydim," diye düşündüm. Bursumu korumaya yetecek kadar not almıştım ama Southside Lisesi'nde gereken eğitimden daha iyi bir performans göstererek dikkatleri üzerime çekmemeliydim. "En azından daha düşük *eğitim* argümanının önünü kesebilirdim, ama 20/20'lik bir öngörü ve tüm bu saçmalıklar."

"Sen ne?" diye tısladı bana. "Notların bile yalan mıydı? Çok sinsî bir kaltaksın." Gülümsedi. "Bayıldım buna."

Dekan bana bir kez daha bakmadan sahneden indiğinde, bu salakların benim aslında şehrin elitleri tarafından ezilmek üzere olan güneyli zavallı bir yetim olmadığımı anlamaları için daha içgüdüsel bir güç gösterisine ihtiyacım olduğunu fark ettim.

Bir fikrim vardı ama önce günün geri kalanını atlatmam gerekiyordu ve içimden bir ses dekanın tüm eski zorbalarına bir kez daha tırmanma izni verdiğini söylüyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

JOLIE

Süksek lisans düzeyindeki Ekonomi dersi günün ilk dersiydi ve her zamanki şansıma iki Varis de derse katılmıştı. Oditoryum tarzı büyük konferans salonunun önünden geçerken,

Ayrıca Lisa, Annie, Chad, Dane ve Zach ve Bennett'in genel çevresinde gezinirken her zamanki askıları da dahil olmak üzere neredeyse tüm Tier One goon ekibini gördüm.

Chad okul yeniden başladığından beri çok sessizdi, bana sürekli ters ters bakması, geçen dönem ona taktığım tasma yüzünden hâlâ öfkeli olduğunu gösteriyordu. Eski en iyi arkadaşlarım da dahil olmak üzere herkes arasında gerçek kimliğime en az şaşıran o olmuştu.

Odanın önünden geçerken alaycı bir göz kırptım ve iri etli eli, öfkeyle kavradığı telefonunu ikiye ayırmadıysa bile en azından biraz ezildiğinden şüphelendim.

Sınıfın uzak tarafındaki sıg merdivenlerden çıkarken Zach gözüme takıldı ve beni Bennett'le birlikte odanın ortasında her zamanki yerlerinde oturdukları yere doğru yönlendirdi.

Bennett yoluma devam ederken dikkatle beni izledi, gözlerinin her zaman üzerimde olduğu gerçeği görünüşe göre artık saklamaya özen gösterdiği bir şey değildi. Artık resmen düşmandım, bu yüzden her hareketimi izlemek için bir bahanesi olduğunu sanıyordum.

Zach, Dane'i yanındaki koltuktan itip kaktı ve sandalyesini açık bırakarak Bennett ile aralarında bana yer açtı.

"Selam çocuklar," diye seslendim onlara açık koltuğa otururken. "Dikkatli olun, bu oda dolu. Benden hoşlandığınızı falan düşünmelerine izin ."

Zach bana o seksi sırıtışını fırlattı. "Ne düşündüklerini umursadığınızı sanmalarına izin veremeyiz."

Bennett kaynıyordu. "Bu kötü bir fikir." "Benden bıktın mı Bennett?"

Bana bakmak için döndü, o yosun yeşili gözleri iliklerime kadar hissettiğim bir vahşilikle benimkileri delip . "Sorun yaratmandan bıktım mı? Evet, yoruldum. Ama nefes aldığını görmekten asla bıkmayacağım, Jolie."

Kalbim tehlikeli bir şekilde sıkıştı ve kucağına tırmanıp yüzümü boynunun kıvrımlarına gömmek gibi aptalca bir şey yapmadan ya da sırf iki saniyeliğine götlük yapmayı bıraktığı için yetenekli parmaklarıyla bana yaşattığı beyin eriten orgazmı sevgiyle anmaya başlamadan önce bu boku kapattım.

Nefesimi verip ondan uzaklaştım ve çantamdan yepyeni Knight dizüstü bilgisayarımı çıkarmıştım ki önümde iki kız belirdi, yüzlerinde gergin bakışlarla bizim sıralarımızla aşağıdaki sıra arasındaki boşlukta geziniyorlardı.

İlk olarak, tarihsel olarak Knight ile ilişkili olan büyük bir teknoloji girişim sermayesi şirketinin varisi olan Hannah Langford konuştu.

"Langford Capital sana hoş geldin diyor Jolie," dedi resmi bir tavırla ve Bennett'e endişeli bir bakış fırlattı. Ailesinin şirketi bugünlerde çoğunlukla Spencer'la iş birliği yapıyordu. "Ve fırsat çıkarsa Knight'la tekrar iş yapma şansını memnuniyetle karşılayacağımızı bilmeni istedim."

Bennett kızgın bir şekilde ona ters ters baktı ama müdahale etmedi. Ailesinin Knight'a olan bağlılığını özel olarak yapmak yerine onun önünde cesurca ilan ederek saygımı kazanmıştı.

, iri, meraklı kahverengi gözlerle bana bakan sarışın, pixie kesimli kızı işaret etti. "Bu Devin Kelly. Ailesi grubumuzdaki en büyük biyoteknoloji firmasının sahibi."

Devin bana saygıyla başını salladıktan sonra, "Amcam ölmeden önce babanla çok yakındı. Babanın ölümünden önce

Knight ile tekrar çalışma şansı."

"Minnettarım hanımlar," diye cevap verdim. "Ekibime söyleyeceğim."

Önümüzdeki sıralarda oturan diğer üst düzey öğrencilerin bakışlarını üzerlerinde toplayarak aceleyle uzaklaştılar.

Lisa yanına otururken, "Hannah, sana inanamıyorum," diye tısladı. "Bu çok *aptalcaydı*."

Hannah koyu kırmızı saçlarını omzunun üzerinden savurduktan sonra, "Eğer vajinan yerine kafanla düşünmeye karar verirsen, *Lisa*, duvarda görmezden geldiğin bir yazı olup olmadığını düşünebilirsin," diye çıkıştı.

Lisa, Zach'e dönüp dudaklarını büzerek ve boğucu bir gülümsemeyle, "Aviano Ferrero'ya *asla* böyle ihanet etmez," diyerek Hannah'ı haklı çıkarırken homurdandım.

Zach, kulağıma fısıldamak için eğilmeden önce tembelce başını sallayarak onu zar zor onayladı, "*Kızımıza* bakın, şimdiden bu işi öğrenmeye başladı."

"Kız arkadaşın mı?" Sanki "en iyi arkadaşımız "dan daha fazlasını kastetmiş gibi dilini bu kelimelerin etrafına dolamıştı.

"Zach," diye tersledi Bennett. "Burada olmaz."

Zach sadece kıkırdadı, dikkatini beyaz tahtaya çevirdi, ama bana seksi bir göz kırpmadan önce değil.

Holywell Academy'nin profesörleri "müfredat günü" kavramına inanmadıkları ve her zaman doğrudan malzemeye daldıkları için dersler uzadı. Bol bol not tuttum, bu dönem tüm derslerimin birincisi olmaya kararlıyım.

Ne de olsa Bennett ve Noah 4.0 not ortalaması tutturmuşlardı ve Zach de 3.8 ile onların hemen arkasındaydı. Varisler, Holywell akademisyenleri de dahil olmak üzere her şeyin zirvesinde olmalıydı ve benim de aynısını yapabileceğimi kanıtlamam gerekiyordu.

Profesör nihayet sınıfı dağıttığında, herkesin eşyalarını toplamaya ve kaotik bir hareket telaşı içinde koridorlara doğru ilerlemeye başlamasını izledim. Sınıf arkadaşlarımız hiç şüphesiz Zach, Bennett ve benim aramda daha fazla havai fişek patlamasını bekliyorlardı, ancak arkadaşça bir sessizlik içinde oturmayı başardık.

Ne kadar normal hissettirdiğinden zevk almamaya çalıştım.

"Demek Jolie Knight *bu*," dedi derin ve yumuşak bir ses altımızdaki sıradan.

Aşağıya baktığımda uzun boylu, kumral bir adamın yolumuza çıktığını gördüm, parlak gülümsemesi tam ekrandaydı ve açık kahverengi gözleri bir lazer gibi bana odaklanmıştı.

Önümde durdu. "Geçen dönem yurtdışındaydım ve görünüşe göre büyük bir olayı kaçırmışım." Elini uzattı. "Raiford Montgomery. En iyi öğrenciler arasında sana Akademi'ye *hoş geldin* diyen ilk kişi olmama izin ver Jolie. Geçen dönem sana pek iyi davranılmadığını duydum."

Sonra bu salak hem Zach'e hem de Bennett'e azarlayıcı bir bakış fırlatmaya cüret etti. Elimde olmadan her ikisine de baktım ve Raiford'un bu saçmalığa devam ederse zamanının kısıtlı olduğunu söyleyen mutlak bir nefretle eşleşen bakışlar taktıklarını gördüm.

Elini sıkmak için uzanırken bir homurtu tuttum. "Teşekkürler, Raiford."

"Bana Raif de," dedi, elimi tutup bana takdir dolu bir bakış atarken gülümsemesi genişledi.

Zach yanımda homurdandı ve ben de çocukken yaptığım gibi alışkanlıktan ona dirsek attım.

Kendini tanıtanaya kadar onu tanımamıştım ama Raiford, Montgomery Star Media'nın sahibinin oğluydu; Ferrero'ya sadece çok gevşek bir şekilde bağlı olan, şehir'de bulunan son derece kârlı bir eğlence imparatorluğuydu. Bu şehirde bir şirket ne kadar bağımsız olabilirse o kadar bağımsızdılar ve benim peşime düşmesi pek de şaşırtıcı değildi.

Uzun boylu ve göze hoş gelen biriydi; eğer yatlarında çok vakit geçiriyormuş gibi görünen güzel erkeklerden hoşlanıyorsanız, ki ben hoşlanmıyordum, geleneksel olarak çekiciydi. Spor salonunda vakit geçirdiğini belli eden kaslı bir vücudu vardı ama yanımda oturan iki Mirasçı'dan aşağı kalır yanı yoktu.

"Teşekkürler Raif," diye tekrarlardım, elimi çekerek.

"Tabii ki. *Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin yeter.*" Zach ve Bennett'e ölmek istediğini belirten bir bakış daha atmadan önce bana müstehcen bir gülümseme ve göz kırptı ve sonra yanıımızdan geçip kapıya doğru ilerledi.

Zach, "O pisliğin zamanı azaldı," diye homurdandı. "Onun saçmalıklarına kanma, Prenses."

"Kendine dikkat etmesi gerekiyor," diye mırıldandı Bennett, sınıftan çıkarken Raif'in arkasından ters ters bakarak.

Ayağa kalktım, sırt çantamı omzuma attım ve gözlerimi ikisine de devirdim. "Tanrı sizin piyonlarınızdan birinin Şövalye Varisi'ne biraz saygı göstermesini yasaklıyor. Buna alışmanızı öneririm." Bennett'e baktım. "Yoksa tüm bu saçmalıklara katlanıp beni aslında bir Varis olmadığımı ikna etmeye mi çalışacaksın?"

Bennett de ayağa kalktı -muhtemelen sırf üzerimde yükselebilmek için, uzun boylu pislik- ve bana sert bir bakış fırlatarak şöyle dedi: "Beni bunu hak ettiğine ikna et, Jolie. Çünkü oturduğum yerden öfke nöbeti geçiren kızgın küçük bir kıza benziyorsun."

"Dostum," diye havladı Zach, sesi şaşırılmış gibiydi ve ben de onunla birlikteydim.

Bennett suratıma bir tokat da atabilirdi.

Onunla burun buruna geldim, kişisel alanına girdim -kendimi sürekli onun yanında bulduğum bir pozisyon- ve koyu mor manikürlü parmağımı geniş göğsüne soktum. "Az önce ailemin soğukkanlılıkla öldürülmesinin intikamını isteğime *öfke nöbeti* mi dedin, seni kalpsiz piç kurusu?"

Bir an için yüzünde mutlak bir umutsuzluk ifadesi belirdiğine yemin edebilirdim ama o bunu sildi ve bunun yerine eğilip kulağıma doğru fısıldamayı tercih etti. "Ailelere karşı ilan ettiğin bu savaş boşuna. Bunu ne kadar çabuk anlarsan, *hepimiz* o kadar çabuk yolumuza devam edebiliriz."

Sonra dönüp uzaklaştı, çünkü onun sinir bozucu kıcını yumruklamama iki saniye kalmıştı.

Zach hayal kırıklığına uğramış bir iç geçirdi. "Prenses...."

Ona doğru döndüm, öfkeli parmağım şimdi yüzüne dönüktü. "Yapma," diye tersledim. "Onun için bahaneler uydurma."

Ayaklarımı yere vurarak uzaklaştım, şimdi çözmem gereken *duygularla* sarmalanmıştım.

Bu gece yeterince erken gelemezdi.

Her zamanki gibi tertemiz olan ama yine de belli belirsiz ter ve limon kokulu temizleyici kokan spor salonu, dönemin ilk Dövüş Gecesi için ağzına kadar doluydu.

Dövüşlerin ilk rauntları fazla heyecan yaratmadan devam ederken üst tribündeki onları izlemiştim. Chad hâlâ aşırı şişirilmiş bir sadistti. John Tyler Ashmore rakibini yere sermek ve bunu yaparken sıkılmış görünmek için geri dönmüştü. Güzel çocuk Raiford bile ringe çıktı ve son sınıf bir boksörü berabere .

"Bundan emin misin?" Mari bana onuncu kez sordu. Siyah tulumuyla yanıma uzandı, kırmızı stiletto'sunu ayağının üzerinde gergin bir şekilde zıplatırken bacak bacak üstüne attı. "Öfkenin sonuçlarını falan gördüm ama bu iş çok çabuk sarpa sarabilir."

"Beni eşit olarak görmeliler Mari," diye cevap verdim ellerimi sararken. "Yani şok ve dehşet yaklaşımıyla gidiyoruz."

Sonunda Dane, spor salonunun zeminindeki derme çatma ringin ortasında belirdi, kızıl saçları tek floresan ışığın altında turuncu renkte parlıyordu ve megafonunu dudaklarına götürdü.

"Pekâlâ, Holywell Dövüş Gecesi hayranları!" diye bağırdı. "Şu anda hüküm süren şampiyonumuz burada, eğer unvanı için ona meydan okuyacak kadar cesur -ya da belki yeterince aptal- biri varsa!"

Beklendiği gibi, Zach dar beyaz bir tişört ve siyah bir eşofman giymiş halde gölgelerin arasından belirdi. Dövmeli kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, karanlık bakışlarını meydan okuyan bir sırtışla spor salonunda dolaştırırken o nefis pazıları kabarıyordu.

Bennett ve Noah çevrede oyalanıyordu, Noah hala lacivert yeleği ve kravatıyla, Bennett ise tayfa antrenman kıyafetleriyle, ikisi de sıkılmış ve gecenin bir an önce bitmesini bekliyor görünüyordu.

"Peki, kim Ferrero Varisi'ne karşı şansını denemek ister?" Dane bir daire çizerek ve katılımcı arıyormuş gibi yaparak seslendi.

Kalabalık Zach için tezahürat yaptı ve bağırdı, o ise sadece tembelce sırtıtabildi. O da benim gibi biliyordu ki, bir daha atlamaya cesaret edebilecek kimse kalmamıştı.

onunla ringde.

Ayağa fırladım, tribünümün üzerine gürültüyle indim ve spor salonunun zeminine doğru bağırdım. "Hey, Dane!"

Oda anında sessizleşti. sıralarda oturan öğrenciler sesimin kaynağını bulmak için boyunlarını büktiler.

Merdivenlerden indim ve ışığa doğru adım attım. "Yapacağım."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

\vCH

"S Jojo ring kenarında belirlediğinde Bennett ve Noah arkamdan küfretti, aynı anda hem en kirli fantezim hem de en kötü kabusum gibi görünüyordu.

Kusursuz, sıkı karnının büyük bir bölümünü gösterecek şekilde kırpılmış sıcak pembe bir tişört giymişti. Siyah yoga pantolonu üzerine ikinci bir deri gibi oturuyordu ve beyaz-sarı saçlarını sıkı bir Fransız örgüsüyle örmüştü. Elleri dövüş sanatlarına yabancı olmayan birinin becerisiyle sarılmış ve bantlanmıştı ve ayakları çıplaktı, o mükemmel parmakları yaklaşırken benimle alay ediyordu.

"Hayır, hayatta olmaz," dedim Dane'e. "Onunla dövüşmeyeceğim. Bir kızı dövmeyeceğim, özellikle *de* o kızı."

"Ben, uh," diye kekeledi Dane, megafonuyla başının arkasını kaşıyarak. "Yani, sanırım hükmen mağlup olabilirsin ama bunu gerçekten yapmak istiyor musun? Özellikle *de ona*?"

Ringe doğru devam etti, etrafımızı saran gömleksiz, terli erkeklerden oluşan çember tek kelime etmeden onun için ayrıldı. Her nasılsa, çıldırmışlığımın ortasında, yanlarından geçerken Jojo'nun kışını pervasızca kontrol ettiğine tanık olduğum yedi ya da sekiz adamı vahşice öldürmeyi planlayacak gücüm vardı.

"Sorun nedir, Zach?" diye sordu, kalın minderin karşı köşesine geçip sırt çantasını yere bırakarak. Üzerimizdeki floresan ampul onun her özelliğini aydınlatıyor, buz gibi gözleri kararlılık ve muziplikle parlıyordu. "Ferrero Varisi bir kızla dövüşmekten korkuyor mu?"

Ona sessizce baktım, Bennett'in bu konuda bir pislik olmak için devreye gireceğini biliyordum ve beni hayal kırıklığına uğratmadı.

"Şaka mı yapıyorsun, Jolie?" diye tıslayarak minderin kenarına ve ışığa doğru yürüdü, böylece tüm salon onun öfkeli yüzünü . "Zach'i dövüşürken gördüğünü biliyorum, hiç şansın yok. Bu çılgınlığı hemen durdur."

Elbette onu görmezden geldi, bunun yerine pembe tişörtünü başının üzerinden yırtıp parlak siyah spor sütyenini ve Joanna Miller'ın sabah antrenmanlarını *nedenlerle* gizlice izlediğimizde üçümüzün sessizce takıntı haline getirdiği o sıkı, ateşli vücudu ortaya çıkarmayı seçti. Etrafımızdan bir kurt ısılgı korosu duyuldu ve şimdi Bennett ve ben ringin etrafına öldürücü bakışlar gönderiyorduk.

Noah Bennett'in yanına yaklaştı, kaşları hafifçe çatılmıştı ve sadece hissettiği sıkıntının seviyesini ima ediyordu. "Jolie, lütfen," dedi sessizce. "Zach seni incitmek istemiyor."

Çantasını karıştırmak için eğilmişti ve hınzır bir sırıtışla ona bakmak için durakladı. "Peki ya bundan hoşlanıyorsam, Noah?"

"Jolie," diye tersledi, sabrının sonuna hızla yaklaşıyordu. "Yapma bunu."

"Hayır," diye karşılık verdi, ayağa kalktı ve çantasından piç olarak tanıdığım iki uzun tahta sopa çıkardı -Filipin dövüş sanatı Eskrema'da kullanılan bir silah. "Siz üçünüz, Akademi ve tüm bu lanet Şehir beni ciddiye almak zorunda. Ben bir *Varis*'im ve herkesin buraya geçmek için gelmediğini anlamasının zamanı geldi."

Çantasını yana attı ve ayaklarının üzerinde zıplamaya başladı, çenemi neredeyse yere indirecek bir ustalıkla piçlerini kollarının etrafında hızlı daireler çizerek salladı.

Kalabalığın nefesi kesildi, fısıltıları ve mırıltıları giderek arttı, çünkü onlar da benim gibi birer birer Prensesimizi hafife almış olabileceğimizi fark ettiler.

Jojo dönmesine ara verip tüm bana "Silahlar iyi mi?" diye sordu.

Bennett ve Noah'a baktım ve başımı salladım.

Noah içini çekerek bir elini hayal kırıklığı içinde yüzünde gezdirirken, Bennett spor çantamda sakladığımız zuladan bir bıçak çıkardı. Ben de

Bastona hiç dokunmadım, ama Eskrima ile uğraştım ve bıçakla biraz dövüştüm, bu yüzden bir baraw'ım oldu.

Ayrıca artık bir planım vardı.

Bennett'ten uzun bıçağı aldım, sonra Dane'e baktım. "Dövüşçüler silahlarını seçti. İlk kan kazanır."

Dane kükredi ve megafonunu açtı. "Bu gece hepiniz için özel bir sürprizimiz var! Ferrero Varisi, Şövalye Varisi *özentisine* karşı ve dövüşçüler silah kullanmayı seçti! İlk kanı akıtan dövüşü kazanacak ve Holywell Dövüş Gecesi'nin şampiyonu olacak!"

Kalabalık kükredi, kana susamışlıkları spor salonunun nemli havasına nüfuz etti. Jojo ise hayal kırıklığına uğramış gibi kafasını bana doğru salladı.

"*Amcık*," diye mırıldandı, kavgayı çabucak bitirmek için onu biraz çentiklemeyi planladığımı kesinlikle anlamıştı, bu da ona vurmak zorunda kalmamı engelledi.

Ona bunun bedelini daha sonra ödeyeceğini söyleyen karanlık bir bakış attım, sonra bir elimi boynumun arkasına uzattım ve tişörtümü başımın üzerine çektim. Bu gece dövüşmeyi planlamıyordum ama eşofmanımın altında dar antrenman şortum vardı, bu yüzden gözlerimi kızıma kilitlerken onları ayak bileklerime doğru ittim.

Beni soyunurken büyülenmiş gibi izledi ve ben de onun vücudumu hararetle incelemesi karşısında zevkten dört köşe oldum.

Bu doğru, Prenses. Programa uyarsan bunların hepsi senin olabilir.

İkimiz de Dane'in işaret vermesini beklerken, gözlerim hala ona yapışık bir şekilde bileğimin birkaç hızlı hareketiyle bıçağımı döndürdüm.

Megafonunu dudaklarına götürdü. "Savaşçılar, hazır....

Başlayın!" Kalabalık kükredi ve sonra Jojo üzerime geldi.

Bir kobra gibi saldırdı, sopasıyla aşağı doğru hızlı bir vuruşla gövde mi kesti, hızına hazırlıksız olduğum için bıçağımı ancak kıl payı engelleyebildim. Kendimi toparladım ve karşılık verdim, o lanet sopalardan birini yerinden çıkarmak için ona doğru hamle yaptım, ama o beni pratik bir kolaylıkla atlattı. Her iki sopasıyla da birbiri ardına bana tekrar saldırdı,

İkisini de savuşturduktan sonra yüksek bir homurtuyla onu geriye doğru ittim.

Ayrı ayrı dans ettik, Dane onları pompalarken kalabalığın sesi kulakları sağır ediyordu ve kızımın bir sonraki hamlesini hazırlarken gözlerinde ateşle o piçleri döndürmesini izlerken küçük şortumun sertleşmemesi için kendime yapabileceğim tek şey buydu.

Birbirimizin etrafında dönerken bir şeyin farkına .

"Sanırım Donovan'ı hastaneye yatıran sizsiniz, Prenses?" Ona seslendim.

Bir gibi sırttı. "Onu hastaneye yatıran siz nzdnz. Tecavüzcü pisliliğin hak ettiği gibi kan kaybından ölmesi için onu yere yatırdım."

Haksız değildi. O gece benim yüzümden hedef alındığı için gerçekten hasta hissetmeme rağmen, olay olduğunda bir pislik gibi davranmıştım. Lisa tüm bu saçmalıkları planlamıştı çünkü dans pistinde birkaç kısa, muhteşem dakika boyunca Joanna Miller'a kendimi kaptırmama izin vermiştim.

Ben de bir *varisin* gerektiği gibi onu hızlı ve sert bir şekilde ittim.

Ama o Joanna Miller değildi - o bizim Jojo'muzdu ve o ikinci el kıyafetlerinin ve sa boyasının altında nasıl bir *savaşçı* sakladığını hepimize göstermeye karar verdiğine göre artık tüm bahisler kapalıydı.

Takıntılı demek hafif kalır.

Bana doğru koşmadan önce, o hasta herifi yok ettiği için kızımızla gurur duyarak ona sadece sırtabildim.

Tekrar arpıştık ve bu sefer ilk ben vurdum, kılıcımın kolunda ya da kalçasında derin olmayan bir kesik açmak için elimden geleni yaptım ama o her hamlemde bana karşılık verdi. Birbirimizin kanını akıtmaya çalışmak yerine sanki bir balo salonu dansı yapıyormuşuz gibi ringin etrafında birlikte akıcı bir şekilde hareket ederek dönüp durduk, ileri geri gittik.

O saldırdı, ben savundum, sonra ben saldırdım ve o savundu. Böylesine yetenekli bir rakiple karşılaşmanın heyecanı, en başta Jojo'mla dövüşmek zorunda kaldığım için hissettiğim öfke ve hayal kırıklığını neredeyse bastırıyordu.

Sonunda kurtuldum, döndüm ve onu yere düşürmek amacıyla bacağımı vücudunun alt kısmına doğru savurmak için alçaldım. Saldırımdan sıyrılarak ayağa kalktı, sopaları hâlâ iki elindeydi ve tekrar benimle yüzleşmek için döndü. Sırttım ve bıçağımı parmaklarımın arasında döndürerek birbirimizin etrafında döndük, ikimiz de zor nefes alıyorduk ve adrenalin yüksekti.

"Dalga geçmeyi bırakıp şunu bitirecek misin?" Köşeme yaklaşırken Bennett bana .

"Dalga geçtiğimi mi sanıyorsun?" Ben karşılık verdim ve Jojo homurdandı.

"Sırada Bennett var," diye Dane'i sevindirecek bir açıklama yaptı ama Dane megafonunu tekrar ağzına götüremeden Noah ona havladı.

"Bunu aklından bile geçirme Jefferson."

Dramatik bir iç çekişin ardından megafonu tekrar açarak şöyle bağırdı: "İki dakika kaldı! Bu, berabere biten ilk Dövüş Gecesi unvan maçımız olacak mı?"

Yuhalama sesleri tekrar bağırışlara ve tezahüratlara dönüşmeden önce, spor salonu ilk kan görüntüsünde patlamaya hazır dev bir düdüklü tencereye dönüşürken ses seviyesi yükseldi.

Jolie'nin gözleri bir anlığına benimkilerle buluştu, aramızda bir anlayış geçti. Birbirimize saldırdık, ringin ortasında şiddetli bir tahta ve çelik çarpışmasıyla karşılaştık. Kılıcımı Jolie'nin sol elindeki sopaya sapladım, sonunda sopayı Jolie'elinden kurtardım ve ringin kenarına fırlattım. Hemen tek sopayla benimle dövüşmeye başladı, bıçağımın her darbesini savuşturdu, ta ki kapalı yumruğuma şanslı bir darbe indirip bıçağı elimden fırlatana kadar.

Ona doğru atıldım, kalan sopasını iki elimle kavradım ve çekip aldım. Yüzüme bir yumruk attı, onu da engelledim ama dizini karnıma gömmeden önce değil.

"Siktir git Prenses," diye küfrettim ona, iki olurken bir yumruğu daha zar zor engelledim.

"Hiç sanmıyorum, Zach," karşılık verdi nefes nefese. "Aletini senin *standartlarının* altında bir şeye sokmak zorunda kalmanı istemem."

Lanet olsun, bu yorumun bedelini bir milyon yıl boyunca ödeyecektim.

Ona hırladım, hayal kırıklığım artıyordu. Kendimden çok daha iri olan bedenimi ona doğru fırlattım ve sonunda onu yere sermeyi başardım.

Mindere çarptık, o bizi yuvarlamadan önce ben üste çıktım ve onu yere sabitlemek için her şeyimle savaştım, böylece kulağından küçük bir ısırik alabilirdim ya da bunu *bitirmek* için bir şey yapabilirdim.

Bana tekme atarak altımdan kurtulmayı başardı ve bir saniye sonra minderin kenarında duran bıçağımdan birkaç metre uzakta olduğumuzu fark ettim.

Ona doğru koştu.

"Hiç sanmıyorum Prenses," diye homurdandım, bileğinden yakaladım ve sopamı tutamadan onu geriye doğru çektim.

"Kahretsin!" diye bağırdı, yüzüme bir dirsek atmak için döndü, bu bir orospu gibi acıttı, ama ne yazık ki onun için kollarım onunkinden daha uzundu.

Artık elimdeydi.

Güçlü bir kükremeyle bıçağı yerden aldım ve hızlı, yumuşak bir hareketle onu sırt üstü yuvarladım. Onu altımda kıstırdım ve bıçağı tam boğazına dayadım, bir kasını bile oynatmaya cesaret edemeyen bir bakışla ona baktım.

Kalabalık çılgına döndü, Dane zamanın dolduğuna dair bir şeyler haykırdı, ama ben esirime bakarken hepsi arka planda kayboldu - alingan, güçlü, şimdi tükürük delisi Prensesim, bu dövüşte beni o kadar zorladı ki solgun, narin boğazına lanet olası bir bıçak dayadım.

"Yap şunu," diye tısladı bana. "Annenin başlattığı işi bitir Ferrero."

Bu, göğsümdeki nefesi kesen bir yumruktu. İliklerime kadar işleyen bir öfke akımı damarlarıma doldu ve bıçağı onun terden sıırıslam olmuş tenine dayayan elimin tehlikeli bir şekilde titremesini engellemek için mücadele ettim.

"Bu ne cüret!" diye homurdandım, yüzüne doğru eğilerek. "Bir şey bilmek ister misin, Prenses? Bize seni ölene kadar boğduklarını, yan taraftaki çimento kutusuna tıktıklarını söylediler.

ve seni lanet Obsidian'ın dibine batırdı. Noah aylarca her gece ağladı. Uyumayı tamamen bıraktım çünkü gecelerimi paranoyak bir psikopat gibi kapıyı izleyerek geçiriyordum. Bennett bir daha hiç gülümsemedi. Senin *acı* çekmeni izlediğimiz için ölmekte olan bir süpernova gibi patladık ve sonra sen *öldün* ve hayatlarımız sensiz hiçbir anlam ifade etmedi." Daha da eğildim, terli alnımı onunkine bastırmak için ihtiyacım olan son iki santimi hareket ettirdim ve fısıldadım, "Yani, seni tekrar bizden uzaklaştıracak bir şey yapacağımı ima etmeye nasıl *cüret* edersin? Böyle bir şey *asla* olmayacak ve bunu o güzel, inatçı kafana sokman gerekiyor."

Ben konuşurken meydan okuyan bakışları kayboldu, iri gözleri genişledi ve o güzel dudakları bana bakarken hafifçe aralandı - hayatımıza geri döndüğünden beri ilk kez suskun bir şekilde.

Bütün bu lanet gösteriyle işim bitmişti.

Bıçağı boynundan çıkarıp bir kenara fırlattım ve bedenimi onunkinden ayırıp Dane'le yüzleşmek için ayağa kalk.

"Berabere," diye ilan ettim, salona bakarak ve herhangi bir aptalın benimle tartışmasına meydan okuyarak. "Gösteri sona erdi."

Kalabalık, Dane'in daha sonraki anonsu ve gecenin resmi olarak sona ermesi üzerine homurdanırken, Bennett ve Noah'ın yüzlerinde sert bakışlarla geçip gittikleri köşeme geri döndüm, şüphesiz Jojo'nun kendini toplayıp ringi terk etmesini .

"O muhteşem," diye fısıldadı Noah.

"Tehlikeli," diye karşı çıktı Bennett.

O bunların her ikisiydi ama en önemlisi "O bizim."

DOKUZUNCU BÖLÜM

JOLIE

I Haşlayan sıcak suyun altında dururken ağrıyan kaslarımı gerdim ve kendimi duştan çıkarıp yatmaya hazırlanacak enerjiyi bulmak için derinlere indim.

Öyle görünmüyor olabilir ama bu gece başarılıydı.

Zach'i tamamen yenip Dövüş Gecesi'nin son şampiyonu ilan edilmek ister miydim? Elbette, ama Zach'in zorlu bir rakip olacağını biliyordum ve amacım her zaman onunla eşit olduğumu göstermekti - bir Varis ve Akademi'deki en korkulan dövüşçü.

Amacıma ulaşmıştım, hem de fazlasıyla. Zach ve ben, sanki yıllardır birlikte antrenman yapıyormuşuz gibi, vuruşa vuruşa karşılaşmıştık ve ben bu heyecanın tadını çıkarmıştım. Sadece Max benimle bu seviyede bir dövüş yapmıştı ve ona eşiyile karşılaştığımı ve bunun Zach Ferrero olduğunu söylediğimde son derece sinirlenecekti.

Hatta ringden çıkarken beni tebrik etmek için toplanan küçük kalabalık bile hoş bir sürpriz olmuştu. John Tyler Ashmore bana saygıyla başını sallamıştı ve elbette Raiford da yeteneklerimden övgüyle bahsetmek ve beni katılmaya hiç niyetli olmadığım bir Tier One sonrası partisine davet etmek için oradaydı. Hannah ve Devin, Mari'yle birlikte tribünden inmiş ve üçü birlikte beni A Koğuşu'na götürmüşlerdi; küçük kız grubum Mari'nin yönetiminde yeni yeni filizleniyordu.

Gecenin en önemli olayı, spor salonundan çıkarken yanından geçtiğim Lisa'nın yüzündeki şaşkın ve öfkeli . O da

Zach ile sadece hayalini kurduğu şekilde sertleşmemi ve terlememi izledi ve bu bile tek başına giriş ücretine değdi.

Havluyla kurulandım, saçlarımı gevşek bir şekilde ördüm ve bu hafta içinde uyuduğum ipeksi atletimi ve küçük şortumu giydım. Dövuşte her şeyin yolunda gittiğini teyit etmek için Max ve Dom'a kısa bir mesaj attıktan sonra büyük boy yatağıma çöktüm ve uykunun beni çabucak alması için dua ettim.

Çünkü öyle olmasaydı, Zach'in boğazıma bıçak dayarken söylediğı öfkeli ve ateşli sözleri beni kırana kadar tekrar tekrar dinleyeceğimi biliyordum.

Bir süre sonra yatak odamın kapısının yumuşak tıkırtısıyla uyandım.

Doğrulduım, yastığımın altındaki küçük tabancayı çıkardım ve kapı aralığındaki gölgeli figüre doğrulttum. Şehrin gece hayatının penceremden içeri ışığı onun iri cüssesini ancak aydınlatabiliyordu.

"Sakin ol, Prenses. Sadece benim."

"Zach?" Gözlerimi kısarak ona bakarken mırıldandım. "Buraya nasıl girdin?"

Kıkırdayarak yatağıma yaklaştı. "Hileleri olan tek kişi sen değilsin."

Silahımı indirdim ve gözlerimdeki uykuyu silmeye çalışmadan önce yumuşak bir gümbürtüyle komodinin üzerine bıraktım. Çok güveniyordum ama yorgundum ve sorgulamam gereken ama sorgulamadığım derin bir kesinlik içinde Zach'in bana zarar vermek için burada olmadığını biliyordum.

Kalçalarımın etrafında dağınık bir yığın halinde duran yorganımla oturduğum yatağın kenarına yaklaştı ve eşofmanını çıkarışını sessizce izledim. Altına kaslı göğsüne yapışan yumuşak V yakalı bir tişört giymişti ve üzerinde flanel pijamaya benzeyen bir pantolon vardı.

"Ne yapıyorsun?"

Cevap vermedi, ayakkabılarını çıkarıp yorganıma uzanırken karanlık bakışları üzerimde geziniyordu. Benimle birlikte yatağa girmeden önce onları geri çekti, iri vücuduyla beni ortaya doğru itti ve yorganı üzerimize çekti. Sonra bana sarıldı, yüzümü göğsüne bastırdı ve burnunu saçlarıma gömdü.

Tüm bunları itiraz etmeden yapmasına izin verdim çünkü çok iyi hissettiriyordu.

"düşman olmamız gerektiğini biliyorum Prenses," diye fısıldadı, sıcak eli sırtımda daireler çiziyordu. "Ama sana sarılmaya ihtiyacım var. Seni çok özledim ve burada olman hâlâ gerçekmiş gibi gelmiyor."

Ona sokuldum, parmaklarımı yumuşak gömleğinin içine soktum ve hâlâ nemli saçlarına sinmiş olan şampuanının sarhoş edici narenciye kokusunu içime çektim. "Ben de seni özledim," diye fısıldadım. "Hem de çok."

"Bu iyi, bebeğim," diye cevap verdi. "Ailelerden nefret ettiğini biliyorum ve buna hakkın var. Ama sen de benden nefret etseydin buna katlanamazdım. Diğerleri de öyle."

İçimi çektim. "Bilmiyorum, Zach. Denedim ama... yapamadım."

O vahşi kahverengi gözleriyle beni incelemek için yüzümü yukarı kaldırmadan önce memnuniyetle mırıldandı. Büyük eliyle yanağımı kavradı ve başparmağıyla burnumun etrafındaki çillerin üzerinde gezindi.

"Bunları benden bir daha asla saklama, Prenses," diye mırıldandı, karnımda ısı birikmesine neden olan bir saygıyla bana baktı. Başını eğdi, dudaklarını yüzümün bir tarafındaki çillere yumuşak bir öpücükle bastırdı, sonra aynısını diğer tarafa yapmak için hareket etti. Dudak halkasının soğuk metali, dudaklarının tenime değen sıcaklığıyla lezzetli bir tezat oluşturuyordu ve bana tekrar bakmak için uzaklaştığında bir protesto iniltisini ısırdım, o tanıdık ukala sırtış bana tam olarak ne yaptığını bildiğini söylüyordu.

"Neden bana hâlâ öyle diyorsun?" Nefes nefese kalmış ve söyleyecek başka bir şey bulamamış halde sordum.

"Ne?"

"Güney Yakası Prensesi olmadığımı biliyorsun."

Kaşlarını çattı. "Hayır, değilsin. göre, sen tüm bu lanet şehrin Prensesisin. Bunun açık olduğunu sanıyordum."

"Oh."

Beni tekrar göğsüne bastırmadan önce burnuma son bir öpücük kondurdu. Bedenlerimiz sanki bunu sonsuza dek yapacakmışız gibi kolaylıkla iç içe geçti ve yanağımın altındaki kalp atışlarının sabit gümbürtüsünün beni uykuya geri götürmesine izin verdim.

"Sen şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem kadınsın," dedi usulca, ben sürüklenmeye başlarken, sözleri içimde kontrolüm dışında ateşlenmeye tehlikeli bir şekilde yakın olan bir şeyi kıvılcımlandırdı. "Lütfen beni bir daha asla seninle kavga etmek zorunda bırakma bebeğim."

"Tamam," diye mırıldandım. "İyi geceler, Zach." "İyi geceler, Jojo."

Sabah ben uyanmadan Zach gitmişti. Böylesi daha iyiydi, çünkü Mari onu odamdan gizlice çıkarken yakalamadı, bu da onu, kırmızı kanlı heteroseksüel bir Amerikalı kadın olarak bütün gece *onun* yanında uyuduğuma ve sarılmaktan başka bir şey yapmadığıma ikna etmeye çalışmam gerekmediği anlamına geliyordu.

Dönemin ilk haftasının geri kalanı başka bir olay olmadan geçti ve ben buna minnettardım. Benden nefret eden ve Aile onayı ve/veya Varis siki için yanıp tutuşan Birinci Kademe yalakalardan oluşan çekirdek grup dışında, öğrenci topluluğu bir bütün olarak artık bana karşı oldukça temkinliydi.

Harper nişan yüzüğünü mümkün olduğunca sık çevremde gösteriyordu ve bu beni olması gerekenden çok daha fazla rahatsız etse de, Bennett'in ona nişanlanmalarından önce olduğundan daha fazla ilgi göstermediği gerçeğinden bir nebze tatmin oldum.

Ortak derslerimizde ya da mürettebat antrenmanında bana laf atmaktan kaçındı, bu da taşaklarını botumla tanıştırmak zorunda kalmadığım anlamına geliyordu. Yine de o beni izledi, ben de onu.

Beni becermeye ya da öldürmeye çalışmadan önce tehlikeli bir ön sevişme gibi gelmeye başlamıştı.

Herhangi bir anda bunlardan hangisini istediğini bilmediğinden de oldukça emindim.

Noah sınıf etkileşimlerimiz sırasında bana karşı hem tatlı hem de somurtkandı ve kendimi bir sonraki vuruşum için can atan bir bağımlı gibi, elimden geldiğince ondan o güzel gülümsemeyi çekmeye çalışırken buldum.

Ve eğer benim yanımda Annie'ye gülümsemeyi de kesmezse, kızışmış vahşi bir kedi gibi gözlerini oyacaktım.

Bununla gurur duymuyordum.

Eski en iyi arkadaşıma karşı bu *kadar* sahiplenici mi olmaya başlamıştım yoksa Annie bana saldırmaya çalışan ve Noah'nın güneş ışığının bir zerresini bile hak etmeyen sinsi, iğrenç küçük bir amcık olduğu için mi *böyle* davranıyordum bilmiyordum.

Her iki durumda da, o kaltağın zamanı azalmıştı ve eğer kesip atmazsa Noah da botumla tanışacaktı. O zaman bana gerçekten kızacaktı.

Zach'i etrafta gördüğümde, her zamanki çapkın halini takınıyor ve herkesin önünde bana bu tür bir ilgi göstermekten çekinmiyordu. Eğitimsiz bir göz için bu muhtemelen onun normal davranış biçimi gibi görünüyordu, ama ben daha iyisini biliyordum. Bunun ciddiyetini hissedebiliyordum, sanki her flörtöz kelimenin içinde bir samimiyet ipliği vardı.

Haftanın geri kalanında her gece yatağıma girmesi de yardımcı olmadı. Genellikle ben uykuya daldıktan çok sonra ortaya çıkıyordu ve üçüncü geceye kadar bu davetsiz misafir karşısında uyanmamıştım bile. Normalde tetikte çalışan reflekslerimin bir şekilde sadece ona uyum sağlamış olduğunu umuyordum. Fazla konuşmazdık ama omzuma ya da enseme bir öpücük kondurduğunu hissederdim, sonra bana sarılır ve uykuya dalar giderdim.

Onunla o kadar derin uyudum ki, kendimi olabildiğince güvende hissettim ve bu mutlu anıların kabuslarla saptırılmasına izin vermeden çocukluğumuzun hayalini kurdum.

Her zaman sabahları giderdi ve bunun ne olduğu hakkında konuşmamıştık, ama tam olarak umursamadığımı fark ettim.

Ne olsun durmasını istemiyordum.

Ama en azından birkaç günlüğüne öyle olacaktı, çünkü uzun hafta sonu tatili için eve dönmek üzere Cumartesi sabahı Akademi'den ayrılacaktım.

Şık banliyö trenimiz köprüden geçip Şehir'den Olde Town'a doğru ilerlerken Max, "Şu haline bak, işçi sınıfıyla takılıyorsun," diye dalga geçti. "Sana e-postana gönderdiğim Bugatti'yi sipariş edersen seve seve şoförün olacağımı söylemiştim."

Alay ettim. "Bunu Güney Yakası'nda sürdürdüğümüzü hayal edebiliyor musun? Dom'un spor salonunun otoparkına park ettiğimizi? Daha ne kadar iğrenç olabiliriz ki?"

Bana suratını astı. "İyi, fahiş servetini *havalı* bir şey için kullanmamaya devam et."

"Treni seviyorum," diye ısrar ettim oflayarak. "Sen yanımda olduğun sürece toplu taşıma araçlarını kullanmanın çok güvenli olduğu konusunda anlaşmıştık."

Bana sırttıktan sonra vagonun etrafına tehditkâr bir bakış fırlattı ve ceketinin cebindeki üç bıçaktan birini çıkarıp parmaklarının arasında tembelce döndürdü. Yarı dolu vagonun çoğu onu görmezden geldi ama uzun boylu, kaslı, erkek topuzlu, keskin bıçaklı ve tehditkâr bir gülümsemeye sahip bir adamla kapalı alanı paylaştıklarını fark eden birkaç yolcudan birden fazla dikkatli bakış aldı.

Ben de silahlıydım ama Ailelerin güpegündüz toplu taşıma araçlarında bana saldırma ihtimalinin düşük olduğunu biliyorduk. Dürüst olmak gerekirse, varsayımsal Bugatti'mi yoldan çıkarmak ve bir araba kazasında ölmüşüm gibi davranmak onlar için muhtemelen daha kolay olurdu, bu yüzden mümkün olduğunda trene binmeye devam edecektim.

Max bununla başa çıkabilir.

Trenden Olde Town'da Main Street istasyonunda indik, Main'in iki blok kuzeyinde, Northside'ın iş bölgesinin kalbinde. Kış göğü gri ve kapalıydı ve Laura'nın neşeli kitapçı dükkânına ve ikinci kattaki dairemize doğru yarım mil güneye doğru yürürken soğuk rüzgâr açıkta kalan yüzüme çarpıyordu. Soğuk, her zamanki Cumartesi kalabalığının Main Street'in şirin dükkân ve restoranlarına akın etmesini engellememişti ve gün bu trafiğin bir kısmının Laura'nın evine akmasını umuyordum.

"Daha sonra benimle spor salonuna geliyorsun, değil mi?" Ellerimiz ceketimizin cebinde, rüzgârdan korunarak kaldırımdan aşağı inerken Max sordu. "Mari bana Holywell Dövüş Gecesi'nde gösterdiğin dehşetin videosunu gönderdi ve eminim babam da tüm hafta boyunca spor salonundaki televizyonlarda seçim klipleri yayınlamıştır. Sen artık bir efsanesin."

"Lütfen, ben zaten bir efsaneydim."

Laura'nın dükkânının önüne yaklaştığımızda bir kahkaha attı. Göz ucuyla, dar sokağın karşısındaki kaldırımda rölantide duran sıradan siyah bir SUV fark ettim. Kapıları açılmadan iki saniye önce tüylerim diken diken oldu ve Aile İnfazcılarının siyah taktik üniformasını giyen iki iri adam araçtan indi.

Döndüm, uzun yün paltomun altındaki omuz kılıflarından taşıdığım iki tabancayı çıkarıp havaya kaldırdım, bir elim adamların her birine nişan almıştı ve bize doğru bir kol bile kıpırdatırlarsa kafalarına birer kurşun sıkmaya hazırdım.

Max de aynı hızla silahını İnfazcılarının hemen ardından arabadan inen ince takım elbiseli adama doğrulttu. Adam hemen bir alarm çığılı atarak ellerini havaya kaldırıp teslim oldu.

"Ateş etmeyin! Sadece benim, Jolie!" diye bağırdı titrek bir sesle.

Gözlerimi kısarak pahalı gri takım elbisesini, seyrelmiş açık sarı saçlarını ve belli belirsiz tanıdık zayıf yüzünü inceledim.

"Anders Amca?"

ONUNCU BÖLÜM

JOLIE

"Y es! Sizi böyle pusuya düşürdüğüm için özür dilerim ama... Size nasıl ulaşacağımı bilemedim."

Tereddütle başımı salladım, silahlarımı indirdim ama Max'e kalması gerektiğini söyleyen bir bakış attı.

Arkamdan Laura'nın dükkânının kapısına da hızlıca bir göz attım. "Sorun yok, Laura! O benim amcam."

Laura kaşlarını çatarak av tüfeğini omzundan indirdi. Ben de aynı fikirdeydim; Anders'in yaptığı son derece aptalca bir hareketti ve şu anda üçü de sokakta kanlar içinde olmadığı için şanslıydı.

"Daha yakına gelebilir miyim?" Anders çaresiz bir el sallayışla seslendi. "Çocuklar geride duracak. Onlar olmadan hiçbir yere gitmemem gerekiyor, biliyorsun değil mi?"

Tüm aile reislerinin ve en zengin Katman Bireylerinin kişisel güvenlikleri olmadan hiçbir yere seyahat etmediklerini biliyordum. Anders için muhtemelen James Spencer ya da güvenlik ekibiyle doğrudan bağlantısı olan her kimse onu bu şekilde gözetliyordu.

Tekrar başımı salladım, Max'e yaklaştım çünkü bu beni daha güvende hissettiriyordu. Amcamın bana zarar vermek için burada olduğunu düşünmüyordum ama evimin önündeki sokakta pusuya düşürülmüş olmanın verdiği adrenalin yükselişi henüz geçmemişti.

Anders kaldırımda durduğum yerin önünde dururken, "Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Bu gerçekten sensin. Sen... sen ona çok benziyorsun." Hıçkırıklara boğuldu.

Annemi, yani kız kardeşini kastediyordu. Annemin benim yaşımdayken çekilmiş hiçbir fotoğrafı yoktu, sadece internette haber ararken bulabildiklerim vardı, ama saç ve göz rengimiz farklı olduğu için ona çok benzediğimin farkındaydım.

Anders de sarışındı ama artık kırlaşan saçlarında daha çok altın tonları vardı. Sadece otuz altı yaşındaydı, annemin yaşından on yaş daha gençti ama çok daha yaşlı görünüyordu; Dört Aile'nin çizmesini yedi buçuk yıl boyunca boynunda taşımanın bedelini ödemişti.

"Benim," diye cevap verdim, iş tonumu koruyarak. "Daha önce ulaşamadığım için özür dilerim amca. Bildiğiniz gibi, şu anda Aileler ile aynı hizada değilim."

"Doğru," dedi başını sallayarak. "Keşke bunu yapmasaydın. Gerçekten, senin için çok endişeleniyorum! Ama ben... yeğenimle görüşmek istediğimi bildirdim, bu yüzden ekibim sizi trende görür görmez buraya geldim. Rahatsız edilmemeliyiz." Kitapçıyı işaret etti, Laura hâlâ kapıda bizi izliyordu ve telefonu elindeydi - Dom'a bağlı olduğuna şüphe yoktu. "Sadece... birkaç dakika konuşabilir miyiz?"

Max'e baktım, daralmış bakışları hâlâ sokağın karşısındaki arabanın yanında duran İnfaz Koruma Memurlarını terk etmemişi.

Anders'e şüpheyle bakmadan önce bana başıyla onay verdi. "Annemin ofisini kullanalım. Ben geliyorum, Jojo nereye giderse ben de oraya giderim."

Anders şiddetle başını salladı. "Tamamdır. Yolu göster."

Kısa kaldırımdan kitapçının ön kapısına doğru yürüdük; Max ve ben önde, Anders arkamızda ilerliyordu.

"Laura, bu benim amcam Anders Nilsson," dedim içeri girdiğimizde, hâlâ temkinli görünüyordu. "Amca, bu benim üvey annem, Laura Miller."

Anders'in gözleri biraz açıldı, sanki yeni bir ailem olduğunu unutmuş gibiydi. "Ah, evet, vay canına," diye kekeleyerek Laura'nın elini tuttu. "Tanıştığımıza memnun oldum. Yeğenimle ilgilendiğiniz için teşekkür ederim."

Laura sert bir gülümsemeye, "Yeğenin kendi başının çaresine bakabilir," dedi. "Onunla bir daha planlanmamış bir buluşmaya kalkışmazsanız iyi edersiniz."

Kahretsin, Laura Anders'e Orta Batılı kibarlığının bir zerresini bile vermeyecekti. Mağazada tüfeğini çıkarmak zorunda kalmak onu huysuzlaştırmıştı.

"Bu ."

Anders'i kasanın arkasına ve küçük koridordan Laura'nın ofisine götürdüm, Max ise annesini güven verici bir şekilde sıktıktan sonra arkadan geldi. Laura'nın küçük, dağınık masasının arkasına yerleştim ve Anders'e, bu daracık odada oturabileceği tek yer olan, şu anda ciltler ve birkaç renkli dergiyle dolup taşan sandalyeye oturmasını işaret ettim.

Max kapının yanındaki nöbet yerini aldı ve ben de Anders'in beceriksizce klasörlere yerde ve yakındaki küçük sehpa yeni evler bulmasını, sonra da bacakları artık onu taşıyamayacakmış gibi sandalyeye çökmesini izledim. Donuk mavi gözleri ofiste geziniyor, takım elbisesinin eteklerini dalkarıştırırken hoşnutsuz bir bakışla etrafı süzüyordu.

Sonunda gözlerimle buluşana kadar ona baktım. Derin bir nefes aldı. "Her şeyden önce seni görmek istediğim için buradayım. Hayatta olmana çok *şaşırdım*. Uçak kazası hikâyesinin gerçek olup olmadığından hiçbir zaman emin olamadım.... Sanırım hep şüphelenmiştim. Kerstin bir tatilden söz etmemişti...." Kaşlarını çatı ve bana tekrar bakmadan önce hayal kırıklığına uğramış gibi başını salladı. "Daha dikkatli bakmayı denemediğim için özür dilerim."

Omuz silktim. "Ne yapabilirdin ki? Ailelerin sana gerçek bir güç vermediğini biliyorum. Etrafı koklamaya başlasaydın onun ailem gibi ölüm olurdu."

Başını salladı, suratı asıktı. "Spencer savaşa hazırlanıyor, Jolie. Senin için endişeleniyorum."

"Benim için endişelenmene gerek yok."

Öfkelendi. " de yapacağım. Özellikle de Spencer haklıysa ve Jeff'in flash belleği ..."

Gözlerim Max'e kaydı, o da sanki içini görmeye çalışıyormuş gibi yoğun bakışlarını Anders'in kafasının arkasına çevirmeden önce bana şaşkın bir kaş fırlattı.

"Peki ya babamın flash belleği?" İlgisizmiş gibi davranarak cevap verdim.

James Spencer'ın kasasından kaybolmuş olabilecek herhangi bir şeyin muhtemelen benim elimde olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu ama Anders'in kasanın içeriği hakkında bilgi sahibi olması beklenmedik bir şeydi.

Anders'in yenik duruşu bu konuşmayı yapmak istemediğini gösteriyordu ve bana korku ve umut karışımı bir ifadeyle baktı. "Sende, değil mi? Onun kişisel kasasına girdiğini tüm dünyaya duyurdun ve kasayı orada sakladığını biliyorum."

Tek söylediğim "Belki" oldu.

İç çekti. "Anlamalısın, Jolie. Orada çaresizce aradığı bir şey var. Ailen öldükten sonra beş yıl boyunca şifreleme anahtarını bulmam için peşimi bırakmadı. Jeff'in ekibinde çalıştığım için bir şekilde ona sahip olacağımı ya da nasıl bulacağımı bileceğimi düşünüyordu. Ofisini ve tüm çatı katını didik didik ettim, bana anahtarı gösterebilecek herhangi *bir şey* aradım ve her elim boş döndüm."

Kanım kaynadı. "Umarım babamın en özel işlerini onu öldüren adama etmek için *bu kadar uğraşmıyordun*."

Ayaklarına baktı. "Beni tehdit ediyordu, Jolie. Ne yapmam gerekiyordu?"

"Bir çift taşak büyötmeye ne dersin?" Max kapı aralığından mırıldandı.

Kendim daha iyi ifade .

Anders kızarak, "Spencer ve diğer ailelerle başa çıkabileceğini düşündüğünü biliyorum ama yapamazsın Jolie. Şu anda senin sadece bir baş belası olduğunu düşünüyorlar gibi görünüyorlar ama o sürücüyü geri almak için neler yapabileceklerinden endişeleniyorum."

"Ve içinde ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok mu?" Ben sordum. Biz de bilmiyorduk çünkü bir KnightKey500'ün şifresini kırmayı denemekten daha iyisini biliyorduk. Ekibimiz bir kez bakmış ve bunun imkansız olduğunu söylemişti.

Başını sallarken ayaklarına baktı. "Belli ki bu Spencer'ın *gerçekten* ama *gerçekten* istediği bir şey."

Bu kesinlikle ilginç bir bilgi olmasına rağmen yüzümü nötr tuttum. James Spencer'ın bu bilgiyi saklamak için bir nedeni olduğunu düşünmüştük.

Babamın flash belleği kişisel kasasında idi ama şifreleme anahtarının onda olup olmadığını ya da ona hiç erişip erişmediğini bilmiyorduk.

Midemde iğrenç bir his belirdi. Şu anda ranzamın altındaki kasada duran parlak küçük bellekte James Spencer'ın istediği bir şey vardı ve acaba onu, uğruna tüm Ailemi öldürecek kadar çok mu istiyordu?

Max'in bilen gözleriyle karşılaştım. Aklımın tam olarak nereye gittiğini biliyordu ve ben de ona keskin bir baş selamı verdim.

Bu işin aslını öğreneceğiz.

Anders, "Bunu ona teslim etmen gerektiğini söylemiyorum," diye devam etti. "Ama eğer vermezsen güvenliğin için endişeleniyorum."

Bu beni güldürdü. "Elbette, amca. Bay Spencer'la bir görüşme ayarlayayım ve ondan almak için hayatımı tehlikeye attığım şeyi ona geri vereyim. Hiçbir koşulda ona ait olmayan bir şey. O *benim*."

Tedirgin görünüyordu. "Tamam. Anlıyorum. Anlıyorum. Size yardımcı olmaya çalışacağım. geldiğinde."

Bu daha .

"Teşekkür ederim. Ailelerin babamın bize yaptıklarını haklı çıkaracak ne yaptığını iddia ettiklerine dair bir fikriniz olduğunu sanmıyorum."

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Hayır. Açıkçası geçen ay yaptığınız *konuşmayı* ilk kez duydum... tüm bunları. O zamanlar Aile işlerinden pek *haberim* yoktu."

"Tamam, bir şey gelirse bana haber ver," diye cevap verdim. "Meraklı gözler olmadan iletişim kurabilmemiz için sana şifreli mesajlaşma yazılımımızı kurduracağım."

Rahatlamış bir nefes verdi. "Gerçekten mi? Vay canına, evet, bu harika olurdu."

"Ve" diye ekledim, çünkü yaşayan tek akrabama karşı biraz sadakat duygum vardı, "başın gerçekten belaya girerse bize haber verebilirsin. Şu anda Knight'tan kaçmaya çalışman gerektiğini sanmıyorum çünkü bu çok şüpheli görünecek ve seni hedef haline getirecektir ama bir şey olursa... sana yardım etmeye çalışabiliriz."

Başını salladı, geldiğinden beri hiç olmadığı kadar neşeliydi. "I.... Bunu yapabilir misin? Tanrım, umarım iş noktaya gelmez,

Ama ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Hepiniz öldüğünüzden beri çok zor günler geçirdim."

Onu düzeltmedim çünkü o geceye kadar olduğum küçük kız kesinlikle ölmüştü. Obsidian'dan tamamen başka bir şey olarak çıkmıştım.

"Tamam, seni tutmak istemezdim," dedi, ayağa kalkıp ütülü pantolonunu düzelterek. "Seni görmek... gerçekten çok güzeldi, Jolie. Her şey için özür dilerim."

kalktım. "Ben de amca."

Max kapıyı açıp kenara çekildi ve Anders'i kendi çıkış yolunu bulması için yalnız bıraktı.

Kapı aralığında durup omzunun üzerinden umut dolu gözlerle bana baktı. "İrtibata geçecek misin?"

"Yapacağım."

Tekrar başını salladı, sonra koridorda gözden kayboldu, muhtemelen Şövalye Kulesi'ne geri götürülmek üzere bebek bakıcılarına doğru yola çıktı.

Laura'nın koltuğuna geri çöktüm ve gerginliği attım. Şimdilik Şövalye Varisi'ni oynamayı bırakmıştım.

Max, Anders'in boşalttığı koltuğu devraldı. "Zepp'i arayayım," dedi ve telefonunu hoparlöre alıp masanın üzerine koymadan önce kaydırıldı.

"Ne güzel," diye söylendim. Zepp küçük bir pislikti ama bir dâhiydi ve Gölgele'ın tüm teknoloji ekibini pudra şekeri kaplı bir yumrukla yönetiyordu.

Max'e bildiği her şeyi de o öğretti. İki kez çaldıktan sonra cevap verdi.

"Maxy, bu zevki neye borçluyum?"

"Merhaba Zepp," diye seslendim.

"Bu bizim korkusuz liderimiz değil mi?" diye bana bir sık gibi cilveli cilveli baktı. "Sizin için ne yapabilirim patron hanım?"

"Parmaklarınızdaki çörek tozunu silebilir ve babamın flash belleğine şifreleme anahtarı olmadan girme konusunda herhangi bir aydınlanma yaşayıp yaşamadığınızı bize söyleyebilirsiniz."

Homurdandı. "Bu asla olmayacak patron. Baban veri güvenliği konusunda bir devdi ve bu onun en önemli ürünü. Anahtara sahip olmalısınız ve eğer onu kırmaya çalışırsak, sürücü kendini imha edecektir."

Bunu aşmıştık. Boşuna olduğunu biliyordum.

"James Spencer'ın da oraya hiç erişmediğini öğrendik," diye ekledi Max. "Ve orada her ne varsa, Anders'i yıllarca taciz edecek kadar istediği bir şeydi."

Zepp mırıldandı. "O şeyi nerede bulduğunuzu düşünürsek, bu hiç de şaşırtıcı değil."

"Ve Knight'ın kendisinde erişebildiğimiz şeylerde hiçbir ipucu yok mu?"

Cevap vermeden önce hızlıca daktilo sesi duyuldu, "Hayır, pek sayılmaz. Eski Knight imparatorluğundaki çeşitli şirketlerin ve kuluçka merkezlerinin içinde dolaşıyorduk ama James Spencer'ın ya da diğer Ailelerden herhangi birinin özellikle ilgisini çekmiş gibi görünen bir şey olmadı." Daha fazla yazıyor. "Kilitli IP'lerinde de devrim niteliğinde bir şey yok. Baban olmayınca işler biraz yumuşamış."

Mirasınız çalındığında, parçalara ayrıldığında ve sadece onu işleten hırsızların ceplerini doldurmak için mümkün olduğunca çok para çıkarmak amacıyla işletildiğinde olan buydu.

"O zaman babamın anahtarını bulmam gerekecek."

"İşte ruh bu," diye cıvıladı Zepp, şimdi gürültülü bir şekilde bir şeyler atıştırıyordu. "Bu arada, bir sonraki *projemiz* üzerinde çalışıyoruz. Önümüzdeki birkaç hafta içinde piyasaya sürülmeye hazır olacak."

"Harika, teşekkürler, Zepp."

"Çöpü dışarı çıkarmak ve kraliçeyi hak ettiği yere geri getirmek için her şeyi yaparım."

Hak ettiğim yer, telefonumda alevler içindeki Şehrin canlı yayınıyla özel bir adada bir kabindi, ancak Gölge küllerin üzerine daha iyi bir şey inşa etmeye hazırdı.

Bana ihtiyaçları yoktu.

Zepp imzaladı ve Max bana cesaretlendirici bir gülümseme attı.

"Bunu çözeceğiz, Jojo. Önemli olan babanın işinin Spencer'ın ellerinden çıkmış olması, her ne olursa olsun." Ayağa kalkmadan önce parmaklarını masaya vurdu. "Hadi bir şeyler yiyelim, sonra da gidip spor salonunda birinin suratında sinirlerimizi boşaltalım."

İşte bu bir plana benziyordu.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

JOLIE

Dom'un spor salonu her zamanki Cumartesi öğleden sonra kalabalığıyla dolup taşıyordu. Güney Yakası'nın kalbinde yer alan spor salonu, Dom'un her dolarını yatırdığı dönüştürülmüş bir depoydu.

Özel Kuvvetler'de geçirdiği dönemden biriktirdiği parayla burayı son teknoloji bir fitness tesisi ve MMA eğitim merkezine dönüştürdü.

Spor salonu, harap bir apartman kompleksi ile hayatta kalmaya çalışan küçük işletmelerden (şu anda bir kefil, bir maaş çeki kredi merkezi ve bir kuru temizlemeci) oluşan eskimiş bir alışveriş merkezinin arasına sıkışmıştı.

Dom, Güney Yakası sakinlerinin öfke ve hayal kırıklıklarını üretken bir şeye dönüştürebilecekleri bir yer inşa etmişti -Hatta güzel bir şey. Birçok bıkkın gencin bu kapılardan isteksizce geçtiğini ve yıllar sonra toplumun kendine güvenen, merkezlenmiş bir üyesi olarak çıktığını görmüştüm.

için kullandığımız kum torbasına bir yumruk indirirken Max, "Dikkatli ol," diye beni kışkırttı. "O manikür pahalı görünüyor."

"Oh, siktir git," dedim gülerek. "Her şeyden önce, bu *daldırma*. Biraz torba çalışmasını kaldırabilir." Torbaya iki yumruk daha attım. "İkincisi, bir dahaki sefere Mari ve benimle gelmelisin çünkü tırnakların bok gibi görünüyor."

Max dehşete düşmüş bir solukla yontulmuş koyu gri ojesine bakarak bir gösteri yaptı. "Haklısın. Böyle görünerek asla zengin bir anne ya da baba bulamayacağım."

Gözlerimi devirdim. "Sen bir aptalsın. Yirmi bir yaşına geldiğinde kendi kendinin şeker babası olacaksın ve güvenine erişebileceksin."

Knight Vakfı bana kalan mirası iade eder etmez onun için bu evi ayarlamıştım. Ayrıca Dom ve Laura'nın spor salonuna, kitapçıya ve dairenin ipotegine olan tüm borçlarını da ödemiştım. Bana ne olursa olsun, aileme bakılacağından emin olmuştım.

Max hüzünle iç çekti. "O zaman Bugatti benim olacak."

İkimiz de çantalarla uğraşma ve esneme hareketlerinden oluşan olağan rutinimize geri dönmeden önce şakacı bir şekilde omzuna yumruk attım. Hamstring kaslarımı çalıştırmak için vücudumu ikiye katlarken, gözlerimi kapattım ve spor salonunun tanıdık seslerini içime çektim - kaldırılan ve bırakılan ağırlıkların çınlamaları, kafeste dövüşen dövüşçülerden ve onlara tezahürat yapan seyircilerden gelen homurtular ve bağırışlar, saldırı bisikletlerinin vızıltısı, koşu bantlarındaki sert ayak sesleri - hepsi sıcak bir battaniye gibi üzerime çöküyordu.

Burası evimdi.

"Hey, Joanna, yani *Jolie*."

Kafamı kaldırdığımda Matt Jennings'in spor salonunun kaplan logolu atleti ve yıpranmış antrenman şortuyla yakındaki duvara yaslanmış olduğunu gördüm. Açık kahverengi saçları terli alnına dökülmüştü ve bana sıcak bir gülümseme verirken kaslı kollarını rahatça kavuşturmuştu.

Max yanımdan homurdanarak uzaklaştı ve tekrar çantanın peşine düşmekle meşgul oldu.

"Selam Matt," diye cevap verdim, gerinmeye devam ederek. "Nasılsın?"

"Güzel," dedi, parlak ela gözleri masum bir hevesle beni içine çekiyordu, bu çocuk beni kesinlikle çıplak gördüğü için sevimli bir şeydi. "Yani hala biraz sersemlemiş durumdayım...." Bana bir el salladı.

"Ah, evet, bahse girerim," diye alaycı bir sırıtışla cevap verdim. Gerçekte kim olduğumu açıkladıktan sonra spor salonuna geri dönmemin hoş karşılanmayacağından endişeleniyordum, ama dürüst olmak gerekirse, müşterilerin çoğu bu yıl gördükleri en garip şey değilmiş gibi davrandılar.

"Hey, merak ediyordum da-"

Ön kapının üzerindeki zilin sesi ikimizin de dikkatini dağıttı ve siyah kapüşonlu ve dar gri eşofman altı giymiş yabancı bir adam ön kapıdan içeri girerken birkaç müşteriden daha fazlası yaptıklarını bırakıp baktı.

Spor salonunun ortasında durdu ve her şeyi içine almak için bir daire çizdi. Bana doğru dönerken durakladı ve kapüşonunu indirerek Zach Ferrero'nun seksi, sırttan yüzünü ortaya çıkardı.

Doğruca bana yöneldi, kalabalığın arasından kendinden emin adımlarla ilerliyordu, kara gözleri muziplikle parlıyordu.

Fısıltılar başladı.

"Kim o?"

"Kahretsin, bu-" "-

Ferrero-"

"-gerçekten Zach Ferrero mu?"

Varislerin resimleri, onlar üniversiteden mezun olup kariyerlerine başlayana kadar Aileler tarafından çok sıkı bir şekilde kontrol edilirdi, bu yüzden Zach'in yüzü annesininki gibi hemen tanınmazdı. Ama bu spor salonunda Şehrin seçkinleri için güvenlik işinde çalışarak hayatını kazanan yeterince insan vardı, en azından bazıları Zach'i bir noktada şahsen görmüş olmalıydı, bu yüzden o benim durduğum yere geldiğinde - matımdan ona bakarken - salondaki herkes az önce kimin içeri girdiğini biliyordu.

"Selam Prenses," dedi Zach kocaman bir sırıtışla. Sahiplenici bir elini enseme koydu ve beni kendine çekti, beni bırakmadan önce alnıma hızlı bir öpücük bıraktı.

Sonra gözleri Matt'e takıldı.

Zavallı Matt, hâlâ duvardaki yerindeydi ve şimdi... hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Zach kara gözlerini tehlikeli bir şekilde kısmıştı. "Yine mi sen? Kaybol, ahbap. O sana göre değil."

"Zach," diye öfkelen dim, kollarımı kavuşturarak ona ters ters baktım.

Matt bir kez daha yenilgiye uğramış bir halde uzaklaşmadan önce sesli bir şekilde iç çekti. Onu durdurmaya çalışmadım çünkü ne kadar kendimi boktan de, kimyamız pek uyuşmasa da Matt sevimli ve hoş biriydi, Zach haklıydı.

Ben Matt için değildim.

Yine de Zach'e şüpheyile baktım. "Burada ne yapıyorsun?"

Hınzır gülümsemesi geri döndü ve yakışıklı yüzüne yavaşça yayıldı. "Özür dilerim, bu gece bensiz uyuyacağını mı sandın?"

Karnım zıpladı, damarlarımda sıcak bir his kabardı. Çoktan kızarmış, terli bir yüzle çalıştığım için şükrediyordum, yoksa tüm spor salonunun önünde kendimi utandırabilirdim.

Kendimi . Ben güçlü, bağımsız bir kadındım ve *kucaklaşma* ihtimaliyle yıkılmayacaktım. "Küstahça, Zach. Küçük dairemizdeki küçük ranzama tikişmak mı istiyorsun? Kalacak yerimizin senin standartlarına uygun olacağından emin değilim."

"Bu doğru." Max yanımda belirdi. Kocaman kolunu omzuma attı ve Zach'in ukala sırtıışına kendi sırtıışıyla karşılık verdi. "Üç kişi kalabalıktır Ferrero. Jojo'nun zaten bir yatak arkadaşı var."

Zach'in gözleri seğıirdi. "Ben kırmadan önce kolunu çekmeni öneririm Miller. Aslında onun *kuzeni* olmadığını hepimiz biliyoruz."

"Hayır, değil," diye tersledim. "O benim *kardeşim* ve ona saygılı davranacaksın. Ve bana kimin dokunup dokunamayacağını ben söyleyeceğim, seni zorba ."

Max alaycı bir sırtıışla, "Zaten sadece ağzını açıyor," diye ekledi. "Ferrero, onu altıma önce kolumu kırabilmeyi diliyor."

"Öyle mi? Gidelim o zaman, seni küçük pislik." "Zach."

"Aynen öyle," diye cevap verdi Max, birbirlerini gerçekten ölçüp biçerken testosteron seviyesi hızla boğuculuğa yükselirken Zach'le burun buruna gelmem için beni serbest bıraktı. Neredeyse aynı boydaydılar.

-Max'in boyu bir santim daha uzundu ama Zach ondan birkaç kilo daha kaslıydı. Max devam etti, "Geçen dönem *kız kardeşime* nasıl davrandığı için bu pisiğe bir dayak borçluyum."

"Max," diye inledim ama gitmişlerdi, spor salonunun tam ortasındaki kafese doğru yürüyorlardı, sanki herkes büyük bir şey olacağını biliyormuş gibi önleri .

Şimdiye kadar karşılaştığım en yetenekli iki dövüşçünün karşı karşıya gelme verdiği heyecanla peşlerinden koştum

Onlardan birinin zarar görme duyduğum korkuyla savaşıyordum.

Kafesin içine girmişlerdi bile , yüksek bir idman minderini çevreleyen sekizgen bir çit- ben çevreye ulaştığımda ikisi de gömleksizdi ve birbirlerine tehditle bakıyorlardı. Tüm spor salonu her ne yapıyorsa bırakmış ve etrafımızı sarmıştı, kan dökme hevesi aşikârdı.

"Hiç gerçek bir meydan okuma yaşadın mı Ferrero?" Max onunla alay etti. "Kaç dövüş kazandın çünkü rakibin, Varisinin güzel yüzünü mahvettiği için annesinin ona kızmasını istemeyen başka bir Aile yalakasıydı?"

Zach ona ters ters baktı. "Çok geveze. *Aileden* geliyor, değil mi?"

Sekizgenin çitinin kenarından eğilmek için gereken birkaç metreyi tırmandım ve tısladım, "Eğer ikinizden biri diğerini ciddi bir şekilde yaralarsa, seni öldürürüm!"

Bu sadece Zach'in Max'e manyak gibi sırtmasına neden oldu. "Duydun mu? Beni de en az seni sevdiği kadar seviyor."

Max ona ters ters baktı. "Bunu hak etmedin, pislik herif."

"Ugh," diye inledim, işleri daha da kötüleştirmeden önce yere geri düştüm.

Dom yanıma sokuldu. "Sanırım bunu durdurmanın bir yolu yok?" Resepsiyondaki yerini terk etmişti ve şimdi oğluyla Ferrero Varisi'nin birbirlerinin etrafında dönmelerini temkinli bir bakışla izliyordu.

"Um, hayır, muhtemelen değil. Max ilk günden beri çocuklarla uğraşıyor ve Zach aniden biraz... bölgeci olmaya başladı."

Bana şüpheyile baktı. "Uh-huh. Senin için endişelenmeme gerek var mı?"

Kaşlarımı çattım.

"Her gün endişelendiğim diğer olağan şeylerin ötesinde senin için endişelenmeme gerek var mı?"

Homurdandım. "Hayır, Dom. Bir çocuğun ilgisiyle başa çıkabilirim." Genelde. Ama bu çocuk beni bir yerlere itmeye çalışıyordu.

"Pekala, eğer arkaik bir babacan saçmalık gösterisiyle Beretta'mı onun önünde temizlememi istersen, bana haber ver."

Aklıma gelen görüntü karşısında sırttım. "İsterdim ama Zach'in bir adamı et kancasına astığını ve kafasına bir kurşun sıktığını gördüm, bu yüzden

Muhtemelen onu korkutmak için bundan çok daha fazlası gerekir." "Haklısın."

Sonra, teslim olmuş bir iç çekişle kafese tırmandı.

"Pekâlâ, herkes sakın olsun!" Dom'un sesi çevremizdeki heyecanlı konuşmaların üzerinde gürlledi ve kalabalık neredeyse anında sessizleşti çünkü patron konuşuyordu. "Bunun resmi bir Dövüş Gecesi olmadığını biliyorum ama eminim çoğunuz bugün özel bir konuğumuz olduğunu fark etmişsinizdir." "*Gözüm üzerinde*" dercesine Zach'e bir bakış *fırlattı* ve Zach de saygılı bir şekilde başını sallayarak karşılık verdi. "Bu yüzden herkese her zamanki kuralları hatırlatacağım ve yeni kural koyacağım. Dövüş, bir kişi nakavt olduğunda *ya da* ben beraberlik kararı verdiğimde sona erecek. Ve bugün için hiçbir filme ya da fotoğrafa izin verilmeyecek ve Instagram hesabınızı yeryüzünden silen ailelerle uğraşmak istemiyorsanız kesinlikle sosyal medyada hiçbir şey paylaşmayacaksınız."

Etrafta onaylayıcı mırıltılar ve baş sallamalar. Andrea, biricik bebeğinin burada, iÇçi sınıfının arasına karıştığı duyulursa kesinlikle kalp krizi geçirirdi ve Güney Yakası sakinleri Aile pisliğine bulaşmamaları gerektiğini çok iyi biliyorlardı.

Bu, şehrin elit kesiminin bir rahatsızlığıydı.

"Herkes iyi mi?" Dom önce salona, sonra da Zach ve Max'e baktı; ikisi de hem çok heyecanlı hem de kana susamış görünüyordu ve bu beni tedirgin etti.

Başlarıyla onayladılar. Dom kafesin kenarına doğru yürüdü, sonra bağırdı. "Dövüşün!"

Bir saniye bile tereddüt etmeden saldırdılar.

ON İKİNCİ BÖLÜM

JOLIE

I tanık olduğum en iyi dövüştü.

Zach ve Max yumruk yumruğa, tekme tekmeye, blok birbirleriyle eşleştiler. Sergilenen güç ve hız Nefes kesiciydi ve birbirlerine etmeye devam ettikleri renkli hakaretlere rağmen, dövüş ilerledikçe ikisinin de içinde karşılıklı saygının filizlendiğini görebiliyordum.

Onlar ringin etrafında dans ederken The Used'ın "Paralyzed" şarkısı salonun hoparlörlerinden yükseliyordu. Zach'in alnındaki kesikten kan sızarken Max'in sol gözü şişiyor ve morarıyordu.

Kalabalık çılgına dönmüştü, biri özellikle harika bir vuruş yaptığında alkışlıyor ve *oooh* diyordu. Gürültülü atmosfer ve dövüşün heyecanıla, iki garip kapüşonlu figürün daha kapılardan süzülüp kalabalığın içine doğru ilerlediğini fark etmedim, ta ki kafes yapıştığım yerde iki yanımda belirene kadar.

"Onu bulduk," dedi Noah iç çekerek, gri sweatshirt'ünün kapüşonunu indirirken. Sarı saçları dağılmıştı, yanakları kışın soğuşundan kızarmıştı ve acı verecek kadar sevimliydi.

"Evet." Bennett'in iri vücudu belirdi, yüzü koyu renkli kapüşonuyla örtülmüştü ama Zach ve Max tekrar birbirine dolanırken keskin gözlerinin onları izlediğini görebiliyordum.

. "Siz ikiniz arkadaşınızı mı kaybettiniz? Annemle babama haber vermeden çekip gitti mi?"

Bennett o soğuk bakışlarını bana çevirdi, yüzümü o yoğun ve hesaplı bakışlarıyla süzdükten sonra şöyle dedi: "Birbirimizin nerede olduğunu *her zaman* biliriz. Birbirimizi güvende tutarız. Nereye gittiğini bize söylemeden ayrılmamalıydı."

Birbirlerini hala ne kadar kolladıklarını duymak kalbimi biraz ısıttı - eğer Aileler benden her şeyimi çalmasaydı, belki de onlarla birlikte olabilirdim.

İçimi tırmalayan acıyı bir kenara iterek, "Umarım McLaren'ı buraya getirmemişsindir," dedim.

Bennett tiksintiyle burnunu kırıştırırken Noah bir kahkaha attı. "Tanrım, hayır. Ortak araç kullandık."

"Ne kadar yaya," diye .

Max gövdesine sağlam bir tekme indirdiğinde Zach homurdandı, ardından Max'i yere düşürerek karşılık verdi. İkisi de hayatlarının en güzel anlarını yaşıyormuş gibi görünerek, hakimiyet için savaşıyorlar.

"Anladığım kadarıyla Zach seni aramaya gelmiş ve yolunu şaşırmış?" Noah sordu.

"Hemen ."

"Pervasızca," diye mırıldandı Bennett.

"Anlaşılabilir," diye verdi Noah.

Dom bana doğru yaklaştı, koyu kahverengi gözleri heyecanla parlıyordu. "Onu arayacağım," dedi. "Ne klinik ama." Geri dönmeden önce gözleri yeni arkadaşlarıma takıldı ve şüpheyi daraldı. "Spencer. Hargraves."

"Efendim," dedi ikisi de Dom'a saygıyla başlarını sallayarak.

Dom'un tek söylediği "Hmm" oldu ve Zach ile Max'in ortasına dalmadan önce bana sert bir bakış attı.

Gözlerim Noah ve Bennett arasında gidip gelirken çenem düştü. "Ciddi misiniz? Üçünüz bana o kadar saçma sapan şeyler söylediniz ama yine de Dom'a başka herhangi bir insana gösterdiğinizden daha fazla saygı gösterdiniz."

Noah bana şaşkın bir bakış attı, o bebek mavilerinde samimiyet parlıyordu. "Seni kurtardı, değil mi?"

"Evet. O yaptı."

Noah başını salladı ve sanki çok açılmış gibi, "Her şeyimizi ona borçluyuz," dedi.

Bennett onaylarcasına homurdandı ve acılık pençelerini gevşetti.

"Pekala! Zaman doldu!" Dom bağırdı ve Zach'e tekrar saldırmadan önce Max'i fiziksel olarak şortundan geriye doğru çekti. "Berabere! Harika dövüştü beyler."

Seyirciler dağılmadan önce coşkulu bir alkış tufanı kopardılar, herkes Zach ve Max bizim eğlencemiz için birbirlerini dövmeye karar vermeden önce ne yapıyorlarsa ona geri döndüler. İkiisi benim hala Noah ve Bennett'in arasında durduğum yere doğru yürüdüler, Zach yüzüne akan kanı temizlemek için gömleğini kullanırken Max gövdesinde oluşan büyük bir çürük gibi görünen şeyin üzerine gömleğini çekti.

"Siz ikiniz bunu sisteminizden çıkardınız mı?" Kaşlarımı çatarak sordum.

Zach kıkırdayarak, "artık," diye cevap verdi. "Seninle yaptığım kavga dışında yaptığım en iyi kavgaydı, ama daha da iyiydi çünkü sana vurmak istemedim. Kesinlikle bu orospu çocuğuna vurmak istedim."

"Her zaman, sık kafalı," diye karşılık verdi Max, ama geniş geniş gülümsüyordu. Kavga sırasında düğümlerinden kurtulan uzun siyah saç tellerini toplamaya çalışırken gözleri Noah'ya takıldı. "Oh, hey, naber Nick?" diye sordu rahatça.

Noah ona ters ters baktı, sevimli gülümsemesinden eser yoktu.

Max'in bakışları Bennett'e kaydı ve onu sulu, lezzetli bir et parçasıymış gibi aşağı yukarı süzdü. Mırıldandı, "Ve... *Spencer*. Nasıl gidiyor koca adam?"

İç çektim. Kardeşimin eski en iyi arkadaşlarımla her etkileşimi heyecan verici bir zevkti.

"Çok komik," diye mırıldandı Bennett, sonunda Max'e en kızgın bakışını atmak için kapüşonunu çıkardı. "Görünüşe göre Zach sana bize laf atmamayı öğretememiş."

Max'in gözleri parlarken, "Bennett, lanet olsun," diye inledim.

"Hadi gidelim o zaman koca oğlan," dedi kafasını boş kafesin ortasına doğru sallayarak. "Siz küstah piçlere gün boyu seve seve haddinizi bildiririm, özellikle de buraya, *benim* bölgame gelip kız kardeşimi taciz edecekseniz."

"Kimse taciz etmiyor-"

"O senin *kız kardeşin*
değil-"

Görünüşe göre Max, Bennett'in her zamanki soğukkanlılığını kaybetmesinin gizli sosuydu, çünkü Zach ve Noah'ın protestolarını görmezden geldi ve çitin üzerinden atlayarak ringin ortasına doğru yürüdü ve her zamanki uzun kollu takım tişörtünü ortaya çıkarmak için sweatshirt'ünü bir kenara attı. Onu nihayet gömleksiz görme umutlarım, kollarını öfkeyle dirseklerine kadar itip hoppa Max'e ters ters baktığında suya düştü.

"Hayır." Kenardan atlayıp kafesin girdim, Dom'u çektim ve Max ringe geri sıçramadan önce şortundan yakaladım. "Yorgunsun ve bugün daha fazla darbe almanı izlemeyeceğim. Ayrıca onlarla uğraşmaya da ara ver lütfen."

Max alt dudağını dramatik bir ifadesiyle bana doğru uzattı. "Ama *Jojo*, ben Spencer'la oynamak istiyorum."

"Çok kötü." Onu, Noah ve Zach'in yerde durup birbirlerine fısıldayarak tarafa doğru ittim. Bennett'in yüzüne döndüm. "O benim."

"Jojo, ne-"

"İyi bir fikir değil, Prenses-"

"Jolie! Hadi ama."

Hepsini görmezden geldim ve Bennett'e saldırarak şaşkın kıcını yere indirdim.

Yere sertçe çarptık ve o kendini ben de onun üzerine yuvarlandım. Güzel yüzüne indirdiğim bir yumruğu engellerken dizimi karnına sapladım ve sonra ringde hiç de beceriksiz olmadığını gösteren pratik bir hareketle beni üzerinden attı.

"Durun. Kavga etmeyi. Benimle," diye homurdandı, ayağa kalkıp benimle yüzleşirken ben de aynısını yaptım.

"Asla," diye sert bir fısıltıyla karşılık verdim.

Kalabalığın bir kısmı Bennett Spencer kafeste olduğu için geri çekilmişti, ısıkları ve bağırışları bizi teşvik ediyordu.

"*Evet, kıcına tekmeyi bas, Jojo!*"

"*Güney Yakası Varisi seni , Spencer!*"

Bir kahkahayı bastırarak tekrar üzerine atıldım ve o da beni yere yatırarak koca gövdesini attı. Bana havladı

tekrar, "Kes şunu, Jolie. Sana zarar vermeme neden olma."

Ona bir hayvan gibi dişlerimi gösterdim. "Senin için asla öylece Bennett."

"Sana yuvarlanmanı söylemiyorum. Bitiremeyeceğin bir işe başlamayı bırakmanı söylüyorum!"

"Başladığım *her şeyi* bitireceğim, pislik," diye tısladım, bizi tekrar yuvarladım, böylece üstteydim, sıcak, sert vücuduna biniyordum. "Bunu o kalın kafana sok."

Beni savurdu, pozisyonlarımızı tersine çevirdi ve beni sırtüstü yatırdı ve büyük eliyle boğazımı sıkıca, sahiplenici bir şekilde kavradı. Eğildi, dudakları benimkinden birkaç santim uzaktaydı ve vücudu gerginlikle titreşiyordu.

"Beni düşman edinmeye çalışmaktan vazgeç," diye gürledi. "*Bizi*. Bu şekilde olmamalıydı, Jolie. Bunu sen de biliyorsun. *Vazgeç* artık."

Bir öfke çılgılığı attım. "Siktir git, Bennett!" Elini boğazımdan çekip bacaklarımı etrafına doladım, bizi tekrar çevirdi, böylece hüsrânımı yumruklarımla vücudundan çıkarabilirdim, ama ondan belirsiz bir şekilde çekilip güçlü kollarına engellendim.

"Bu kadar yeter," dedi Zach beni Max'e vermeden önce. Zach daha sonra öfkeden kuduran Bennett'i yerden kaldırdı ve muhtemelen dersine devam etmek üzere bana doğru yürümesini engellemek için elini göğsüne soktu. "Sakin ol dostum. Anladık. İkinizin hâlâ üzerinde çalışmanız gereken şeyler var."

Noah bize katıldı, beni Max'ten uzaklaştırıp kendi kollarına aldı ve endişeli bir kaşla bana baktı.

"Seni hiçbir yere götürmedi, değil mi?"

"Keşke," diye tükürdüm.

"Hayır, öyle değil," diye karşılık verdi Noah. "Hakkımızda kötü düşünmeyi bırak, tatlım. *Lütfen*."

"Hey, siz beşiniz!" Dom çit tellerinin arasından bize bağırmak için geri dönmüştü. "Bugünlük işiniz bitti. Eve gidin ve müşterilerimin dikkatini dağıtmayı bırakın."

Bennett alnını silerek, "Evet efendim," diye cevap verdi. "Bu... gösteri için özür dileriz."

Dönüp bir kez daha ona inanamayarak baktım. "Ne oluyor lan?"

Sıra Dom'un bana sırtmasına gelmişti, sanki Dört Ailenin Varislerinin ona etkilemek istedikleri bir adammış gibi davranmalarından hoşlanıyor gibiydi. "Sonra görüşürüz çocuklar. Hepinizle, eminim."

Sonra yoluna devam etti ve eğitmenlerinden biriyle görüşmek üzere spor salonunun diğer tarafına gitti.

Max kıkırdadı. "Pekâlâ, hoşça kalın pislikler. Tabii bizimle Olde Town'a dönmek için otobüse atlamak istemiyorsanız?"

Zach, salonda erkeklere ilgi duyan hayal kırıklığına uğratacak , dövüşten sonra giymeyi başardığı eşofman altının cebinden anahtarlarını çıkararak, "Siktir et, hayır," diye cevap verdi. "Ben sürerim."

"*Ferrari*'yi oraya mı park ettin?" diye sordum. Bu mahallede çok göze batardı.

"Av tüfeği!" Max bağırarak kapıya doğru fırladı.

Zach kolunu omuzlarıma doladı. "Arabada sorun yok. Bu pislikleri Akademi'ye geri götürmeden önce seni ve Maxy'yi evine bırakayım. Sonra da seni yatırmak için zamanında dönerim."

Spor salonunun girişine doğru yürürken Noah diğer tarafıma yakın durdu, Bennett eşofmanını geri çekerken arkamızdan takip etti.

Noah, "Zach, eğer aileler seni burada yakalarsa Andrea sorular sormaya başlar," dedi.

"Bırak onu."

"Bunca zamandır burada yaşadığına inanamıyorum."

Zach bizi Southside'in ana caddesinden Olde Town'a ve dairemize doğru götürürken Noah iç geçirdi ve Zach'in arabasının camından dışarı baktı. Şehirdeki en büyük evsiz nüfusunu barındıran bir üst geçidin altından geçiyorduk, tozlu çadırların sayısı her yıl artıyordu. Birkaç yıkık dökük alışveriş merkezinin daha yanından geçtik.

En sevilen küçük Küba restoranı ve tüm Güney Yakası nüfusuna hizmet veren tek ücretsiz klinik

Max'in kaba ama geçerli av tüfeği beyanı yüzünden Ferrari'nin küçük arka koltuğuna, Noah ve Bennett'in arasına sıkışmışım. Vücutları kalçamdan omzuma kadar benimkine bastırılmıştı ve Bennett'in medya odasında bu şekilde üst üste yığılmış halde film izlediğimiz anılarla savaşıırken bundan zevk almamak için kendimi zor tutuyordum.

Çukurlarla dolu caddede ilerlerken ikisi de kendi pencerelerinden çevremizi inceliyor, Zach her otuz saniyede bir süspansiyonuna ne yaptığından yakınıyordu.

"Evet, burada yaşıyordum," dedim Noah'ya. "Max ve ben buradan yaklaşık bir mil ötedeki okula gitmek için her gün Belediye otobüsüne binerdik ve Dom'un spor salonunda da çok zaman geçirirdik."

"Güney yakasını ilk kez mi ziyaret ediyorsunuz, zengin çocuklar?" Max, Zach elini müzik seçimiyle uğraştığı yerden çekerken takıldı.

Bennett kuru bir sesle, "Belli ki," diye cevap verdi.

"Bu... düşündüğümünden de kötü," diye mırıldandı Noah.

Bir kahkaha attım. "İşçi sınıfının nasıl yaşadığını sanıyordun? Buradaki herkes hamster çarkına takılmış, şehrin yönetici sınıfı için boğaz tokluğuna çalışıyor ve kendilerine verilen kısıntıları alıyorlar. Holywell'de burs kazanmadıkları ya da Şehir'den tamamen kaçmadıkları sürece bu insanlar için yukarı doğru bir hareketlilik yok."

"Yine de," dedi Zach, Olde Town'a girdiğimizde, yolları kaplayan eski, yıpranmış apartmanlar birdenbire arnavut kaldırımlı sokaklarda biraz köhne olmasa da daha şirin sıra evlere. "Prenses Ana Cadde'nin iki blok güneyinde, küçük mutlu bir kitapçının üstünde yaşıyor. Tüm okulun Joanna Miller'a bir dönem boyunca 'varoş çöpü' demesini ve bir kez bile onun aslında *son derece* orta sınıf olduğunu belirtmemesini çok komik buluyorum."

Bu ironi benim de dikkatimden kaçmamıştı ama Chad'le ya da Harper'la Güney Yakası'nın tam olarak neresinden geldiğim konusunda tartışmaya girmeye hiç niyetim yoktu.

Zach arabayı Laura'nın dükkânının önünde durdururken, "Dom ve Laura şanslı olanlardan birkaçı," diye cevap verdim. "Ve bir grup nefret dolu pisliğin benim hakkımdaki varsayımlarını düzeltmenin ötesinde başka önceliklerim vardı."

Bennett geçen dönem neler yaptığının hoşlanmayarak sinirlendi. "O varsayımlar tam da senin olmasını istediğin şeylerdi, Jolie. Başka türlü davranmayalım."

Omuz silktim. "Beni yakaladın, Bennett."

"Saçma ve gereksiz bir maskaralık," diye ekledi Noah, biraz ısırarak istediğim alt dudağını büzerek bana bakarken.

"Üç eski en iyi arkadaştan ikisinin popo incinmesi bölgesinde kaldığını hissediyorum," diye açıkladı Max, bana bir pislik gibi sırıtarak. "Eskiden tanıdığınız o küçük tatlı kız tarafından alt edildiğiniz için kızgın mısınız?"

Yolcu tarafındaki kapı aniden açılmadan önce üçü de Max'e elle tutulur bir nefretle baktı. Zach, arabanın ön koltuğundan kalkmadan önce sik gibi kıkırdayan Max'e, "Defol git lan," diye bağırdı.

Zach dönüp arka koltukta bana baktı, sırtışı geri döndü. "Daha sonra döneceğim, Jojo. Küçük ranzanda bana da yer ayır."

Belki, Zach.

Arabadan çıkmak için Bennett'in kucağına süründüm, o bir heykel gibi hareketsiz otururken yoga pantolonu kaplı kıçımı onun sağlam kalçalarına doğru kaydırırken gerginliğinin tadını çıkardım. Ayaklarım beton kaldırıma çarptı ve ellerimi arabanın tavanına dayamak için döndüm, üçüne de sert bir bakış atmak için .

"Benim hakkımda ne hissediyor olursanız olun, Max'le aranızdaki sorunları aşmanız gerekiyor. O benim kardeşim ve hayatımdaki en önemli kişi."

"Sorun da bu zaten Prenses," diye yanıtladı Zach ve ben onun ciddi ses tonuna kaşlarımı çattım.

"o?"

Noah sessizce, "Son yedi yıl boyunca o sana sahip oldu, biz olamadık," dedi. "Bunun için ondan nefret etmemek biraz zor."

"I.... Oh."

Bennett'e baktım, hiçbir şey söylemedi ama gözlerimi her zamanki yoğunluğuyla karşıladı.

Yoksa bu *özlem* miydi?

İçimi çektim. Söyleyecek başka bir şeyim yoktu. Aileler bizden çok şey çalmıştı.

"Hoşça kalın çocuklar. Umarım diğer yarının nasıl yaşadığını görmek hoşunuza gitmiştir."

Kapıyı çarparak kapattım ve uzaklaşmalarını izledim, onları kaybetmenin midemde yarattığı çöküntü beni rahatsız etti. Onların burada, benim alanımda benimle birlikte olmaları garip bir şekilde... *normal* hissettirdi, sanki üçünün de beni dairemize kadar takip etmesi ve birlikte aptal bir film izlerken benimle birlikte kanepeye yığılması büyük bir şey olmayacaktı.

Başımı sallayarak bu fanteziyi bir kenara ittim. Zach beni küçük yatağıma yatırmak için buraya geri gelebilirdi - yavaş yavaş bağımlısı olmaya başladığım bir bu - ama bu yine *biz olduğumuz* anlamına gelmiyordu.

Başımı dik tutmalıyım. Yapılacak işler vardı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BENNETT

I Üç günlük bir hafta sonunu babamla uğraşmak zorunda kalmadan Akademi'de geçireceğimi düşünmek aptallıktı.

Neredeyse . Kendimi ödevime verdim, kürek çektim.

Bacaklarım kopacakmış gibi hissedene kadar spor salonunda çalışmak, Jolie'yi düşünmek, Zach'in geceleri gelmemesine sinirlenmek ve öfkemin *doğru* nedenlerden kaynaklandığına kendimi ikna etmek için hatırı sayılır bir enerji harcamak - tüm bunlar uzun hafta sonunun uçup gitmesine neden oldu.

Ama artık Pazartesi öğleden sonraydı ve Spencer Tower'a çağrıldıktan sonra oraya giderken en yeni ısmarlama lacivert takım elbisemi giymiştim. Babamın beni için gönderdiği arabanın arka koltuğuna oturdum, kolumu koltuğun arkasına tembelce attım ve güvenli sohbetimiz aracılığıyla çocuklara mesaj atarken sinirli değilmişim gibi davrandım.

Ben: ST'ye çağrıldım, daha fazlasını öğrendiğimde kontrol edeceğim

Noah: , bizi bilgilendirmeye devam et

Zach: Onun bokunu alma

Keşke bu kadar kolay olsaydı, Zach.

Araba girişe yanaştığında Spencer Tower'ın gümüşü mavi camları azalan kış gün ışığında ürkütücü bir şekilde parlıyordu. Hızlıca indim ve gösterişli lobiden geçerek çatı katımıza çıkan özel asansöre doğru ilerledim. Yeni kodladığım anahtarlığımı asansörün sensör panelinde bir kez kaydardım ve eve doğru yola çıktım.

Evim. En iyi arkadaşım öldüğünden ve mutlu çocukluğumuzu da beraberinde götürdüğünden beri nefret ettiğim bir yer.

Asansörün kapıları altmış beşinci katta açıldı ve antreden içeri girdim, elbise ayakkabılarım, temizlikçi ordumuz tarafından yeni cilalandığı belli olan mermer fayanslar üzerinde gıcırdayordu. Babamın ikinci kattaki ofisinde olduğundan emin bir şekilde doğruca merdivenlere yöneldim ama oturma odasındaki televizyonun zıplayan ışıkları ve alçak mırıltıları dikkatimi çekti.

O tarafa yöneldim ve annemi kanepede kaşmir bir battaniyenin altına kıvrılmış, duvara monte edilmiş devasa düz ekran televizyonda reality şovlarından birini izlerken buldum. En sevdiği turkuaz ipek bornozunu giymiş ve narin parmaklarıyla neredeyse boş bir şarap kadehi tutuyordu. Yeni röfleli sarı saçları omuzlarına dökülmüştü ve yüzündeki sakin ifade bana bu gece haplarını aldığını söylüyordu.

"Her şey yolunda mı anne?" Ona bakarken ellerimi kanepenin yanındaki pelüş deri koltuğun arkasına koymak için durdum.

"Selam tatlım," dedi bana yumuşak bir gülümsemeye. "Bu gece eve geleceğini bilmiyordum."

"Babamın beni görmeye ihtiyacı vardı."

Başını salladı. "Önemli bir şey olmalı. *Herkes* burada." Şaka yapıyormuş gibi gözlerini devirmeye çalıştı ama bunu tam olarak başaramadı, dudaklarını çekiştiren kaşları oyunu ele veriyordu.

Lanet olsun ona.

Yanına gittim ve başının üstüne bir öpücük bıraktım, sonra da "Özür dilerim anne" diye fısıldadım.

"Sorun yok, bebeğim. Gidip ne istediğine baksam iyi olacak." Onu şovuyla baş başa bırakıp yukarı çıktım.

Merdivenlerin tepesinde, Frankie'nin Jolie'ye sıkıdığı kurşunların açtığı deliklerden birinin onarıldığı beyaz duvardaki küçük çukurun üzerinde parmağımı dalgınca kaydırdım. Bu koridorlarda yürürken alışkanlık haline gelmişti, duvarlardaki küçük girintilere dokunuyor ve kendime onu tekrar kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı .

Onu sonsuza dek kaybetmemek için Ailelerin tüm acımasız aygıtlarını başına yıkmasını engellemenin ne kadar önemli olduğunu anladım.

Koridorun sonundan çınlayan bir kıkırdama duydum. İnleme ve ters yönde tepinme dürtüsüne direnerek babamın çalışma odasının kapısına doğru ilerledim ve kapıyı çalmadan içeri girdim.

Beklendiği gibi Elise buradaydı ve akşam boyunca babamla birlikte "çalışıyordu". Onu masasının arkasında babamın kucağına tünemiş, ipeksi bluzunun düğmelerini her zamankinden daha da aşağıya açmış ve uzun, kırmızı kemikli parmaklarıyla çalışma odasının köşesindeki antika bar arabasından neredeyse boş bir kristal bardağı tutarken bulmak daha az beklenen bir şeydi.

Babam, özel sekreteri kucağında olmasına rağmen çalışıyor gibi görünüyordu, dizüstü bilgisayarının ekranında ne varsa onunla meşguldü ve benim girişime bakma zahmetine bile girmiyordu.

"Baba," dedim Elise'e bakmadan önce, tiksintimi gizleme zahmetine girmeden. "Elise, lütfen annem aşağıdayken babamı becermekten kaçın. Senin seviyedeki Spencer Ailesi çalışanlarının en azından *biraz* klas davranmalarını bekleriz."

"Bennett," diye homurdandı babam, Elise ayağa kalkıp dar eteğini düzeltirken ve başını dik tutarak babamın masasının önüne doğru ilerlerken.

Ona yaslandı, kollarını kavuşturdu ve bana nazlı bir gülümseme verdi.

"Sorun değil James," diye ona mırıldandı, hâlâ bana bakıyordu. "Bennett sadece dramatik davranıyor, Hendrickson'dan aldığı sözleşmeyi gözden geçirmene yardım etmeye çalıştığımı biliyor." Bana göz kırptı. "İki çift göz bir çift gözden daha iyidir, özellikle de öğleden sonra bu saatte."

Zach'in sesi aklıma geldi, ona *umutsuz, sosyal tırmanışçı bir fahişe deme* arzusu içimde kabardı, ama babamın yanında soğukkanlılığımı korumakta ustalaşmıştım. Şimdi kaymaya başlamamalıydım.

"Beni mi görmek istediniz, baba?" Dedim, sıkılmışım ve artık Elise'i görmezden geliyordum.

Sonunda bana bakmaya tenezzül etti, soğuk kahverengi gözleri her zamanki gibi ölçümü alıyordu. Artık 1.80'lik boyumla onun 1.80'lik boyunu aştığım için mümkün olduğunca masanın arkasından bana taleplerde bulunmaya başlamıştı. Bunun onu rahatsız ettiğini biliyordum.

Ellisine merdiven dayamıştı ama öyle görünmüyordu; antrenörüyle yaptığı günlük rejimler ve sıkı diyeti onu zinde ve genç tutuyordu. Koyu kahverengi saçlarının ağarması onu sadece seçkin gösteriyordu ve eğitimsiz bir göz için, başarılı bir adamın, Amerikan rüyasını örnekleyen evrenin efendilerinden birinin soğukkanlı güvenini yayıyordu.

Ancak perdenin arkasına giderek daha fazla izin verilen bu bakışlar bana onun gerçekte ne olduğunu göstermişti; gücü, parayı ve başka pek az şeyi önemseyen acımasız ve merhametsiz bir adam.

Konuşurken sesi sertti. "Az önce Alastia'da toplanacak olan acil yönetim kurulu toplantısına gitmeni istiyorum. Dirilen küçük arkadaşınla ilgili tüm bu saçmalıklar onları korkuttu ve kaynaklarım bana Spencer'dan tamamen ayrılmak için oy kullanmak üzere olduklarını söylüyor." Kollarını kavuşturarak sandalyesinde geriye yaslandı ve bana en ciddi bakışlarını yöneltti. "Bu gerçekleşemez. Olmamasını sağlamak için orada olacaksın."

Hay sikeyim. Alastia, Spencer'ın en kârlı ortaklarından biriydi ve her türlü para kazanma girişiminde yer alıyorlardı - hem yönetim kurulu hem de değil. Bağlarını koparırlarsa, bu Spencer için büyük bir darbe olur ve onları aniden paraya boğulan ve babama yapışmak isteyen *diğer* şirketler tarafından kapılmaya açık bırakır.

"Anlıyorum," diye cevap verdim. "Sanırım takviminizde arkadaşlarımıza yüz yüze tehditler savurmanızı engelleyen bir çakışma var?"

Yumruğunu masasına vurdu. "Benim yerimde yürümek için hazırlanmaya başlamak ister misin evlat? Ne dersem yapacaksın ve bu Aile için soru sormadan ya da arkadan konuşmadan adım atacaksın."

Elise babamın masasının üzerinde bir yerden bir dosya klasörü çıkardı, öne doğru eğilerek bana uzattı ve bluzunun önünü rahatça görmemi sağladı. "Al bakalım tatlım. Yolda gelirken incele."

Dosyayı aldım ve kolumun altına sıkıştırdım, sonra de sırtımı döndüm, buradan siktir olup gitmeye ve bu işi bitirmeye hazırdım.

"Ve Bennett," dedi Peder, aniden sessizleşerek, en korkutucu ses tonuyla. "Eğer o küçük sürtük Alastia'ya ya da değer verdiğimiz başka bir şeye elini sürerse, bunun sorumlusu sen olacaksın. Ve eğer onunla uğraşmayı ben üstlenmek zorunda kalırsam, yöntemlerimi beğeneceğini sanmıyorum."

Damarlarımdan buz fışkırdı. Kapının önünde durakladım ve yüzünü ona dönmeden önce iki derin, sakinleştirici nefes aldım. "Jeffrey Knight'ın Ailelere tam olarak nasıl ihanet ettiği konusuna biraz ışık tutabilir misiniz, baba?" Jolie'nin hayatını gözümün önünde, umursamamam gerekirken umursadığımı bildiğini gösteren bir şekilde tehdit ettikten sonra kelimelerimdeki ağırlığı elimden geldiğince korudum. "Bu onu küçük intikam planının sandığı kadar doğru olmadığına ikna etmeme yardımcı ."

Kıkırdadı, Elise de ona katıldı ve bu bende duvara yumruk atma isteği uyandırdı. "Bu gizli bir bilgi evlat. Sadece Peter, Andrea ve ben biliyoruz ve eğer küçük dostlarından biri arkandan bir şey yaparsa senin için de aynı şey olur. Spencer'a ve Dört Aile kurumuna olan görevine odaklan. Başka hiçbir şeyin önemi yok."

Doğru.

Kaba bir baş hareketiyle tekrar arkamı döndüm ve kapıyı arkamdan gereğinden biraz daha sert bir şekilde çarparak dışarı çıktım.

"Bayanlar ve baylar, söylediklerimi bir düşünün. Bu oylamayı masaya yatırmanızı ya da daha iyisi tamamen iptal etmenizi öneriyorum."

Alastia'nın ofislerinin cam duvarlı akvaryumundaki konferans masasının başına oturduğum yerden kalktım. On yönetim kurulu üyesinden grup oturmaya devam etti, şimdi Spencer adına az önce yayınladığım ayrıntılı tehditler üzerine kaynıyorlardı, özü şu anlama geliyordu: bunu yaparsan seni mahvederiz - kişisel olarak.

Alastia'nın CEO'su, George Layne adında boncuk gözlü, kelleşmiş orta yaşlı bir adam, sıkılmış dişlerinin arasından bana bağırdı: "Babana söyle *evlat*, bizi korkutmasın."

Yakalarımı düzelttim. Kurul üyelerinin yüzlerindeki ifade bana kesinlikle korktuklarını söylüyordu.

"İrtibatta olacağız," dedim ve bu küçük gezide bana eşlik eden iki Spencer Enforcers'ın ardından odadan çıktım.

Otoparka henüz adım atmıştık ki ensemdeki tüyler diken diken oldu. Havadaki bir şey vücuduma adrenalin pompaladı.

"Yere yat!" Tam korumalarımın birinin kafasına bir kurşun isabet edip onu anında nemli ve soğuk zemine düşürürken bağırdım.

Yere düştüm ve bana en yakın park etmiş siyah cipin arkasına yuvarlandım, ceketimin altından tabancamı çıkardım ve ateşe karşılık verdim.

"Efendim, yerde kalın!" diye bağırdı hayatta kalan İnfazcı, yolun karşısındaki metal bir çöp kutusunun arkasındaki talihsiz yerinden.

Bileğime taktığım basit bir Rolex görünümündeki cihazın acil durum düğmesine basmıştım; bu da yardım gelene kadar vurulmaktan ya da yakalanmaktan kaçınmam anlamına geliyordu.

Siyahlar giymiş yarım düzine serseri görüş alanıma karıncalar gibi üşüştü, çoğu çöp tenekesine doğru ateş ediyordu, İnfazcı da muhtemelen kaybedeceği bir savaşta onlarla çarpışıyordu.

İki kişi yakındaki arabaların etrafında sürünerek beni aramaya başladı. Gölgelemin arasından sıyrılmıştım ve artık muhtemelen beni dalarken gördükleri siyah cipin arkasında değildim ve onlar ararken ölüm sessizliğinde bekledim.

Enforcer'ımın bir tabancadaki mermisinin bittiğini ve diğerine duydum. Ardından gelen silahlı çatışmanın sesleri sağır ediciydi ve gerektiğinde fark edilmeden hareket etmemi sağlıyordu.

"Nerede bu küçük pislik?"

"Buralarda bir yerde olmalı dostum. Pantolonunda tut ama. Onu canlı yakalarsak iki milyon dediler. Öürse ödeme yarından az olur."

Sözleşmeli askerler. Alastia'nın bunun için parası ve bağlantıları vardı ve ben daha konferans odasının kapısını kapatmadan George Layne'in panik düğmesine bastığına bahse girerim.

Daha fazla silah sesi duyuldu. İnfazcım gruptan ikisini indirmeyi başarmış, geriye ona doğru ateş eden iki kişi ve etrafta sinsice beni arayan iki kişi kalmıştı.

Garajın aşağısına kadar gitmiştim, bu düşük ışıktaki adamıma ateş eden iki kişinin menziline çıkmıştım, bu yüzden diğer ikisini birkaç dakika daha oyalamam gerekiyordu.

"Hey, sanırım görüyorum-"

Gümüş renkli bir Mercedes sedanın arkasındaki yerimden iki el ateş ettim. "Kahretsin!" diye bağırdı adam çelik yeleğine bir el ateş ederken.

Bir diğeri de omzuna. "Şunun arkasında!"

Arabaya saldırdılar ve ben çömeldiğim yerden fırlayarak yaralı adamın silahını elinden aldım ve diğerine ateş ederek adamın eğilip geri çekilmesine neden .

Adrenalin beni ateşliyordu, yaralı olana doğru ilerledim, karnına sağlam bir tekme indirdim ve gelişigüzel ateş etmeye devam ederken sallanan kollarından kaçarak onu uzak tuttum.

"Ne tür bir zengin çocuk-"

Yumruğumu suratına indirmeden hemen önce elmacık kemiğime sert bir darbe indirmeyi başardı. Zach'in Ferrari'sinin gelişini duyuran yüksek sesli lastik gıcirtısı ile geriye doğru uçtu.

Araba köşeden uçarak dönerken Noah yolcu tarafındaki camdan eğildi ve iki saldırganın kafasına ustaca iki el ateş etti - loş ışıktaki etkileyici bir başarı - onları oldukları gibi tozlu zemine düşürdü. Zach sürücü tarafındaki kapıyı açtı ve ben de hâlâ hareket eden arabanın içine daldım.

"İleride iki kişi daha var, Enforcer'ıma ateş ediyorlar," dedim nefes nefese ve sıkışık arka koltukta yayılmış bir halde.

"Bu doğru koşuyorlar," diye duyurdu Zach, hızla asansörlere doğru . "Senin adamın başardığını sanmıyorum."

"Onları yakaladım," diye havladı Noah.

Zach Ferrari'yi bir patinaja soktu ve bize doğru koşan kalan iki askerin yoluna dik bir şekilde çıkmamızı sağladı.

Onlar ateş edemedi Noah pencereden tekrar nişan aldı ve tabancasını sakın bir şekilde kavradı. İki el ateş etti ve adamlar yere düştü.

". Gidin!"

Zach arabayı garajın dolambaçlı katlarında bir şeytan gibi sürdü ve şehrin parlak ışıklı sokaklarına çıktı. Ferrero Kulesi'nin yanından geçtik, dolambaçlı bir rota izledik ama sonunda rıhtıma ve bizi Akademi'ye geri götürecek ana caddeye doğru ilerliyorduk.

Arka koltukta doğruldum, artık harap olmuş takım elbise ceketimi, kravatımı ve gömleğimi attım, umutsuzca kiri ve kan kokusunu atmaya çalışıyordum. darbe aldığım yeri zonkluyordu.

"Sanırım toplantınız pek iyi geçmedi?" Zach dikiz aynasından bana sırtarak baktı.

"Yönetim kurulu üyeleri çekilmeye hazırdı ama sanırım CEO, Ailelere karşı duran ve şirketini 'kurtaran' bir sonraki büyük adam olacağına karar verdi."

"Fidye mi yoksa öldürme emri mi?" Noah sordu.

"İkisi de. Beni canlı yakaladığınız için daha yüksek ödeme."

İkisi de başını salladı. Her güçlü oyuncu, bu boku yaptıklarında bir Aileyi dize getirecek kendileri olacağını düşündü ve yaptıkları tek şey ölüm fermanlarını imzalamak oldu.

"Spencer Baba'yı güncelleyecek misin, yoksa bunu kendi içinde mi halletmek istersin?" Zach sordu.

İçimi çektim. "Tabağımıza başka bir şey eklemek istemiyorum ama aynı zamanda babamın Aileye bu şekilde saygısızlık edilmesine izin verdiğim için beni azarlamasını da dinlemek istemiyorum. Her zamanki gibi benim hatam olacak."

Ve içten içe bir utanç hissettim. Ne de olsa Spencer için güçlü insanlardan oluşan bir odanın önünde durmuş ve bir şekilde bu kadar savunmasız olabileceğimizi düşünmelerine izin vermiştim.

"Bununla başa çıkacağız Bennett," dedi Noah kararlı bir sesle. "Bunların hiçbirisi senin suçun değil."

Elbette haklıydı ve ben de kendime duyduğum nefreti bastırdım - en azından bir sonraki hata kaçınılmaz olarak kucağıma düşene kadar.

Takip edilmediğimiz belli olunca Zach arabayı yavaşlattı ve sahil boyunca yavaş bir tempoda ilerledik. Gözlerimi

pencereden dışarı bakıyor, nehrin artık bana sadece Jolie'yi düşündüren siyah, camı yüzeyini seyrediyordum.

Sanki onun üzerinde de aynı etkiyi yaratmış gibi, Zach hüzünlü bir iç çekiş yaptı. "Bu gece Prenses'in yatağına geç kalacağım. Bu küçük gezi ekonomi ödevimi böldü."

Ruh halim daha da bozuldu.

"Onu beceriyor musun?" Sıkılmış dişlerimin arasından söyledim. Aramızda sır ama Zach Jolie konusunda sinsî bir sürtük gibi davranmıştı ve bu geceki olaylardan sonra sabrım kalmamıştı.

Çıkar baklayı, göt herif.

O parladı at Ben içinde ve arka görüş ayna olarak Noah yolcu koltuğunda rahatsız bir şekilde kaydı.

"Her şeyden önce, bunu *sizden* duymak büyük bir zenginlik, Bay Duşta Parmak Aralayan Sır."

Ensemdeki ısı yükseldi ama özür dil. O an *bana* aitti.

"İkincisi," diye devam etti, "Hayır, onu becermeyeceğim. Onu becermedim bile.

onu *öptüm*. bu değil."

Noah ve ben ona dünyanın en şüpheli bakışlarını attık.

", *asıl* mesele bu değil," diye düzeltti, sinirlenmeye başlamıştı.

"Ben sadece... ona sarılıyorum. Benimle güvende hissetmesini istiyorum. Kabuslarını uzak tutuyorum ve onun güvenliğini kazanmaya çalışıyorum. İkiniz de onunla olan şansınızı kaybetmeden önce gemiye binmelisiniz." "O bizi tutarken ve biz de böyle oturup onun bir şeyler yapmasını beklerken aramızda nasıl bir güven olabilir, emin değilim. Bize karşı harekete geçin," diye mırıldandı Noah.

"Peki sonra ne olacak, Zach?" Ben sordum. "Buradaki planın ne? Ne yapmasını istiyorsun, kız arkadaşımız olmasını mı? de mi?"

"Evet," diye yanıtladı gözlerini devirerek. "Tabii ikiniz de burada oturup bana ona karşı eski platonik arkadaşlığımızın ötesinde bir şey hissetmediğinizi söylemeyecekseniz?"

Sağır edici bir sessizlik arabayı doldurdu.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ona olan duygularımızın aramıza bu şekilde girmesine asla izin veremeyeceğimize göre, ya hepimiz onunla ya da hiçbirimiz olmayacağız. Ve sizi bilmem ama ben

Güney Yakası'nın çekik gözlü garsonlarıyla ya da Raiford Montgomery gibi yalaka heriflerle önünde çıkarken oturup izlemek niyetindeyim."

Bu düşünce bende birini bıçaklama isteği uyandırdı ama bunu itiraf edecek değildim.

"Ben... onun bizimle geri dönmesini istiyorum," dedi Noah dikkatle. "Ama bilemiyorum Zach. Bence çok hızlı hareket ediyorsun."

"Ve bu senin cenazen olacak," diye ekledim. "Andrea'ya bir mesaj olarak seni Ferrero Kulesi'nden taşaklarından tutup astığında, sana söylemiştim demek için burada olacağım."

Omuz silkti, en ufak bir caydırıcılığı yoktu. "Hislerimi kanıtlamak için ona bir hediye vermeyi planlıyorum. Frankie bana yardım ediyor."

Tanrım, başım ağrıyor.

"Sadece... dikkatli olur musun?" Noah teslim olmuş bir ses tonuyla konuştu. "Üçümüz için ille de bir şey düşündüğünü sanmıyorum. Ama çok yakınlaşmaya başlarsak, ailelerimiz takım değiştirdiğimizi düşünürse onu daha büyük bir hedef haline getirebiliriz."

"Babam bu gece onu bir kez tehdit etti zaten," diye ekledim sessizce. "Onu buradan çok ama çok uzaklara göndermeliyiz."

Noah koltuğuna yığıldı, Zach ise direksiyonu öyle sıkı kavradı ki parmak eklemleri karanlıkta neredeyse parlıyordu. Akademi'ye dönüş yolunun geri kalanında sessizdik.

Dönemin henüz ikinci haftasının başındaydık ve bizi daha ne gibi yeni cehennemlerin beklediğini merak ediyordum.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

JOLIE

Mbeşinde yurttaki komodininin alarmı çaldı ve yastığıma doğru inledim. Neden sabah egzersiz programıma geri dönmeye karar vermişim? Ben değil miydim

Zaten yapacak yeterince işim var. Büyük yatağım çok rahattı, sonsuza kadar burada yaşamam gerekmez miydi?

"Lanet olsun, Prenses. Kapat şu boku ve uyumaya devam et."

Güçlü kollar beni sararak sırtımı sert bir göğse doğru çekti ve mutlu bir şekilde iç çektim. "Neden kışını kaldırıp benimle spor salonuna gelmiyorsun? Siz geçen dönem sabah egzersizlerime musallat olmayı bıraktığınızda orası yalnızlaştı."

Zach boynumun arkasına doğru inledi, sonra dişleriyle oradaki deriyi ısırıldı. Titredim ve onun da bunu hissettiğini biliyordum çünkü memnun bir şekilde küçük bir mırıltı çıkardı. "Dün gece geç saatlere kadar dışarıdaydım ve çok yorgunum bebeğim."

Zach sonunda yatağıma girdiğinde saat kesinlikle geç olmuştu. Onu asla beklememeye çalıştım çünkü orada oturup parmaklarını oynatan, sonra da gelmediğinde hayal kırıklığı altında ezilen kız olmayı reddediyordum. Ama kavga ettiğimiz geceden beri sürekli buradaydı - evde ranzamda uyuduğum iki gece bile.

Çok ilginçti. Her iki gece de yatma vaktinde geldi, Laura ve Dom'a son derece çekici davrandı - ki ikisi de Ferrero Varisi'nin yatağımda uyumaya gelmesi konusunda garip bir şey varmış gibi davranmaktan kaçındılar - ve sonra Zach ve

Max ranzama oyuncak ayısıymışım gibi bana sarılmadan önce birbirimize laf atardık.

İkimiz de bütün gece huzur içinde uyumuştuk, hatta küçücük yatağında birbirimize sokulmuştuk ve sonra yanağıma kondurduğu bir öpücüğün ardından gün doğarken gitmişti.

Hâlâ ne haltlar bilmiyordum. Bir cevap istemeye yaklaşıyordum ama aynı zamanda onu korkutacağımdan ve hiçbir şey olmamış gibi ortadan kaybolacağından .

Bir korkak, Jolie Knight. Sen bir korkaksın.

"Tamam, Uyuyan Güzel," dedim, yüzümü ona döndüm, başım şimdi onun dövmeli pazusuna yaslanmıştı. "Beni serbest bırak. Ben yokken burada kalabilir ve yastığıma sarılabilirsin."

Kıkırdadı, sesi uykudan ağırlaşmıştı. "Tıpkı eski günlerdeki gibi, değil mi? Yerde birlikte uyuduğumuzda seni çok sıkıştırırsam bana küçük bir ölüm perisi gibi bağırman dışında. Şimdi her zaman kollarıma dönmenin bir yolunu buluyorsun."

Kalbim pijama partilerimizi hatırlayınca ısındı - çok yabancı bir duyguydu, çünkü çocukluğumu erkeklerle anmayı uzun zaman önce bırakmıştım çünkü çok acı veriyordu.

Uzandım ve parmaklarımı uykuda dağılmış siyah saçlarında gezdirdim, koyu kahverengi gözlerinin dipsiz derinliklerine baktım. Kendimi cesur hissederek, yüzlerimiz arasındaki birkaç santimlik mesafeyi kapatıp burnunu burnuma yaklaştırdım, sonra da sert yanağına yumuşak bir öpücük kondurdum.

"Prenses," diye gürledi ve sesi ayak parmaklarıma kadar yankılandı. "Kontrolümü kırmak üzeresin. Zaten pamuk ipliğine bağlı."

"Öyle mi?" Masumca fısıldadım. "Ben de senin sadece bana sarılmak istediğini sanıyordum."

Bana karanlık bir bakış attı, çarpıcı yüzünün hatları yatak odamın loş ışığında seçilebiliyordu. Elini hafifçe sırtımı okşadığı yerden çekip aşağıya indirerek kalçamı kabaca kavradı ve leğen kemiğimi kendi kalçasıyla aynı hizaya getirdi.

Sert aleti beni karşıladı, pijama pantolonunu zorluyordu ve bir iniltiyi bastırarak nefes aldım.

"Seninle *her şeyi* istiyorum," diye fısıldadı kulağıma. "Ama önce, ne kadar ciddi olduğumu bildiğinden emin olmak istiyorum. Sana kendimi kanıtlamak istiyorum. Bana güvenmeni istiyorum." Diliyle kulağımın kabuğunda izler bıraktı ve külotum nemden sırılsıklam oldu. "Ve seni becerdiğimde, hazır olmanı istiyorum. *Yalvarmanı* istiyorum, çünkü bu bir kez gerçekleştiğinde, bebeğim, geri dönüşü yok."

Küçük, çaresiz bir inilti benden kaçtı.

"Bu iyi, Prenses," diye mırıldandı. "Bunu bir süre düşünmene izin vereceğim."

Bacaklarını benimkilerden ayırmadan ve yataktan sürünerek çıkmadan önce saçlarıma iffetli bir öpücük bıraktı. Komodinden telefonunu aldı ve yatak odamın kapısına doğru sürünmeden önce cebine soktu.

"Sınıfta görüşürüz, Jojo."

Muhtemelen üst kattaki yatağına geri dönmek için ortadan kayboldu ve ben de insanlık tarihinde yaşanmış en kötü mavi kadın taşakları vakasıyla antrenmanım boyunca acı çekmek zorunda kaldım.

"Yani, o... senin evine geldi. *Dom'un* evine. Ve seninle birlikte ranzada yattı. Max de odadayken."

Kahve fincanımın üstünden Mari'ye baktım. "Evet."

"Ve bir haftadır her gece gizlice yatakanemize giriyor." "Evet."

"Ve sen o çocukla aynı yatakta uyuyorsun - vücudundaki her gözenekten o kadar çok seks sızıyor ki, neredeyse penisle uğraşmayı düşünmeme neden olacak - ve tek bir orgazm bile yaşamadın."

Bunların hiçbiri soru değildi. Sadece gerçekleri ifade ediyor.

"Eskiden birlikte uyurduk," diye teklif ettim. "Siz *çocukken*," diye karşılık verdi.

Yumurtamdan bir ısırık aldım. "Onunla işler... karışık."

Kaşığını yavaşça masaya bıraktı, sonra sakinleştirici bir nefes aldı, parmaklarını çenesinin altında birleştirdi ve beni sabitledi

patronluk taslayan bir bakışla.

"Chica, seks konuşması yapmamız gerekiyor mu? Gerçek bir erkeğe bağlı bir penisle ilgili kişisel deneyimim yok, ancak mekaniği açıklamak yeterince kolay."

"Mari-"

"Bırak seninle ilgilensin. Üzerindeki tüm bu gerginliği at. İhtiyaçlarını ihmal ettiğinden endişeleniyorum."

. "İyiyim, söz veriyorum. *O kadar* uzun zaman olmadı."

Biraz öyleydi ama Zach'in kurak dönemimi bozmak için sadece bir pislik olmasına imkân yoktu. Çok fazla duygum vardı ve çok fazla geçmişimiz vardı.

Ve o hala annemi öldüren kadının oğluydu.

Mari bana öfkeyle baktı, mükemmel yontulmuş kaşları ona satmaya çalıştığım şeyi yemediğini belli edecek şekilde kalkıktı.

Yönlendirme zamanı. "Carmen nasıl?"

Söndü. "O iyi. Mükemmel. Onu özlüyorum."

Parmaklarımı masaya vurarak ne kadarını söyleyeceğimi düşündüm. "Mari, Ailemin imparatorluğunu geri almak için neler yaptığım konusunda bir fikrin olduğunu biliyorum. Kulağa biraz... hırslı geldiğini biliyorum ama bunu yapabileceğime eminim. Ve benim yanımda bir yerin var. Şövalye ile." Duraksadım, bunu kafasına sokmaya çalıştım. Yutkundu ve devam etmem için başını salladı. "Eğer Anzaldua'dan elini eteğini çekmek, Holywell'den ayrılmak ve İspanya'ya dönüp üniversiteyi bitirmek ve kız arkadaşınla birlikte olmak istiyorsan seni destekleyeceğim."

Ona Malaga'da Carmen'le birlikte yaşayabileceği bir villa alırdım ve Mari'nin istediği buysa, Anzaldua'ları ve onların gerici saçmalıklarını altın kulelerinden söküp atarken onları izlemelerine izin verirdim.

"Ben... Bilmiyorum," diye cevap verdi kısık bir fısıltıyla. "Carmen'i seviyorum ve burada olmak zorunda bırakılmaktan nefret ediyorum. Ama seni de terk etmek istemiyorum. Henüz değil."

Bu beni çok etkiledi. Mari'den bu tür bir sadakati gerçekten kazandığımdan emin değildim ama belki de denememin zamanı gelmişti.

Yanımızdaki masaya düşen tabakların sesi, ben cevap tartışmamızı sonlandırdı. Hannah, Devin, Hannah'nın arkadaşı Nick Ruiz ve John Tyler koltukları doldurdular. Raiford

yanımdan geçerken bana doğru gülümsedi, bir elini taranmış saçlarında gezdirdi ve Nick'in yanındaki koltuğa otururken bir pazusunu esnetti.

Birazcık bile cazip değil, dostum, ama devam et.

Koridorun karşısına baktım. Varisler bu sabah yemek salonunda yoktu, bu yüzden geceyi geç geçirenin sadece Zach olmadığını tahmin ettim. Annie bakışlarımı yakaladı ve bana en nefret dolu kaşlarını çatarken, Lisa gözlerini devirdi ve sanki o anda anlatılan bir şakanın konusu benmişim gibi arkadaşlarıyla birlikte güldü. Harper kendini beğenmiş bir bakışla beni süzdükten sonra yüzüğünü koridorda duran, kıkırdayan İkinci Kademe kızlardan oluşan kalabalığa doğru salladı.

O üçünden sıkılmaya başlamıştım.

Telefonum masanın üzerinde vızıldadı. Ekranı hızlıca baktığımda güvenli sunucumuza yeni bir özel sohbetin başarıyla eklendiğini gördüm.

Hızlı bir mesaj yazdım.

Ben: Her şey mi, A Amca?

Bir dakika sonra cevabı geldi.

Anders: Evet, teşekkür . Bu sohbe te erişemeyeceklerinden emin misin?
: Eminim

Anders: Vay canına, bu harika. Tekrar teşekkür ederim.

Ben: İlginç bir şey bulursanız veya başınız derde girerse bize haber verin

Anders: *başparmak yukarı emojisi*

Günün ilk dersi olan Ekonomi'ye geldiğimde, sırttan bir Zach tarafından karşılandım; merdivenleri tırmanıp yerime otururken beni ateşli gözlerle aşağı yukarı süzmek için zaman ayırdı. Bugün *etek* , özellikle bu sabah beni yaraladıktan sonra onunla dalga geçmek için ve işini yapıyor gibi görünüyordu.

Zach'in önündeki sıraya geçtim, ince siyah taytımın içindeki uzun bacaklarıma bakıp ne yaptığını düşünebileceği bir yere oturmayı planlıyordum ki bakışlarım Bennett'e takıldı.

Zach'in diğer tarafında oturuyordu, yorgun ve sıkılmış görünüyordu ve mükemmel elmacık kemiğini gölgeleyen, koyulaşan bir çürük vardı.

Bir şey bedenimi ele geçirdi -içimde hırlayan bir canavar, şeytani bir ele geçirme, bir şey- çünkü *bir* anda onun önündeydim.

"Bunu sana kim yaptı?" Alçak sesle, kızgın bir fısıltıyla sordum.

Zach'in gözleri şaşkınlıkla açıldı ve ardından yüzüne yavaşça memnun bir gülümseme yayıldı. Bennett şaşkınlıkla kaşlarını çattı.

"Ben iyiyim, Jolie," dedi, her zamanki gibi kısa ve umursamaz bir tavırla.

Masasının önüne olabildiğince yaklaştım, eğildim ve onun alanına girdim. "Kim, Bennett mi? Ne oldu lan?"

İç çekti. "Burada olmaz. Dersten sonra." "Tamam."

Planladığım yere geri döndüm, sonra elli uzun dakika boyunca saate baktım, bana ne olduğunu anlamaya çalıştım.

Ders bittiğinde ve Bennett ile Zach'in sınıftan çıkışını şahin gibi izlemek için koridora çıktığımda aklım başıma gelmişti.

Bennett muhtemelen Zach ile antrenman yapıyordu ve hepimizin dövüşürken yaptığı gibi patlamıştı. Onu daha önce görünür bir sakatlıkla hiç görmemiş olmam, başına korkunç bir şey geldiği anlamına gelmiyordu.

Ve gerçekten de, Bennett'in mütevazı kalması için muhtemelen arada bir suratına çivileme çakılması gerekiyordu.

İkisi sınıftan çıktı, Zach hala eğlenmiş görünüyordu ve Bennett her zamanki soğukkanlılığını sergiliyordu ve Holywell Hall'un en üst katına çıkan merdivenlere doğru ilerlerken ben de yanlarına düştüm. Sessiz yönetim kanadına girdik ve tanıdığım bir kapının önünde durduk.

Bennett, Noah'nın ofis kapısının üzerindeki panele hafızasındaki kodu tuşladı ve kilit sessiz bir bip sesiyle açıldıktan sonra kapıyı iterek açtı ve ışığı yaktı.

İçeri girdik, ben popomu Noah'nın masasının üstüne park ederken Zach duvara doğru rahat bir şekilde eğildi. Ellerimin üzerine yaslandım ve bacak bacak üstüne attım, bu hareketle eteğim kalçalarım kadar yükseldi. Cevapları beklerken deri botlu ayağımı zıplattım.

Bennett kapıyı arkamızdan kapattı, sonra yüzünü bana döndü, kollarını kavuşturdu ve bana baktı. Bakışları bacaklarıma kaydı ve çenesi gerildi. "Ne giyiyorsun lan sen? Eteklerden ve elbiselerden nefret edersin."

Zach duvardan, "Hoşuma gitti," diye seslendi. Bacaklarıma bakmıyormuş bile yapmıyordu.

Hıyarlık etmesine rağmen Bennett'e sırtıtmaktan kendimi alamadım. Küçük Jojo Knight tam bir erkek fatmaydı ve onu düşünmesi beni memnun etti.

"Bennett," dedim, sabır timsaliydim. "Yüzün." "Bundan emin misin dostum?" Zach sordu.

"Evet, ben-"

Kapı açıldı. "Burada neler oluyor?"

Noah içeri girdi, lacivert yeleği ve papyonuyla bugün çok şık görünüyordu. Bacaklarıma uzun uzun baktıktan sonra masasına doğru ilerledi ve oturmadan önce deri postacı çantasını yüzeye fırlattı. Arkasına yaslandı, olabildiğince rahattı, sanki üçümüzü ofisinde onsuz bulmak garip değilmiş gibi.

Zach cevap verdi. "Jojo, Bennett'in yüzüne ne olduğunu bilmek istiyor."

Omzumun üzerinden arkama yaslanmış olan ve şimdi kaşlarını çatmış olan Noah'ya bir bakış attım. "Burada bu konuda gizli bir toplantı yaptığımıza göre, bunun siz idman yaparken Zach'in şanslı bir atış falan olmadığını varsayıyorum" dedim.

Noah'nın yüzü asıktı, koyu renk çerçevelerinin ardındaki mavi gözleri yorgundu. "Ne yazık ki hayır."

Bennett'e döndüm ve gözlerimi şüpheyile kısarak baktım. "Ne o zaman?"

Önce Zach'e, sonra da arkamdaki Noah'ya baktı ve şöyle dedi: "Bunların hiçbiri seni Jolie, ama sana söylüyorum çünkü neye imza attığını bilmen gerekiyor. Varis olmak istiyorsun,

ve sen bu şehirdeki en güçlü insanlarla kavga etmek istiyorsun. Bu lanet olası bir piknik değil."

Ve sonra bana anlattı. Babasının saçma sapan ayak işlerini, Alastia yönetim kurulu toplantısında savurmak zorunda kaldığı tehditleri ve o gittikten hemen sonra gerçekleşen saldırıyı. Silahlı çatışma, ölü Spencer Enforcers, Zach ve Noah'ın tam zamanında gelişi....

Şimdi canavar *kükrüyordu*.

Önce Noah, şimdi de Bennett. Görünüşe göre aileler, ceplerine para girdiği sürece oğullarının hayatını hiç düşünmeden tehlikeye atıyorlardı.

Bennett en iyi günlerinde bile inatçı bir bok kafalıydı, ama onun *öldüğünü* düşünmek? Sanki midemde bir çukur açılmış gibiydi.

İçimde kaynayan öfkeyi bastırarak ayağa kalktım ve yosun yeşili gözlerinin içine bakmadan önce eteğimi düzelttim. "Bana söylediğin için teşekkür ederim."

Onları kendi özel toplantılarıyla baş başa bırakarak odadan çıktım ve Holywell Hall'un dışına, en sevdiğim ağaçların arasına varana kadar yürümeye devam ettim. Acı rüzgârla savaşmak için yün paltomu yüzüme çektim, sonra Zepp'i aradım.

"Patron hanım."

"Hey. Planlanmamış küçük bir proje için zamanımız var mı?"

Bunu düşünürken mırıldandı. "Muhtemelen. İşler bizim... planlanmış olanla birlikte ilerliyor."

"Güzel. Bunun hızlı ve kirli olması gerekiyor."

"Bana daha fazlasını anlat."

Ben de öyle yaptım. Bilerek kıkırdadı, bana vahşi dedi ve sonra topu harekete geçirdi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

NOAH

T Mutfak tezgâhında titreyen telefonumun alçak sesi, buzdolabındaki sütlü kahve kreması arayışımı böldü.

Buzdolabının kapısını kapattım, sonra telefona uzandım. Ekrandaki görüntü -aslan temalı Hargraves arması- arayanın babam olduğunu bildiriyordu ve kendimi onun son saçmalıklarına karşı hazırladım.

Eskiden ara sıra yaptığı aramalar çoğunlukla beni rahatsız ederdi; Jolie geri döndüğünden beri bu aramalar sıklaştı ve artık içimi ürperten bir dehşet duygusuyla birlikte geliyordu.

"Baba," dedim görüntülü aramayı bir kaydırmayla kabul ederken. Telefonu Bennett'in beş bin dolarlık saçma espresso makinesine dayadım ve yıkanmamış kitlelerden biri gibi kendime bir damla kahve doldurmaya devam ettim.

"Noah," diye selamladı babam dizüstü bilgisayarındaki kameradan beni. Maldivler'in turkuaz suları -en azından bu sefer Maldivler olduğunu *sanıyordum*- arkasında mutlu bir şekilde akıyordu ve arka planda kadınsı kıkırdamaları duyabiliyordum. Belli ki çalışıyormuş gibi yapma modundaydı, çünkü üzerinde atlet yerine beyaz yakalı bir gömlek vardı ve gülünç bronzluğunu ortaya çıkarmak için boynu açıktı. "Okul nasıl gidiyor?"

Bu sahte havadan sudan konuşma beni çok rahatsız etti. "İyi. Bu dönemki dersler idare edilebilir görünüyor. Asistanlık işim beni meşgul ediyor. Rapor edilecek önemli bir şey yok."

Mırıldandı. "Geçen hafta küçük bir sorun yaşadık. Katmanlılar oldukça huzursuzdu."

Bu konuda bana kısa mesajla sızlanmak dışında bir şey yapmamıştı. "Evet. Aileler için küçük bir olaydı, her şey göz önüne alındığında," diye cevap verdim, hala mutfağın etrafında dolanıyordum, böylece bokun ortasında olduğumu anlayacaktı.

"Yine de Jolie Knight'ın Akademi'de dolaşıp müttefiklerimizi bize karşı zehirlemesinden endişe ediyorum. Benjamin Ling dün gece beni bizzat aradı ve kızının Şövalye kızın seni *baştan çıkarmaya* çalıştığını düşündüğünü söyledi, oğlum."

Siktiğimin Annie'si. "Bu çok saçma, baba. Küçük, kıskanç bir kızın mızızlanmasının *tatilini* bölmesine izin mi veriyorsun?"

İçini çekti ve bir elini kırışan sarı saçlarında gezdirdi. "Haklısın, elbette. Sadece önemli şeylere odaklandığından emin olmak istedim, Noah. Yaptığımız her şeyi Hargraves için yapıyoruz. Ailelerin yönetimi için. Eski aşklara yer yok."

Ailemde sevgiye yer yoktu. İmparatorluğun tıkr tıkr işlediğinden, kasanın dolup taşıdığından emin olurduk ve birbirimizi umursamazdık.

"Farkındayım baba. Her zaman olduğu gibi senin için buradaki işlere göz kulak oluyorum."

Bana tepeden bakan bir gülümseme takındı. "Elbette öylesin. Seni çok *yetenekli* bir genç adam olarak yetiştirdim. Kısa sürede Hargraves'in direksiyonuna geçmeye hazır olacaksın."

Seyahat kahve fincanımın kapağını kapattım. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Uzaktan bir ciyaklama sesi duyuldu. "Peter! Gel oyna!"

Kameranın dışına baktı ve arkadaşına bilmiş bir gülümseme gönderdikten sonra bakışlarını bana çevirdi, sözünü kestiğim için biraz suçlu görünüyordu. "Biliyorsun, Ling'ler bizim için önemli ortaklar. Seni asla James'in Bennett'e dayattığı türden arkaik bir sözleşmeye zorlamam, *ama* benden miras aldığın o yakışıklı yüzü ve cazibe bolluğunu Annie'nin *istendiğini* hissetmesini sağlamak için kullanmanı öneririm, ne demek istediğimi anlıyorsan." Bana iğrenç bir göz kırptı.

"Aile için, ha?"

Alaycı ses tonum onun yanından uçup gitti. "Tamamdır, evlat. Sonra konuşuruz!"

Telefonu kapattı, formalite icabı yaptığı check-in bu haftaki listesinden çıkarılmıştı. Bennett ve Zach kendi yatak odalarından çıkıp geniş ortak alanımıza doğru ilerlerken telefonumu cebime soktum ve çantamı aldım.

"Peter her zamanki gibi çok çalışıyor gibi görünüyor," dedi Zach, parlak mavi kravatını gevşetip dövmeli kollarını ortaya çıkarmak için gömlek kollarını sıvarken.

"Evet," diye cevap verdim, deri postacı çantamın askısını omzuma atarken. "Ve duydun mu? Artık Aile için gerçek bir fahişe olmam gerekiyor."

"Kulübe katıl," diye mırıldandı Bennett, zaten kusursuz olan takım elbise ceketini düzeltirken. En azından kırık yüzü bugün neredeyse normal görünüyordu.

Kahvaltı için yataktanemizden yemekhaneye doğru her zamanki yürüyüşümüzü yaptık, öğrenciler yolumuzdan çekildi ve hala kampüse geldiğimiz ilk günmüş gibi bize aval aval bakıyorlardı. Buna alışmıştık, hatta bunu bekliyorduk ama bu daha az yorucu hale getirmiyordu.

En azından Cuma günüydü, bu da hafta sonu için yurduumuzun sessiz rahatlığına geri dönmeden önce sadece birkaç sabah dersim ve öğleden sonra bir blok ofis saatim olduğu anlamına geliyordu.

"Çok teşekkür ederim Noah," diye bağırdı Annie masamın koltuğundan. "Doğru bildiğimden oldukça emindim ama sen her şeyi çok iyi açıklıyorsun. Keşke benim İleri Bilgisayar Bilimleri profesörüm olsaydın."

" ederim Annie," dedim kibarca, sandalyemde arkama yaslandım ve Annie'nin çalışma saatlerime uğramasına neden olan bugünkü bahaneyi nihayet atlattığımız için şükrettim. "İhtiyacın olan başka bir şey var mıydı?"

Mırıldanarak bana nazlı bir bakış attı. Onun bu ilgisini nasıl olup da eğlenceli bulduğumu merak ediyordum - onun utanmaz flörtlerini eğlendirdiğim ve hatta bazen karşılık verdiğim zamanlarda. Annie güzeldi - narin yüz hatları, minyon vücudu, parlak siyah saçları vardı - ve her zaman benim özel dersime ihtiyacı varmış gibi davranmasına rağmen aslında çok zekiydi. Ailesi Şehir'in en zenginleri arasındaydı ve Hargraves'e sıkı sıkıya bağlıydı, bu yüzden benim ilgimi çekeceğini düşünmesi zor değildi.

Geçen yıl çıktığım kızın Aile parası peşinde koşan başka bir kullanıcı olduğu ortaya çıktıktan sonra, başka bir ilişkiye hiç ilgi duymamıştım, ama bu arada sırada güzel kızların ilgisinden hoşlanmamaya karar verdiğim anlamına gelmiyordu.

Ta ki kılık değiştirmiş ölü en iyi arkadaşım hayatıma geri girene kadar.

Artık sadece ve sadece bir kızın dikkatini çekmek istiyordum ve bu kız Annie değildi.

"Bir şeye ihtiyacın var mı diye merak ediyordum Noah," dedi usulca, sandalyesinde kayarak çıplak bacaklarını eteğinin altından geçirdi ve bunu yaparken bana külotunu göstermeyi ihmal etmedi. "Omuzlarında ailenin yükü var. Tam zamanlı bir öğrencisin ve asistanlık yapıyorsun. Ailenin adını lekelemeye çalışırken sizden biriymiş gibi davranan çılgın bir kaltak var. *Bir molaya* ihtiyacın var." Bakışlarını masamın arkasındaki kasıklarımı görebilecekmiş gibi indirdi. "İzin ver oraya geleyim ve sana Kulüp'teki profesyoneller kadar iyi sakso çekebildiğimi göstereyim."

Yüce İsa.

Kıkırdadım, alaycı bir bakış fırlatmadan önce gözlüklerimi düzelttim. "Bu şüpheli."

Bunu yapmayı muhtemelen babama rapor edileceğini bilmeme rağmen onu eğlendirmeyi bırakmıştım.

Çenesi düştü. "Noah!"

"Onu duydun, Sürtük McSlutterson," dedi Jolie yarı açık kapı aralığında belirdiğinde, yüzünde Annie'nin kafasının arkasını delip geçen akuamarin gözlerindeki kötülüğü gizlemeye yetmeyen eğlenmiş bir ifade vardı.

Annie sandalyesinde döndü, hâlâ öfkeyle doluydu. "Defol git, seni hayalperest sürtük. Seni buraya kimse davet etmedi."

Jojo homurdanarak ofisime doğru bir adım daha attı. Zach'in bu sabahki ilk dersimizde onu cezalandırmak için ısrar ettiği örgülü saç örgüsünü hâlâ takıyordu. Başında sevimli beyaz bir bere vardı, yanakları dışarıdaki soğuktan hâlâ kızarmıştı ve hayatım ondan daha güzel bir kız görmemiştim.

"Bu ofiste sadece bir tane hayalperest kevaşe olduğuna eminim, o da Noah'a para alsa sikini yalayacağını söyleyen kız."

Aletim onun hakkındaki tüm bu konuşmaları fark etmeye başlamıştı, özellikle de Jolie'den geldiği için.

Aşağı, oğlum.

Annie ayağa fırladı, şimdi öfke içindeydi. "Sen sadece kıskançsın. Sen Mirasçıların peşinden koşan ölü bir kızsın. Eskiden kim olduğun kimsenin umurunda değil, özellikle de onların." Jolie'ye doğru ilerledi ve yüzüne koyu kırmızı bir çivi doğrulttu. "Noah'dan uzak dur. Eğer ilgiye ihtiyacın varsa, Donavan'ın okula geri döneceğini duydum. Eminim eski bir Heir'la söyleyebilirse bu sefer çok daha fazla para verecektir."

Bu değiş tokuşa tanık olurken duyduğum tüm eğlence kayboldu, o tecavüzcü pisliğin Jolie'ye dokunduğu düşüncesi tetik parmağımı kaşındırdı, ama endişelenmeme gerek yoktu.

Jolie artık hepimizin bildiği bir hızla hareket ederek Annie'ye doğru hamle yaptı ve onu ofisimin duvarına çarptı. Annie çığlık attı ama Jolie suratının ortasına ters bir yumruk indirdikten sonra nereden bulduğunu bilmediğimiz bir bıçak çıkardı ve Annie'nin titreyen boğazına dayadı.

Masamın altında kendimi ayarladım.

"Cinsel saldırının komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Jolie sert bir fısıltıyla tükürdü. "Bunun övünülecek bir şey olduğunu mu düşünüyorsun? Muhtemelen geçmişte birine zarar vermiş ve bunu tekrar yapacak olan bir serbest bıraktığını mı? Noah'nın bu yüzden senden *etkilendiğini* mi sanıyorsun?"

"Çekil... üzerimden..." diye tısladı Annie.

Bunun çok ileri gitmek üzere olduğunu bilerek ayağa kalktım. Jolie, Holywell Hall'daki ofisimde Annie Ling'i öldürür ya da ciddi şekilde sakat bırakırsa bunu temizlemek en hafif tabirle zor olurdu.

Onlara doğru yürüdüm ve Jolie'nin sırtında nazik, yatıştırıcı bir el gezdirdim.

"Sakin ol tatlım," diye mırıldandım. "Devam edelim ve onu bırakalım. Sanırım bugünlük onu yeterince korkuttun."

Bana döndü, dudaklarında güzel bir somurtma vardı ve bıçağı bir milim bile kıpırdamıyordu. "Hadi, Noah. İzin ver... onu biraz oyayım."

Annie çığlık attı ve Jolie'yi kendimden uzaklaştırdım.

"Seni lanet olası deli orospu!" Annie devasa çantasını yerden kapıldığı gibi ofisimden koşar adımlarla çıkmadan önce bağırdı.

Jolie bir kahkaha patlattı. "Tanrım, bu çok komikti. Onu keseceğimi söylediğimde neredeyse altına işeyecekti."

Kendi kahkahamı bastırarak ona sert bir bakış attım. "Biraz fazla hevesliydi. Bunu temizlemek ne kadar zor olurdu biliyor musun?"

Sırıttı. "Sakso pazarlığınızı böldüğüm için özür dilerim."

Kendime engel olamadım ve masum bir sırıtışla ona karşılık verdim. "Devam etmek ister misin?"

Beni masama doğru itmeden önce gözlerini devirdi. "Aşağı, oğlum. Dün dersi kaçırdığım için Kimya notlarını almaya geldim."

Yerime oturmadan önce, şu anda yanaklarında açan pembelikten çok memnun bir şekilde ona göz kırptım. Annie'nin boşalttığı masamın önündeki koltuğa otururken ben dizüstü bilgisayarımdaki notlarımı açtım.

"Biliyor musun," dedim tembelce uzanmasını izlerken, o dalgınca kiraz çiçeği kolyesiyle oynarken ve telefonunda gezinirken,

"en son burada böyle olduğumuzda benden çalmıştın." Başını kaldırıp kaşlarını çatı. "Bu doğru. Kötü amaçlar için burada değilim,

eğer ima ettiğin buysa. Kimya notlarına gerçekten ihtiyacım var, çünkü görünüşe göre Mari bütün

kız arkadaşıyla mesajlaşıyor."

"merak ediyorum," diye devam ettim, notları e-postasına gönderdikten sonra dizüstü bilgisayarımı kapatırken, "eğer ihtiyacın olan şeyi benden isteseydin o zaman neler olabilirdi?"

İnanmayan bir kahkaha attı. "Elbette, Noah. Hargraves Kulesi'nin en yüksek güvenlik kodlarını Güney Yakası'ndan gelen burslu öğrenci ve başınızın belası Joanna Miller'a verirdiniz."

"Hayır. Ama onları en iyi arkadaşım Jolie Knight'a vermiş olabilirim."

Bir nefes verdi, o muhteşem gözleri benimkilerle buluştu ve meydan okumayla parlıyordu - ama aynı zamanda pişmanlık gibi görünüyordu. "Yaptığım şeyi neden yaptığımı biliyorsun Noah. O ata binmeye devam etmene gerek yok."

"Atın henüz öldüğünü sanmıyorum, sizce de öyle değil mi?"

Sanki cesaretimi ölçüyormuş gibi beni inceledi. Saklayacak bir şeyi olmayan birinin güveniyle bakışlarını üzerimde tuttum.

, *tatlım. Bana bir şeyler ver.*

Bir karar vermiş gibi başını salladı ve sandalyesinin yanında sırt çantasının durduğu yere doğru uzandı. İç cebinden küçük bir şey çıkardı ve bana uzattı.

Küçük gümüş flaş belleği elimde çevirdim.

"Bu babanın KnightKey500'ü," diye fısıldadım, şok olmuş bir halde. "Nereden aldın bunu?"

"James Spencer'in kasasında," diye cevap verdi. "Oh. Kahretsin."

"Evet."

Bennett'in James'in kasasında ne sakladığına dair hiçbir fikri yoktu. Bu çok büyük bir şeydi.

Dizüstü bilgisayarımı tekrar açtım ve sürücüyü bağlantı birine taktım, ardından ikimizin de görebilmesi için ekranı yana çevirdim.

Basit siyah bir diyalog kutusu açıldı ve sürücüde ne olduğunu göstermeden önce şifreleme anahtarını istedi.

Ona baktım. "Sanırım anahtar sende değil?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, Anders'ten öğrendiğime göre James Spencer'da da yokmuş. Ama bunu istiyordu. Hem de çok."

Gözleriyle tekrar karşılaştım, bir anlayış geçti.

Bu sürücüde her ne varsa, muhtemelen Şövalyelerin neden öldürüldüğüne dair ipuçlarının en azından bir kısmını barındırıyordu.

"Anahtar uzun olacak," diye açıkladım. "Yüzden fazla karakter. Muhtemelen ayrı bir cihazdadır, bir yerlerde bir kâğıt parçasına karalanmış gibi değildir. Knight sunucularını taradıklarından ve hiçbir şey bulamadıklarından eminim."

Her ihtimale karşı ben de ekibime aynı şeyi yaptırırdım.

"Evet, başka nereye bakacağımı da bilmiyorum," diye itiraf etti, ani yenilgiye duruşu en iyi arkadaşımın dönüştüğü güçlü, soğukkanlı kadına hiç benzemiyordu.

Nefret ettim.

"Bana söylediğin için teşekkür ederim tatlım," dedim sıcak bir gülümsemeyle. "Eminim bu konuda *yardım* almışsındır ama artık ben de sana yardım edebilirim. Benim kendi ekibim var."

"Öyle mi?" diye sordu bana şüpheci bir bakış atarak. "Babana değil de sadece sana hesap veren bir ekip mi?"

Burası benim bir sırrımı açıklayacağım yerd, çünkü o da benim için aynısını yapmıştı.

"Bazı bağılılıklar geliştirdim," dedim. "Bağımsız olarak finanse edilen bir operasyonum yok ama yıllar içinde ittifaklar kurdum ve Hargraves'teki en iyi beyinlerden bazılarının güvenini kazandım. Kağıt üzerinde öyle görünmese de onlar *benim* için çalışıyorlar, Aile için değil."

Sırıttı. "Elbette buna sahipsiniz. Doğru türden insanlar, sadakatlerini ve saygılarını gerçekten kimin hak ettiğini bilirler."

Bu samimi sözler göğsümün gururla kabarmasına neden oldu. "Ailenle ilgili cevaplar almana yardımcı olmak için yapabileceğim her şeyi yaparım. Bunu söylediğimde bana güveniyor musun?"

Beni tekrar inceledi, hem ödümü koparan hem de beni çok tahrik eden o soğukkanlı Valkyrie haline geri dönmüştü. "Sana güveniyorum Noah. Hargraves'i olumsuz etkileyebilecek herhangi bir şey yapmamın senin hakkında hissettiklerimle hiçbir ilgisi olmadığını söylediğimde bana güveniyor musun?"

Sadece başımı sallayabildim. Babam kadar de Hargraves'tim ama ne anlıyordum.

Babam onun ailesinin öldürülmesinde suç ortağıydı. O buna izin vermeyecekti, ne olursa olsun ne olursa olsun onun babası vardı.

sözde bunu hak etmek için yaptı. Eğer başarılı olursa benim mirasım talihsiz bir kayıp olur.

Sırt çantasını omzuna atarak ayağa kalktı. "Notlar için teşekkürler. Ve yardım için..." Ayrılmak için döndü.

"Jojo," dedim sessizce.

Durakladı ve omzunun üzerinden bana baktı.

"Bana dikkatli olacağına söz ver. Seni bir daha kaybetmeyeceğim."

Yüzü yumuşadı. Oradaydı, gün gibi açıktı, arzuladığım şefkat.

"Öyleyim, Noah. Sonra görüşürüz."

Kapıyı arkasından tıklayarak kapattı ve ben de ofisimin sessizliğinde uzun dakikalar boyunca oturup babasının flash belleğinin kilit ekranına baktım ve bana cevap diledim.

Telefonum çaldı.

"Efendim." benim ekibimin lideriydi, Silver. "Biz fark ettik bazı... Hargraves Technologies yönetimi tarafından gerçekleştirilen *ilginç* bir faaliyet." Sadece en büyük, en karlı şirketi biz sahibiz-

Ölümlerinden sonra *üstlendiğimiz* tüm Knight özelliklerini içeriyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yönetim kurulu üyeleri ve CEO gizli bir toplantı düzenledi. Baban olmadan. Son derece gizli olmak için ellerinden geleni yapıyorlar ve sanki korkmuşlar gibi hızlı hareket ediyorlar."

Jolie.

"Anlıyorum."

"Bu yüzden alarm verebilir, babanı uyarabilir, bu işin önüne geçmeye çalışabiliriz ya da...."

Söylemediği sözler, ekibin burada "doğru" olandan başka uygun bir seçenek gördüğünü anlamamı sağladı.

"Şimdilik bekleyin. İzlemeye devam edin ve gelişmelerden beni haberdar edin. Aslında," diye devam ettim, ekibimin sadakatini gerçekten test etmek üzere olduğumun farkındaydım, "babamın ve Hargraves'in geri kalanının ben aramayı yapana kadar burada neler olup bittiğini öğrenmemesini sağlamak istiyorum."

"Evet, efendim." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

Telefonu kapattı ve ben de kararım ile barıştım.

Jolie mirasını geri istiyorsa, ona engel olmayacaktım.

ON ALTINCI BÖLÜM

JOLIE

I Bennett beni soyunma odalarının dışında köşeye sıkıştırdığında, Salı günü takım antrenmanından sonraydı -Ekonomi dersine yüzü yara bere içinde girdikten bir hafta sonra-.

Loş koridor ıssızdı, takım arkadaşlarımızın çoğu uzun süre sonra akşam yemeği için yemekhaneye geri döndüler. Uzun ve sıcak bir duş aldıktan sonra Akademi tarafından verilen eşofmanlarımı giymeyi henüz bitirmiştım ve soyunma odasının kapısından dışarı üç adım atmamıştım ki güçlü bir el pazıma dolandı ve beni en yakın sessiz köşeye çekti.

"Bennett, koridorda beni tartaklayanın yine sen olması ne büyük sürpriz," diye tersledim.

Zach'le olduğu gibi, görünüşe göre vücudum Bennett'i hemen tanıdı ve onun bir tehdit olmadığına karar verdi, çünkü yaygara çıkarmadan beni istediği yere sürüklemesine izin verdim. Şimdi sırtımı duvara dayamıştım, o unutulmaz yeşil gözlerine baktım ve onu her zamanki gibi bana bakarken buldum, ama aynı zamanda... şaşkın mı görünüyordu? Sanki inançsızlık, şaşkınlık ve her zamanki arasında bir yerde sıkışıp kalmış gibiydi.

"Ne?" Ben talep ettim.

"Az önce Cayman Adaları'ndaki yeni özel bankacım olduğu anlaşılan bir kadından bir telefon aldım," dedi yavaşça, hâlâ olayı inceliyormuş gibi. "Bugün erken saatlerde benim adıma bir hesap açılmış ve kısa bir süre sonra bu hesaba çok büyük miktarda para yatırılmış."

Ona omuz silkerek rahat görünmeye çalıştım. Güzel kokuyordu ve koyu kahverengi saçları duştan çıktığı için hâlâ ıslaktı, bu da ona her zamanki mükemmel görüntüsünden daha yumuşak bir görünüm veriyordu. "Tebrikler. On iki saat öncesine göre daha da zenginsin."

Bana bir bakış fırlattı. "Bu telefon görüşmesinden sadece birkaç saat önce bana Alastia'nın bir şekilde çöktüğünün, hisselerinin tamamının tasfiye edildiğinin ve iz bırakmadan ortadan kaybolduğunun söylenmesinin bir tesadüf olduğunu sanmıyorum. Ayrıca CEO'su George Layne'in şu anda Güney Carolina'da reşit olmayan birine cinsel tacizde bulunmaktan hapiste olduğu bilgisini de aldım." Bir adım daha yaklaştı, bedenlerimiz artık sadece birkaç santimle ayrılmıştı, sesi alçaktı. "Yeni banka hesabıma yatırılan nakit miktarı, Alastia gibi dev ve başarılı bir şehir şirketinin değerine oldukça yakın."

Yüzümü boş tuttum. "Orada bir soru var mı?"

Gözlerini kapattı, acı çekiyormuş gibi irkildi ve tekrar açıp yüzüme baktı, sanki çaresizce bir cevap bekliyordu. "Bunu sen mi yaptın?" diye fısıldadı.

"Fark eder mi?" Ben de fısıldadım.

"Evet," diye homurdandı titrek bir nefes vermeden önce. "Eğer senin yaptığını öğrenirlerse.... Spencer çırpınıyor. Babam tam bir kâbus. En kârlı ortaklarımızdan biri ortadan kayboldu."

Kaşlarımı çattım. "Seni kaçırmaya çalıştılar. Seni *öldürebilirlerdi*."

Başını iki yana salladı. "Babamın haberi yok. Bununla nasıl başa çıkacağımızı tartışıyorduk."

"Pekala," diye tersledim. "."

"Açıkçası," diye karşılık verdi.

Birbirimize baktık, aramızdaki sessizlik sağır ediciydi. Duygusal karmaşa çalkalanırken bu bilgiyi işlemeye çalışan beyninin döndüğünü görebiliyordum.

Sonunda geri adım attı, nemli saçlarında sinirli bir el gezdirdikten sonra sanki bana uzanıyormuş gibi elini uzattı ama hemen yumruğunu kapatıp yanına bıraktı. Bunun yerine sadece "Teşekkür ederim" diye mırıldandı.

Gitmek için döndü.

"Hey, Bennett," dedim, kelimelerim yumuşak ve sessizdi, sanki aniden ürkek küçük bir fareymişim gibi.

Beni ezme, Spencer.

Arkasına baktı. "Evet?"

"Eğer işler... farklı gelişseydi... bunu benim için yapar mıydın?"

Bakışlarımı tuttu, aniden son yedi yılın acısı yakışıklı yüzüne yansıdı. "Senin için *her şeyi* yapardım" derken gözleri işkence görmüş ve sözleri öfkeliydi.

Sonra sinsice uzaklaştı.

Hayallerimin zanaatkar sandviçini yemek için daha yemekhaneye bile girememiştim ki bir kez daha saldırıya uğradım.

Noah önüme geçerek kapıya giden yolumu kapattı. Bu akşam gri kaşmir kazağı ve koşucu vücuduna mükemmel bir şekilde oturan koyu renk kot pantolonuyla rahattı ve soğuk, kırık kalbimin en karanlık girintilerini bile aydınlatabilecek göz kamaştırıcı bir gülümseme takıyordu.

"Hey," dedi bana doğru birkaç adım atarak.

"Merhaba?" Birden topuklarımın üzerinde, o ilerlerken geriye doğru adım atarak cevap verdim.

Güzel gülümsemesi bir şekilde daha da büyüdü. "Bizi önemsiyorsun."

Hâlâ bana doğru yürüyordu. Aniden durana kadar geriye doğru debelenmeye devam ettim, kığım yemekhane kapılarının yanındaki duvara düzgünce yaslanmış büyük, saksılı bir ficusa çarptı.

"Noah, ne-"

"Bennett, her ne kadar senin için bir kurşunu bile göze alsa da, sen geri döndüğünden beri tam bir pislik oldu. Ama hala onu önemsiyorsun. Bizim için."

Beni kalçalarımın nazikçe kavradı, beni ficusun tepesindeki tehlikeli pozisyonumdan yarıya kadar kaldırdı ve hemen yanındaki duvara yatırdı. Ellerini olduğu yerde tuttu ve alnını alnıma bastırdı ve ben de uysal bir erişteye dönüştüm.

elleri. O masmavi gözlere baktım, büyülenmişim ve neler olup bittiğine dair en ufak bir fikrim yoktu.

"Sen -bir şekilde- bütün bir Birinci Kademe şirketi yok ettin, değerinin her dolarını çaldın ve hepsini gizlice Bennett'e verdin. Ona bir yaşam çizgisi verdin - istediği gibi kullanabileceği, aile bağları olmayan kendi para potası. Ona *özgürlük* verdiniz. Ve tüm bunlar o şirketle bağlantılı insanlar onun hayatını tehlikeye attığı için oldu."

Kıpkırmızı olmuşum. Tüm bunları kesinlikle yapmışım - tabii ki son derece yetenekli Gölge ekibimle birlikte - ve bunu delirdiğim için yapmışım ve Bennett'in öldüğü düşüncesi ne kadar aptalca ve acınası da ölmek istememe neden oluyordu.

Ve şimdi Noah bana aya asılmışım gibi bakıyordu ve beni değerli bir hazineymişim gibi tutuyordu.

"Yani," diye devam etti, şimdi beni ne kadar memnun ettiğinden çok memnundu -Taş gibi soğuk, belalı bir kaltak allığı. "Onu önemsiyorsun. Bizi önemsiyorsun. Bu beni çok mutlu ediyor, tatlım."

"Tabii ki biliyorum. Sana olmadığımı söyledim-" Birden dudakları benimkilerin üzerindeydi.

Tatlı ve nazik, öpücüğün içine akıttığı şefkati, özlemi ve minnettarlığı hissedebiliyordum ve onun için eriyordum.

Noah'ı öpüyorum. Benim tatlı, harika Noah'ımı.

Birkaç keyifli saniyeden sonra geri çekildi, uzun parmakları yanağıma okşarken yüzümü kavradı ve onu kaybettiğim için küçük bir inilti çıkardım.

"Siktir," diye fısıldadı ve sonra tekrar içeri daldı. Bu sefer ısrarcı ve *açtı*, dili dudaklarımı yalıyor ve başımın arkasını sıkıca, sahiplenici bir şekilde kavrarken giriş talep ediyordu.

Bir iniltiyle açıldım ve dili benimkini buldu, okşadı, sonra dillerimiz tekrar birbirine karışmadan önce alt dudağıma ağzına aldı.

Parmaklarımı dalgalı sarı saçlarında gezdirirken dudaklarıma karşı kendi küçük memnun iniltisini çıkardı. Diğer elimi güneye göndererek sonunda onun dolgun kıcını hissetmeye başladım.

"Ahem," diye sert bir fısıltı duyuldu yakınlardan.

Donduk kaldık. Noah geri çekilirken sinirli bir nefes verdi, ellerini belimi sarmak için hareket ettirdi, sanki koridorun ortasında bana bu şekilde dokunması en sıradan şeymiş gibi.

Hannah Langford birkaç adım ötede durmuş, eğlenmiş görünüyordu. "Kitlelerin salondan çıkmak üzere olduğunu haber vereyim. Siz ikiniz bu küçük buluşmayı bir ficusun arkasından daha özel bir yere taşımak isteyebilirsiniz, tabii tüm Akademi'nin -ya da tüm Şehir'in- bu konuda konuşmasını istemiyorsanız."

Noah ona kaşlarını çatı ama beni duvardan indirmesi için onu hafifçe ittim. Elimi onun elinin içine bıraktım, sıktım ve sonra o güneşli gülümsemesi geri geldi.

"Teşekkürler Hannah," dedim. "Bu... planlanmamış bir şeydi."

Kadın . "Elbette öyleydi. Aslında sana kızgıyım. Havuzda paramı Zach'e ."

"Ne?" Gözlerimi kısarak sordum. Noah yanımda kıkırdadı.

"Mari, Devin, John Tyler ve ben bir havuz . Varislerden hangisi ilk hamleyi yapacaktı. Sadece John Tyler'ın Noah'ı vardı. Erkeklerle bir galibiyet vermenin yolu, Knight."

"Aman Tanrım," diye inledim.

"JT'yi her zaman sevmişimdir," diye hafifçe yorum yaptı Noah, sanki lanet olası havayı düşünüyormuş gibi.

"Sessiz olanlar," diye fısıldadı Hannah komplocu bir tavırla. "Seni şaşırtacaklar."

"Tamam," dedim kelimeyi uzatarak. "Hoşça kal, Hannah."

"Sonra görüşürüz!" Döndü ve küçük bir el sallama hareketiyle koyu kırmızı saçlarını savurdu; zümrüt yeşili gülünç pantolon takımı, koridorda salına salına ilerlerken nötr ve pastel renklerden oluşan denizle çarpışıyordu.

Noah beni tekrar kendine çekti, bu sefer alnıma tatlı öpücük kondurdu. "Kendimi kaptırdığım için özür dilerim, tatlım. Bir daha olmayacak. Doğru zaman gelene kadar olmaz."

Ne? "Noah, bekle, bu da ne demek?"

Çoktan geri çekilmişti, sırtıyordu, gözleri muziplikle parlıyordu. "Hoşça kal, Jojo."

Onun gidişini izledim, adımlarında kesin bir moral vardı, bu arada ben *de iki* ateşli eski en iyi arkadaşım tarafından acımasızca kenara dair sinsi bir şüpheyile baş başa kalmıştım.

Haklıydım. Sonraki iki hafta boyunca, Zach'in yatağıma ilk girdiği andan beri sürekli kaynayan düşük seviyeli azgınlığın her an taşacağından emin oldum, sonra da oracıkta yok olup gidecektim. Varlığım sona erecekti. Eriyip yok olacaktım.

Zach hâlâ çoğu gece bizde kalıyordu, çoğu zaman ben uyuduktan çok sonra geliyor ve sabah alarmımdan önce ortadan kayboluyordu. Yine de orada olduğunu her zaman anlıyordum, çünkü baharatlı narenciye kokusu çarşafıara siniyordu ve ben hala bir kabus görmemiştim.

Noah beni bir daha öpmedi -en azından o şekilde. Dudaklarıma çok fazla baktı ve dokunma konusunda biraz daha özgürdü - elimi sıktı, saçımı kulağımın arkasına doğru tatlı ve cinselliğe yakın bir şekilde süpürdü ya da yollarımız ayrıldığında yanağıma yumuşak, iffetli bir öpücük kondurdu. Ama çoğunlukla, sanki eski arkadaşlığımıza geri dönmüş gibiydik. Aramızdaki gerginlik kaybolmuştu ve ben Noah'ımı geri almıştım.

Bu, babamın flash belleğini onun elinde bırakma kararımdan daha da emin olmamı sağladı. Onun benden daha fazla ilerleme kaydedeceğini düşünmüyordum anahtarına ihtiyacımız vardı, nokta, hikayenin sonu- ama Dom, muhtemelen Noah'ın elinde benimkinden daha güvenli olduğunu belirtti.

Tabii ki ona güvenebileceğimi varsayarak, ama bir şekilde sarsılmaz bir kesinlikle biliyordum.

Anders'in korktuğu gibi James Spencer'ın o sürücüyü aramaya gelip gelmeyeceğini bilmiyorduk ama arayışında Noah'ı hedef alması pek olası değildi.

Bennett'in yüzü tamamen iyileşmiş, içimde yaşayan ve kontrol etmekte zorlandığım sahiplenici canavarı bastırmıştı. O

stresli görünüyordu, ama bir gün onu gerçekten *gülerken* yakaladım Zach ve Noah ile *herkesin* içinde. Yani her şey o kadar da kötü olamazdı.

Bennett'i ısıltı ısıltı görmenin ve onlarla birlikte gülmenin verdiği sevinç, artık bunun bir parçası olmadığım için duyduğum ruhumu parçalayan üzüntüyle hızla bastırılmıştı. Her şey beni neredeyse üzgün, acınası küçük parçalara ayırmıştı ve odadan kaçmıştım.

Bunun için burada olmadığımı kendime birçok kez hatırlatmak zorunda kalmıştım. Gerçek bir Varis olduğumu kanıtlamak için buradaydım ve perde arkasında devam eden savaşa odaklanamazdım. Aileler sessizdi, şu anki *projemizden* habersizlerdi ve operasyonumun bildikleri küçük bir kısmını kurcalamaya çalışırken Akademi'de gerekli etkiyi ummaktan memnun görünüyorlardı.

Knight Acquisitions, Inc. neredeyse her gün sistemine sızma girişimlerini savuşturuyordu ve Dom Max, kitapçada gizlice dolaşan iki farklı Aile fedaisiyle sert bir konuşma yapmak zorunda kaldılar. Beklemediğimiz ya da daha önce görmediğimiz bir şey değildi ama yine de hepimiz sürekli tetikteydik.

İşte Max'in Zach'in yirminci yaş günü partisinde bana eşlik etmesinin nedeni buydu; parti bu akşam Euphoria Club'da yapılacaktı - Andrea'nın operasyon üssü ve benim rezil B&E'lerimden birinin gerçekleştiği yer.

"İşiniz bitti mi?" Mari yurt dairemizdeki pelüş beyaz kanepenin üzerindeki yerinden sinirli bir şekilde sordu. "Por amor del Dios, bu bir doğum günü partisi, SWAT baskını değil."

Max ve ben, kıyafetlerimizi bozmadan silahlarımızı saklamak için en iyi yerleri bulmakla meşgul olduğumuz yemek odasında durduk - şu anda masanın üzerinde düzgün küçük bir sıra halinde dizilmişlerdi.

Carmen, Mari'nin elini sıkarak, "Bırak güvende hissetmek için ne gerekiyorsa yapsınlar, canım," dedi. "Ne de olsa canavarın karnına gidiyoruz."

Max sırtıttı ve elindeki küçük hançerle Carmen'i işaret etti. "Onun dediği gibi."

Mari ofladı pufladı. "Buraya geleli daha bir gün bile olmadı ve Max seni benden daha çok seviyor, querida."

Carmen güldü ve bize doğru bir göz kırptı. Onunla birçok kez görüntülü görüşmelerde tanışmıştım ve yüz yüze de en az onun kadar çekiciydi. Mari gibi minyondu, ama Mari'nin kıvrımlı olduğu yerde inceydi ve bal-kahverengi saçları, soluk teni ve en sevimli kaplumbağa kabuğu gözlükleri vardı. Kalın siyah spor ayakkabılarıyla eşleştirilmiş koyu mor bir tulum giyiyordu ve benim kalbime göre bir kadın olduğu için uzun saçlarını şık bir at kuyruğu haline getirmişti.

Mari kırmızı topuklu ayakkabılarla seksi küçük siyah bir elbise giymişti, ben ise süslü siyah sütyenimi gösteren şeffaf beyaz bir bluz, siyah deri mini etek, koyu renk tayt ve topuklu botlar tercih etmiştim. Max gri Henley'i ve dar kot pantolonuyla şık görünüyordu ve uzun siyah saçları her zamanki gibi ustaca dağınık bir şekilde düğümlenmişti. Tabancasını saklayacağı kabarık yeleğini giydi.

"Bütün hanımlarımı eşit derecede seviyorum," diye açıkladı Max, "ve bu gece Ferrero yılan çukurunda bir şeyler ters giderse onurunuzu korumaya hazırım."

Kendi yün ceketimi giydim ve son bıçağımı da iç cebime soktum. "Zach, Kulüp'teki bir partiye katılmamla ilgili hiçbir sorun olmayacağına dair yemin etti. Bana kocaman yavru köpek gözleriyle baktı ve orada olacağıma dair söz verdirdi." Sallanan kaşları ve de aldığım bilmiş bakışları görmezden geldim. "O yüzden endişelenmiyorum. Zaten bu Max'in ve benim her gün giydiğimiz gündelik kıyafetlerimiz."

Mari gözlerini devirerek ayağa fırladı ve Carmen'i de kendisiyle birlikte yukarı çekti. "Gidelim o zaman, Laura Croft. Geç kalırsak *erkeğin* hayal kırıklığına uğrayacak."

Max mırıldanırken öksürdü, "*Erkekleri* kastediyorsun."

Max her birine beşlik çakmak için öne doğru eğildiğinde kıkırdadılar ve ceketimin fermuarını çekip çantamı alırken "Sizler çok kötüsünüz" diye söylenerek onu zihinsel olarak reddettim.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

\vCH

"H Doğum günün kutlu olsun, Zachary. aceleyle gittiğim için üzgünüm ama eminim *annenin* doğum günü partinin etrafında dolanmasını istemezsin."

Ben kesinlikle görmedim. Misafirler akın akın gelmeye başlamıştı bile, Holywell Akademisi öğrencileri efsanevi Euphoria Kulübü'nü görmek için can atıyorlardı. Annemin hala burada olduğunu biliyordum, her zamanki gibi paralarını dolandırdığı kel, şişman, şehvet düşkünü iş adamlarını eğlendirmeyi yeni bitirmişti, bu yüzden uğramak zorundaydım ya da daha sonra pasif agresif bir öfke nöbeti geçirmesini göze almalıydım.

Yanımdan geçip giderken yanağına bir öpücük kondurdum. "Parti için teşekkürler anne. Kulübü kullanmamıza izin verdiği için de."

Bana küçümseyici bir el salladı. "Bebeğim için her şeyi yaparım." Ofisinin kapısında durdu ve aklına yeni gelmiş gibi kaşlarını çatarak bana baktı. "Şövalye kız gelmiyor, değil mi?"

Omuz silktim. "Davetiye tüm Akademi'ye gönderildi. Olabilir."

Öyle olsa iyi olur.

"Zachary, gerçekten," diye azarladı annem. "O küçük sürtük buraya zorla girdi ve benim en özel işlerime burnunu soktu. En önemli yatırımcılarımızı onun saçmalıkları konusunda *daha yeni* sakinleştirebildim."

"Uslu durmasını sağlarım anne," diye cevap verdim muzip bir sırıtışla. "Merak etme."

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü, sonra kırmızı dudaklarında bilmiş, gururlu bir gülümseme belirdi. "Tamam o zaman. Onunla *başla çıkabileceğine* güveniyorum bebeğim. İyi şanslar."

Sonra koridorda kayboldu.

Her zamanki tembel gülümsememi tekrar yüzüme yapıştırmadan önce rahatlamış bir nefes aldım. Annemin ofisinde tuttuğu üç aynadan birinde yansıمامı kontrol ettim, dar beyaz tasarım tişörtümün, yırtık siyah kot pantolonumun ve koyu renk botlarımın istediğim gibi bir hava verdiğinden emin oldum, çünkü buranın sahibiyim, sonra Kulüp katına geri döndüm ve doğrudan odanın ortasındaki Varislerin VIP masasına yöneldim.

Yumuşak mavi bir ışık geniş, açık birinci katı aydınlatıyor, kıcıımı öpmek ve bedava içkiyle sarhoş olmak için burada bulunan yüzlerce Akademi öğrencisi ve mezununun üzerine ürkütücü, duygusal gölgeler düşürüyordu. Odada çalan boğucu müzik alçak ve hipnotikti, odadaki en ayık insanı bile tekrar tekrar gelmesini sağlayacak bir transa sokabiliyordu.

Bu gecenin teması siyah ve altın rengiydi ve tüm burlesk dansçıları ve Kulüp sunucuları bu renklerde iç çamaşırları ve diğer kostüm süslemeleri giyyordu. Hem erkek hem de kadın güzel dansçılardan oluşan bir grup, kuzey duvarı boyunca uzanan sahneyi yönetiyor ve kalabalığı her seferinde mükemmel bir koreografiyle baştan çıkarıyordu. Ana katta ve yukarıdaki açık ikinci katta aynı derecede muhteşem sunucular ve sınıf arkadaşlarımanın personele attığı şaşkın ve aç bakışlar, Kulüp üyeliğinin neden Şehir'de en çok aranan üyelik olduğunu hatırlatıyordu.

Chad Hendrickson ve küçük hayran kulübünün yanından geçtim; grup, kulübün altın kaplama yuvarlak masalarından birini çevreleyen deniz mavisi kadife mobilyaların üzerine yayılmıştı; masaların üzerinde şampanya ve sert içki şişeleri vardı. Yaklaştığımda garsonlarının yüzündeki rahatsız ifade dikkatimi çekti, ben de yönümü değiştirip gittim.

"Çek o lanet ellerini personelin üzerinden Hendrickson," diye bağırdım, tembel tembel oturduğu koltuğa doğru bakarak. Elini Cici'nin kışından kurabiye kavanozuna sıkışmış bir çocuk gibi . "Bir daha görürsem kıcıını buradan dışarı atarım."

Chad yüzüne insanları en iyi şekilde memnun ettiğini düşündüğü pespaye yapıştırdı. "Benim hatam, Ferrero. Garsonlarınızın fahişe gibi giyinmesinin bazı karışık sinyaller gönderdiğini bilmelisiniz. Buranın *arzularımızın* buluştuğu yer olduğunu sanıyordum."

Ona alaycı bir bakış attım. "Bu özellik üst katlarla sınırlı ve sen o lanet olası müşteri listesinde değilsin."

"Ah, hadi ama dostum," dedi gülerek. "Benim için iyi şeyler söyle! Eminim o güzel hanımlar binmek için daha genç ve erkeksi bir penis arıyorlardır; *bütün* eğlenceyi sen, Hargraves ve Spencer yaşıyor olamazsınız."

Üst kattaki ayrıcalıklarımızı kullanmayalı epey bir *zaman* geçmiş olmasına rağmen ona ukala bir gülümseme fırlattım. "Tabii ki yapabiliriz."

Sanki onu yaralamışım gibi dramatik bir şekilde iç çekti ve ben de arkama bile bakmadan dönüp uzaklaştım. Cebimden telefonumu çıkardım ve görevli baş fedaiye Hendrickson'a göz kulak olması için bir mesaj gönderdim.

Neredeyse haddini aşmasını umuyordum ki onu dövmek için bir bahanem olsun. Geçen dönem Prensesimin suratını dağıttığını unutmamıştım ve yüzden hâlâ bok listemdeydi.

Yine de Jojo'nun Dövüş Gecesi'ndeki çarpıcı, sertleşmeye neden olan gösterisinden sonra, Chad'in bir ay boyunca sızlandığı küçük el sakatlığının muhtemelen iddia ettiği gibi "sensei'siyle yaptığı bir eğitim kazasından" kaynaklanmadığını anlamış olmamız beni eğlendirdi.

Daha beş adım atmamıştım ki yine yolum kesildi. Lisa kirpiklerini kırıştırarak önüme çıktı. Normalde sinirlenirdim ama bu küçük karşılaşma aslında bu akşamki planlarıma tam olarak uyuyordu.

"Mutlu yıllar Zach," dedi nefes nefese ve nazlı bir sesle. Uzun tırnakları dar kırmızı elbisesinin düşük yakasında oynuyordu. "Sana hediyemi vermek için daha sonra seninle biraz zaman geçirmeyi umuyordum. Bence çok hoşuna gidecek."

Gösteri zamanı. "Gerçekten mi?" Mırıldandım, ona yukarıdan aşağıya bakıyormuş gibi yaptım. Lisa çirkin değildi; bir podyum mankeninin vücuduna ve ailesinin eğlence şirketinin onu sürekli reklamlar için yaratılmış ince kemikli bir yüze sahipti.

Kemikleri etli ve eklemlerinde yara izleri olan bir kızıdan hoşlanmam çok kötü.

Elini göğsümde gezdirmek için daha da yaklaştı. "*Gerçekten.* Sadece biraz daha özel bir yere ihtiyacım var bebeğim, o zaman hepsi senin."

Bir elimi boğazına doladım, çok sert bir şekilde sıktım ve ellerimde macun oldu. Kulağına talimatlar fısıldamak için yakınına eğildim ve sonunda beni becerme beklentisiyle vücudunun titrediğini hissedebiliyordum.

"Sonra görüşürüz," diye fısıldadım ve beni daha fazla oyalamadan onu bırakıp uzaklaştım.

Sonunda VIP alanına ulaştım ve Noah, Bennett ve Bennett'in *flörtünün* bulunduğu yarım ay şeklindeki kanepeye çöktüm. En kıdemli garsonlarımızdan biri olan Dante yanımdan geçerken elime bir bardak burbon tutuşturdu. Kapıyı izlemek ve Prensesimin gelişini beklemek üzere yerleşmeden önce kocaman bir yudum aldım.

"Burada olacak," dedi Noah, masamızdaki çeşitlerden kendine bir içki daha doldururken bana bir pislik gibi sırıtarak. O ve Bennett bu gece kıyafet kurallarına uymuşlardı; her ikisi de kusursuz bir şekilde dikilmiş pantolonlar, dar gömlekler ve koyu renk blazer ceketler giymişlerdi. "Jojo'nun Andrea'ya bir 'siktir git' demek için onun evine gelmeye karşı koyamayacağını biliyorum."

"Çok doğru," diye cevap verdim ve omzuna bir yumruk attım. "Ve sen benimle henüz köpek kulübesinden çıkmadın, dostum. Kızımızı benden önce öptüğüne hâlâ inanamıyorum. Ben lanet bir *keşişin* sabrına ve kontrolüne sahiptim ve sen gidip çizgiyi öylece atladın."

Sırıltısı daha da büyüdü. "Pişman değilim ama son birkaç haftadır uslu durdum. Bu geceyi sana bırakıyorum çünkü bugün senin doğum günün ve planların olduğunu biliyorum. Ona benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek için ben de aynı derecede büyük bir şey yapmak istiyorum."

Noah Hargraves'in iyi bir arkadaş olmadığı asla söylenemez. Onunla zaman geçirmeme izin ve ben de zamanı geldiğinde onun için aynısını yapardım.

Bu ortak erkek arkadaş olayını sallayacaktık.

Kendine geldiği için rahatlamıştım, zaten geriye sadece korkusuz liderimizin kafasını kışından çıkarması kalmıştı. O kaltağı getirmek

Harper'ın bu partiye gitmesi hiç de iyi bir başlangıç değildi, her ne kadar bunu sadece babası görünüş konusunda kıyameti kopardığı için yapmış olsa da.

Jojo'nun onun şerefine her şeyi yakıp yıkması Bennett'in kırılgan küçük aklını uçurmuştu ve fırtınalı bir *duygu* denizine kapılmış yavaşça rotasından sapıyordu. Sıfırlama modu her zaman Spencer'ın istediğini yapmaktı, her zaman örnek bir varis olmuştu.

Harper, Bennett'e, Noah ve benim sözlerini anlayabileceğimiz kadar yüksek sesle, "Evet bebeğim," diye seslendi. "Sözleşmemizin nişanlılık döneminde münhasırlık gerektirmediğini biliyorum, ama beni yukarı çıkarmanı ve sana neler dair küçük bir önizleme yapmama izin vermeni çok isterim. Seni ne kadar memnun edebileceğimi gösterdiğimde artık Kulübü ziyaret *etmene* gerek kalmayacağını düşünüyorum."

Bennett'in çenesi titredi ama başka hiçbir şeyden etkilenmedi - Jolie Knight hariç gezegendeki herkese karşı en büyük süper gücü buydu.

"Bence rahatlamalı ve partinin tadını çıkarmalısın, Harper," dedi her zamanki monoton ses tonuyla. "Kulübe yaptığım ziyaretler seni ilgilendirmez."

Ofladı, gözleri ön girişe dikildiğinde içkisinden zarif bir yudum aldı. Sahiplenici pençelerini Bennett'in pazusuna doladı ve işte o zaman kızımın geldiğini anladım.

Jojo, kolunu Max'in koluna dolamış -onu *buraya kim soktu* lan? - transparan bir bluz ve minicik bir etekle saf seks gibi görünerek kulübün zeminine çıktı. Uzun saçları yumuşak dalgalar halinde yüzüne dökülüyordu, tatlı dudakları koyu kırmızıya boyanmıştı ve o muhteşem gözleri tam bize kilitlenmişti.

"Kahretsin," diye fısıldadı Noah.

"Evet," diye kabul ettim, zorlukla yutkunarak.

Bennett'e bir bakışım bana onun şu anda öfkeden kudurduğunu, fırtınalı gözlerini Jojo'ya diktiğini ve muhtemelen şu anda onu açıkça süzen her erkeği vahşice öldürmeyi planladığını söyledi.

Ya da *Max'e* bakıyor da olabilirlerdi - itiraf etmeliyim ki öyle bir etkisi, bu da beni daha çok kızdırıyordu. Kendi partimde kimsenin benden daha seksi olmasına izin yoktu.

Mari ve kız arkadaşı olduğunu tahmin ettiğim bir kız onların arkasından içeri daldı ve hemen bara doğru kaçarken, Max ve

Jojo, masamızın önünde durana kadar kraliyet ailesi gibi odanın içinde ilerledi.

"Selam çocuklar," dedi, akuamarin rengi bakışlarını üzerimizde gezdirdi ve Harper'ın Bennett'i bırakırsa kaçacakmış gibi tuttuğunu görünce dudağı kıvrıldı. Jojo, Bennett'in onun etkilendiğini görmesine izin vermek istemeyerek başını salladı ve küçük bir gülümsemeyle bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Mutlu yıllar, Zach."

"Merhaba Prenses," dedim zıplayarak ayağa kalkarken. "Gelebildiğine sevindim o."

"Doğum günün kutlu olsun Ferrero," dedi Max her zamanki bok yiyici tavrıyla. sırtıyor. "Umarım bu gece Jojo'nun korumalığını yapmamın bir sakıncası yoktur."

Onu elinden aldım. Gözlerini devirdi ama isteyerek boşaldı, evet. "Sağ ol dostum. sonrasını ben hallederim."

Noah elinde içkisiyle ayağa kalktı ve Jolie'ye doğru ilerledi.

Yanağına uzun bir öpücük kondurmadan önce sıkıca kucakladı.

"Geldiğine sevindim, tatlım. Zach ile gecenin tadını çıkar." Adam onu bana geri verirken Jolie ona şaşkınlıkla baktı.

Max, "Bir yere mi gidiyorsun, Nolan?" diye sordu.

Noah içkisinden aldığı son büyük yudumu da geri attıktan sonra Max'e dönerek en çekici gülümsemesini takındı. "Bu gece tur atmakla görevlendirilen kişi benim. Duyduğuma göre barbeküde eleman sıkıntısı varmış, eğer buradayken yardım etmek istersen Miller."

Jolie, "*Noah*," diye çıkıştı ama *Noah* ona göz kırptı ve uzaklaştı.

Max, Noah'ın kalabalığın arasında kayboluşunu izlerken içinden homurdandı. "Bunun için onu döverdim ama çok sevimli. O seksi gülümsemesi ve yüksek, sıkı poposu muhtemelen her şeyden paçayı sıyırmasına izin veriyor."

Jolie sahnede fısıldamak için eğildi, "Sanırım bu onun milyarları." "Doğru."

"Hadi Prenses," dedim, bir kolumu omzuna dolayarak, bizi tekrar yola sokmaya hazırdım. "Benimle biraz dans et."

Bana karşı rahatladı. "Tamam. Lisaya söyle, eğer bir sorunu varsa benimle korkak bir kadın gibi değil, bir kadın gibi savaşılabılır.

küçük orospu bu sefer."

Kıkırdadım. "Ben hallederim."

Max masadaki içki şişelerinden birini almak için eğildi ve bunu yaparken Bennett'e abartılı bir bakış attı. "Hey, Spencer," diye gürledi. "İyi görünüyorsun, koca adam. Şu sıska kaltağı bırak da sana çok daha iyi vakit geçirteyim."

Pislik herif ateşle oynuyordu. Harper skandal dolu bir nefes verdi ve onurunu savunmak için Bennett'e baktı ama Bennett içkisinden bir yudum alıp sıkılmaya devam etmeden önce Max'e sadece pis bir bakış attı.

Max yanımdan süzülerek geçerken kıkırdadı ve Jolie'nin saçlarına bir öpücük kondurdu. "Ben... dışarıda olacağım. Güvende kal, Jojo."

Ortadan kayboldu ve kız arkadaşımı dans pistine yönlendirirken arkamızdan Bennett'e son bir bakış attım.

Gecenin geri kalanı için yaptığım planlara isteksiz bir onay verircesine başını salladı. Harper onu mincıklarken ve binanın yanmaması için elinden geleni yaparken onun burada oturup acı çekeceğini biliyordum.

Üzgünüm dostum, ama bu çukuru sen kazdın.

Bu benim kız arkadaşımınla geçireceğim geceydi ve tadını çıkaracaktım.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

JOLIE

D Zach'le sevişmek hatırladığım kadar ateşliydi. Görünüşe göre geçen ay boyunca onun kollarında geçirdiğim onca zaman beni onun kurnazlıklarına karşı duyarsızlaştırmamıştı ve bu sadece

Birkaç şarkıdan sonra resmen azdım ve rahatsız oldum.

"Mmm, bunu özlemişim," diye mırıldandı kulağıma, iri elleri yanlarımda geziniyor ve kalçalarımı kavriyordu. "Bu vücut harika, Prens." "

"Konukların bakıyor," diye mırıldandım, ona sürtünerek ve üzerimizdeki ilgiyi önemsemem gerektiğini bildiğim halde önemsemeden. "Eminim Andrea'nın karanlık bir köşeye sürükleyip atmak yerine dans pistinde tüm kulübün gözü önünde beni nasıl ellediğini rapor edecek casusları vardır."

Beni daha sıkı kavradı. "Hayır, annem tüm sırlarını ifşa etmen için seni kandırdığımı düşünüyor."

Kollarında döndüm, şimdi kollarımı boynuna atarken karanlık gözlerine bakıyordum. "Öyle mi? Beni baştan çıkarıp sonra da kurtların önüne mi atacaksın Ferrero?"

"Hayatta olmaz, Prens," diye hırladı. "Ve bu geceden başlayarak bunu sana kanıtlamak niyetindeyim."

Elimi tuttu ve beni sarhoş parti misafirlerinin arasından geçirip Andrea'nın ofisine giden koridora sürüklemeye başladı.

"Neredeyiz-"

"Şşş, bebeğim. Sadece biraz daha."

Koridorda aceleyle ilerledik, elim hâlâ onun elinin içindeydi ve çok tanıdık sıkıcı gri bir kapının önünde durduk.

"Beni işkence inine mi götürüyorsun?"

Sırıttı, daracık kotunun cebine uzanıp o tanıdık bronz anahtarı çıkarırken heyecan dans ediyordu. "Evet. Senin için bir sürprizim var."

Kapının kilidini açtı ve hızla içeri girdik. Duvardaki bir düğmeye basmadan önce kilidin sürgüsünü çevirdi. Üzerimizdeki loş endüstriyel ampul vızıldayarak çimento merdivenlerden aşağı inmemizi sağladı ve kısa süre sonra kendimizi buraya son gelişimden hatırladığım küçük, rahat salonda bulduk.

Zach beni büyük deri koltuğa götürdü ve oturmamı işaret etti, ardından köşedeki bar arabasına doğru ilerleyerek ikimize de birer içki doldurdu.

O giderken dar kot pantolonunun içindeki poposuna baktım. Buna karşı koymak mümkün değildi.

Çizmeli ayakları pelüş kırmızı halıda sessizce ilerleyerek bana doğru geri döndü ve yanıma oturup yakınıma sokulmadan önce bana bir bardak burbon uzattı.

Telefonuna bir şeyler yazdıktan sonra, sahiplenici elini kalçama doladı ve gözlerimin içine baktı. "Şu anda bir sürü başka şeyle uğraştığımızı biliyorum Prenses, ama bu gece geçen dönemden kalan bazı yanlışları düzeltmek niyetindeyim."

"Ah?" Beni *buraya* tek başıma getirmesine izin vererek Zach'e fazlasıyla güvenmiş olmama rağmen, içimi yakan merak kıcımlı bu kanepeye sabitledi. "Ne demek istiyorsun?"

Sırıttı şeytancaydı ve bodrum kapısının gürültüsüyle itilerek açılması ziyaretçilerimiz olduğunu haber verdi.

Ağır botlar beton merdivenlerden aşağı inerken, bir mücadele sesi de onlarla birlikte geliyordu.

"Bu da ne böyle? Bırakın beni, sizi lanet psikopatlar! Buraya davet ! Kimin için çalıştığın umurumda değil, bunun için seni yere sereceğim!"

Beklenmedik bir şekilde Frankie, arkasında çırpınan, kanlar içindeki bir adamı sürükleyerek salonun ışığına çıktı.

Daha az beklenen şey ise her zamanki mutlu-şanslı-her-şey-için-iki-sikim-edebilir tavrı yerine kaşlarını çatmasıydı. Bu garipti, çünkü genellikle Ferrero adına insanları sakatlamaktan heyecan duyuyor gibi görünüyordu.

Sonra suç ortağı boktan bir sırtışıla odaya girdi.

"Max?"

"Hey, Jojo! Bakın üst katta gizlice dolaşan kimi buldum."

Çırpınan tutsakları Donovan'dı. Lisa'nın annesinin The Revelry'deki ofisinde suratını yumruklarımla darmadağın ettiğimden beri o pisliği görmemiştim ve anlaşılan okuldan uzun süre uzak kalması ona iyi gelmişti. Doktorları yüzünü eski haline getirmişlerdi ve hatta biraz kilo bile almıştı, sanki bir sonraki masum kurbanının hiç şansı kalmasın diye günlerini evde daha da irileşerek geçirmiş gibiydi. Kahverengi saçları ve sakalı düzgünce kesilmişti ve konukların yarısıyla aynı koyu renk pantolon ve gri elbise gömleğini giymişti, bu yüzden kalabalığa kolayca karışabilirdi.

Ta ki biri ona mor bir göz ve kanlı bir burun verene kadar.

Frankie onu hiç istifini bozmadan halının ortasına bıraktı, o da bir balık gibi çırpınarak bileklerini ve ayak bileklerini bağlayan karşı mücadele etti.

"Bu," dedi Frankie, Donovan'a öfkeyle işaret ederek, "*benim* çekimimdi. Bunu açıkça belirtmek isterim."

"İkiniz de tatlı çocuk amcıklersınız!" Donovan bağırdı.

Donovan inlerken Max kıkırdayarak onu tekmeledi, sonra Frankie'ye baktı. "Eziklik yapma Bay Parmak. Bu pisliği almanıza izin verdim çünkü bana *yeteneklerinizi* göstereceğinize söz vermiştiniz." Son kelimeyi mırıldandı ve ben de gözlerimi ona diktim.

"Max," dedim, çok tatlı bir şekilde. "Ne oluyor lan?"

"Evet, *Max*," diye tükürdü Frankie. "Max *Miller*, on sekiz yaşında Güney *Yakas* sakini ve Jolie Knight'ın üvey kardeşi, Max No-Soyadı *değil*, yirmi bir yaşında UCLA öğrencisi, sadece tatil için Şehir'den geçiyor - ne oluyor lan?"

Zach'e baktım, o da Frankie'nin üzüntüsünden şaşırılmış görünüyordu ve olanları geniş gözlerle izliyordu. O da

kafasını bana doğru salladı, şaşkındı.

Max'in sırtışı daha da büyüdü. "Biliyor musun, beni tekrar gördüğüne sevinmişe benzemiyorsun."

"Max," diye .

Birbirimizden sır saklamazdık, yine de hoşuma gitmeyeceğini bildiği şeyleri bana bildirmeyi geciktirdiği bilinirdi.

Benim haberim olmadan Şehrin en kötü şöhretli Aile İnfazcısının bir mil yarıçapında zaman geçirmesini kesinlikle istemem.

Kısacası, Frankie onu öldürecektim.

Frankie, Donavan'ı yerden kaldırıp bodrumun açık kat planındaki işkence bölümüne doğru sürüklemek için eğilmeden önce Max'e ters ters baktı. Max Donavan'ın bacaklarını tuttu ve Frankie'nin ekşi bakışları Max'in yardımını takdir etmediğini gösteriyordu.

"İlan beni!"

Frankie ona, "Kapa çeneni," diye çıkıştı.

Max kıs kıs gülererek, "Bay Parmak'ın taşaklarına ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum, göt herif," diye ekledi.

"Sen de kapa çeneni."

"*Neler* oluyor?" Zach nefesinin altında mırıldandı. "Frankie'yi hiç bu kadar telaşlı görmemiştim."

"Ben de öyle," diye fısıldadım. "Ve bir keresinde bıçağımı onun bacağına saplamıştım."

Kanepenin arkasından Frankie ve Max'in esirlerini tavana asmalarını izlemeye başladık, ikisi de kendilerine savrulan küfürleri ve homofobik hakaretleri ustalıkla görmezden geliyordu. Frankie, Donavan'ın sakallı çenesini tutup ona sitem dolu bir bakış atmadan önce yüzüne bir tokat attı. "Bu kadarı sana yeter. Yeğenim ve sevgilisi için uslu durmanı öneririm, yoksa buraya geri döner ve bir sonraki soyut sanat projeme başlarım

iç organlarıyla."

Donavan kükreyerek kollarını havada tutan zincirleri çekti ve artık serbest olan ayaklarını soğuk beton zeminden bir santim sarkacak şekilde salladı.

Frankie salona geri dönmek için döndü, Max'in arkasından gelmesine aldırmadan. Frankie kanepenin yanındaki rahat koltuğa uzandı ve cebinden telefonunu çıkardı. O

Frankie'ye yan duvara yaslandığı yerden sırttan Max'i görmezden gelerek kaydırmaya başladı. Birden Frankie'nin yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

Zach'e baktı. "sonrasını sen halletmeye hazır mısın?"

"Evet. Prenses ve ben onu halledeceğiz."

"Harika." Bakışlarını Max'e kaydırıp ve yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Görünüşe göre en sevdiğim çocuklardan ikisi bu akşam boş, ben de yukarı çıkıyorum."

Max'in ukala sırtışı yüzünden kayıp giderken, Zach'in yanımda çok memnun bir kahkaha neden oldu.

Max, Frankie'ye, "Sen ne sikimsin," diye homurdandı.

Frankie'nin sırtışı genişledi. "Hepinizle sonra görüşürüz." Ayağa kalktı ve mutlu bir şekilde merdivenlere doğru yürüdü.

"Max, , ne oluyor lan?" Ona bağırdım.

"Şimdi olmaz Jojo," diye homurdandı ve Frankie'nin peşinden dışarı çıktı.

Zach ve ben bir dakika boyunca hiç konuşmadan oturduk, odada yankılanan tek ses zincirlerin şingirtisi ve Donavan'ın homurtularıydı.

"Bilmek bile istemiyorum," diye mırıldandı Zach sonunda, ayağa kalktı ve elini bana uzattı. "Hediyen için hazır mısın?"

Ayağa kalkarken elini tuttum. "Donavan benim hediyem mi?"

Beni kanepenin etrafından dolaştırıp soğuk beton zemine götürdü. "Onu çoktan benzettiğini biliyorum bebeğim, ama bu tecavüzcü pisliğin seninle aynı koridorlarda yürümesine izin vermeyeceğim. Geçen dönem o ofise girer girmez onu öldürmek istedim ve neredeyse başına gelecekleri umursamıyormuşum gibi davrandığım için özür dilerim. Ya da en azından, bu kadar ölümcül olduğunu bilmeden önce neredeyse başına geleceğini *düşündüğümüz* şeyi."

Donavan alay etti. "Benimle dalga geçiyor olmalısın Ferrero. Hepimiz onun güneyli bir sürtük olduğunu sanıyorduk. Şimdi umurundaymış gibi davranarak yalan söylüyorsun. *Herkes* ona vereceğim şeyi hak ettiğini düşünüyordu, sen de dahil."

Zach onun önüne geçti ve tiksintiyle ona baktı. "Gerçekten de kendini koruma duygun hiç yok, değil mi?" Hiçbir uyarıda bulunmadan Donavan'ın bacaklarının arasından güçlü bir el uzatıp aletini kavradı ve şiddetle bükte.

Donavan tiz bir ılık attı, sesi kulaklarıma müzik gibi geldi.

"Kız arkadaşıma hakaret edecek bir kelime daha edersen dilini keserim. İnsan vücuduna zarar vermenin yaratıcı yollarını bilen tek kişi Frankie Fingers değil."

Titredim ama korkudan değil.

Zach dönüp omzunun üzerinden bana baktı, hâlâ Donavan'ın taşaklarını mengene gibi kavramaya devam ediyordu. "Söyleyin Prenses, ben de onun işini bitireyim. Ya da ne istersen yapman için onu sana veririm."

Zach'e baktım ve kendimi o koyu kahverengi gözlerin içine gömülmüş hissettim. "Bu neyle ilgili, Zach? Benim cinsel saldırıdan şans eseri kurtulmuş bir hiç olduğumu düşünürken bana karşı hıyarlık yaptığınız için duyduğun suçluluk duygusunu hafifletmek mi?"

Donavan'ı serbest bıraktı ve bana doğru yürüdü. Bennett'in en düşünceli gününe rakip olacak bir yoğunlukla bana bakarken yüzümü kocaman ellerinin arasına aldı. "Hayır, Prenses. Bu, dikkatim seni bayıltıp bir kalorifere zincirlediği için dev bir pislik gibi davranarak seni uzaklaştırdığım için özür dilemem. Bu aynı zamanda sana, burada ve şimdi, senin için her şeyi yapacağımı ilan ediyorum - bu, yüce Dört Aile'nin gazabını üzerime çekse bile. Sen benim kayıp paramsın ve bir daha kimsenin seni benden almasına izin vermeyeceğim. Senin için dünyayı yakıp yıkacağım ve seni cehenneme kadar takip edeceğim. Sana yanlış yapan herkesi yok edeceğim ya da onları gümüş bir tepside sana sunacağım, böylece onları olduğun gibi belalı savaşçı kraliçe gibi kendin cezalandırabilirsin. Tasmamı çıkardım bebeğim ve artık seninim."

Ona bakakaldım, midem o kadar tehlikeli bir şekilde dönüyordu ki dizlerim titriyordu. "Benim mi?" . "...?" Hecelemesine ihtiyacım vardı. Haftalardır yatağımda uyuyan ve yanağıımı öpmekten başka bir şey yapmayan adamdı bu.

"Hepsi, Prenses," diye mırıldandı. "Ruh eşleri. Ortaklar. *Sevgililer*." Daha yakına eğildi, burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu ve "Sonsuza dek" diye fısıldadı.

"Oh." Oh lanet olsun.

"Tanrım, bu çok iğrenç," diye tükürdü Donavan.

Bıçağı eteğimin altındaki kılıfından çıkarıp ona doğru fırlattım ve etli kalçasına sapladım. "Kapa çeneni, göt herif."

Yarası tehlikeli bir şekilde kanamaya başladığında feryat etti. Zach'in gözbebekleri bana bakarken büyümüştü ve yüzündeki ifade *acıkmış* gibiydi. "Bu çok ateşliydi, Prenses."

Sonra *nihayet* -merhametle- yüzümü kendine doğru çekti ve vahşi bir hırıltıyla dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

Onun için açıldım, benden ahlaksız bir inilti kaçtı ve dilini ağzıma sokmadan önce dudaklarımı yuttu, emdi ve kemirdi. Benden istediğini aldı -soluması gereken havaymışım gibi beni tüketti ve ben kollarımı boynuna doladım ve vücudumu onunkine yapıştırdım, her saniyesine bayıldım.

Benim Zach'im. Benim şapşal, yaramaz Zach'im. Bana geri döndü ve benim sonunda onu istediğimi kendime itiraf etmek zorunda kaldığım kadar o da beni istedi.

"Prenses," diye mırıldandı dudaklarıma karşı, bana bakmak için geri çekilmeden önce beni tekrar gagaladı. "Her ne kadar arada sırada izleyici olmasından rahatsız olmasam da" -bunu daha sonra kullanmak üzere dosyaladım- "o ürkütücü herifin seni görmesine izin yok."

İçimi çektim. "Doğru."

Onu serbest bıraktım ve kaderini düşünmek için Donavan'a doğru yürüdüm. Çoktan çökmeye başlamıştı, bacağındaki bıçaktan kaynaklanan kan kaybı onu etkiliyordu. "Hey, sik suratlı." Yüzüne hafifçe tokat attım. "Sorularıma dürüstçe cevap verirsen, aletin hâlâ vücuduna bağlıyken buradan ayrılmaya izin vermeyi düşüneceğim."

Bana tükürdü ve ben de darbe almamak için tam zamanında hızla yoldan çekildim.

Zach bir anda onun önündeydi. Bıçağı Donavan'ın kalçasından çekip aldı, sonra da çok acıtacak ama ana organlarını ıskalayacak şekilde ustalıkla böğrüne sapladı.

"," diye hırladı. "Asla. Tükürme. Tükürme. Benim. Kızıma."

"Siktir git," diye mırıldanmayı başardı Donavan. "Annenin o kaltağı senin İnfazcılara atmasını sabırsızlıkla bekliyorum. Sence onunla sırayla mı ilgilenecekler?"

Öfke Zach'in yüzünü kapladı ve bıçağı Donovan'ın böğrüne sapladı; acı çığlıklarının tadını çıkarırken sırtışı yeniden ortaya çıktı.

Zach'in yanına döndüm ve Donovan'a bakmadan önce sırtında yatıştırıcı bir el gezdirdim. "Kendini kaç kıza zorladın, seni iğrenç sürüngen? İlk hedefinin ben olmasına imkân yok."

Bana ters ters baktı.

Zach bıçağı tekrar çevirdi. "Ona cevap versen iyi , yoksa ben veririm." "Onlar... bunu istediler," diye ofladı panikle aldığı nefesler arasında.

Zach onaylamadığını belli etti. "Noah, ya lisenizin disiplin ya da şehir polisine verilmiş en az sekiz gömülü rapor buldu. Burslu öğrencileri ya da ailene karşı mücadele edecek kaynakları olmayan diğer kızları avlamayı seviyorsun."

Yumruğumu Donovan'ın suratına indirdim ve Max ya da Frankie'nin onu buraya getirmeden önce kıldığı burnunu daha da berbat ettim. "Seni piç. Bu bok artık bitecek."

Zach pantolonunun kemerinden bir Glock çıkardı. Bana doğru uzattı. "şerefe nail olmak ister misin? Temizleme ekibim hazır."

"Bu ne lan!" Donovan bağırdı, çırpınıyordu. "Beni öldüremezsın."

Zach ona küçümseyici bir bakış attı. "Elbette öldürebiliriz, aptal. İstedığımız her şeyi yapabiliriz."

Silaha baktım. Çok cazipti ama... doğru gelmiyordu. Bu yolculuğu ellerimi kana bulamadan atlatamayacağımı biliyordum. Hatta bunu memnuniyetle karşıladım.

Ama Donovan bir pislik olmasına rağmen listemde yoktu. Onu yere yatırmadan önce bana dokunmamıştı bile, bu yüzden onun hayatına son vermek için yanıp tutuşmuyordum.

Ama başka bir kıza zarar vermesi için onu serbest bırakmayacağımdan emindim.

Zach'e başımı salladım. "O yaşıyor."

Zach bana dudak büktü ama silahı pantolonuna geri sokarken anlayışla başını salladı.

"Ama..." diye devam ettim, Donavan'a tekrar bakarak, "Frankie sana havalı numaralar öğretti mi? Bir daha asla kalkamamasını istiyorum."

Zach'in sırtışı vahşiydi. "Kesinlikle öyle."

Zach işe koyulurken, bu kısım için ön sıradan bir koltuğa ihtiyacım olmadığından geri çekildim. Bıçağı Donavan'ın yanından çekip pantolonunu yırtmak için kullandıktan sonra, Frankie'nin duvardaki keskin, sivri uçlu şeyler koleksiyonundan küçük bir neşter koparmasını ve ardından Donavan'ın erkekliğini hızla işlemesini izledim. Donavan kustu ve hemen bayıldı. Zach birkaç dakika içinde duvara geri ve kılını bile kıpırdatmadan bıçağındaki kanı silmişti.

Tekrar yanıma geldi, başımın arkasından tuttu ve dudaklarıma pis bir öpücük kondurdu. Yumuşak tişörtünün önünü yumruklayarak inledim, ama çok çabuk geri çekildi.

Telefonunu kulağına götürdü, gözleri umut dolu bir şekilde bana bakarken telefon çalarken "*Sonra*" diye mırıldandı. "Evet. Bitti. Ölmeyecek kadar iyileşmesini sağla, sonra da ailesine artık Saint Gabriel Şehri'nde istenmediklerini bildir. Kırk sekiz saat içinde gitmelerini istiyorum."

Güzel. Tecavüze olanak sağlayan bu pisliklere kapının gösterilmesi gerekiyordu.

Zach telefonu kapattıktan sonra beni tekrar kollarına çekti. "Andrea buna ne kadar kızacak?" Ben sordum. Biliyordum.

Donavan'ın ailesi Ferrero ile bağlantılıydı.

Omuz silkti. "Aile İkinci Kademe ama hızla büyüyorlardı. Annem onların yokluğunu bir iki ay içinde fark edebilir. Ama -" Şakağıma bir öpücük kondurmadan önce bana hoşgörölü bir bakış attı. "-O zamana kadar endişelenmesi gereken başka şeyler olacağını hissediyorum."

Sırıttım. "Bunu biliyorsun."

"Hadi buradan çıkalım, bebeğim. Korku ve kusmuk gibi kokuyor ve senin için bir hediyem daha var."

"Öyle mi?" *Bunu* nasıl aşacağından emin değildim.

O şeytani sırtış geri gelmişti. "Sanırım bunu daha çok seveceksin."

Peki o zaman. "Yolu göster, Ferrero."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

JOLIE

T Asansörün kapıları Kulübün ana katlarının üzerinde, tertemiz bir şekilde dekore edilmiş sessiz bir kata açıldı ve tam olarak nerede olduğumuzu anlamam iki saniyemi aldı.

"Beni *gene* eve mi getirdin?" Zach'e fısıldayarak bağırdım.

Sanki çok şirinmişim gibi kıkırdadı. "Sakin ol, Prenses. Burada da özel bir kanadımız var."

Koridorda dolaşırken elimi sıkıca tuttu. Zemin lüks bir otelin misafir kanadından farksızdı - koyu renkli duvar kâğıdı özel yapımdı, altın geometrik desenlerle süslenmişti ve ayaklarımızın altındaki gri halı pelüş ve yeniydi. Küçük oyuklarda rokoko esintili yan sehpa vardı ve üzerlerinde rengârenk taze çiçeklerden oluşan vazolar bulunuyordu ve burası mis gibi vanilya kokuyordu.

Koridorda sıralanan birçok süitin kapısında "Kral", "Vale" ve "Dmitri" gibi isimlerin yer aldığı isim levhaları vardı. Çoğunlukla sessizdi, yine de biz yürürken duvarların arasından bir inilti ya da ara sıra bir yatak başının çarpma sesi duyuyordum.

Bir köşeyi döndüğümüzde, parlak gümüş rengi saçları yanaklarına ustaca dökülen güzel bir adamla karşılaştık. Dar deri bir pantolon ve açık bıraktığı ipeksi çiçekli bir gömlek .

Zach yavaşlayarak ona bir yumruk attı. ", Kai?"

Kai sırtıtarak bize baktı ve iç içe geçmiş ellerimizi ilgiyle inceledi. "Hey, Zach. Arkadaşın kim?"

Zach kolunu omzuma attı ve göğsünü kabarttı. "Bu benim kız arkadaşım."

Bu koridorda bayılmayacağım.

Boştaki elimi uzattım. "Jolie Knight. Tanıştığımıza memnun oldum, Kai."

Kai'nin gülümsemesi yaramazlığa dönüştü. "Büyülendim," diye mırıldandı elimi tutup öpmek için yumuşak dudaklarına götürürken.

Zach gözlerini devirdi ve elimi çekti. "Bu kadar yeter dostum." Kai bana şuh bir göz kırptı, sonra Zach sordu, "Hey, Frankie bu gece uyanık mıydı?"

Kai başını iki yana salladı ve yemyeşil alt dudağını hafifçe büktü. "Hayır, bu gece değil ve uzun zaman oldu. Eğer onu görürsen, çocukların onu özlediğini söyle."

Bunun üzerine gözlerim büyüdü ve Zach homurdandı. "Yapacağım. Sonra görüşürüz, dostum."

Koridor boyunca devam ettik, ta ki yanındaki duvara yerleştirilmiş bir anahtar paneli olan ağır siyah bir kapıya çıkana kadar.

Zach kodu girerken, "Frankie... popüler görünüyor." dedim.

Panel bipledi ve kapının kilidi yüksek bir sesle açıldı. Zach kapıyı açtı ve beni içeri aldı.

"Bu şehirde Frankie Fingers'tan ödleri kopmayan tek kişi Kulüp'te çalışan adamlar. Onu seviyorlar. Bunu açıklamamı istemeyin, çünkü ."

Şimdi ayrı bir kanattaydık, kısa koridordaki süit kapıları, üzerlerinde isim olmaması dışında daha önce geçtiklerimizle aynıydı. Zach soldaki ilk kapıda durdu ve başka bir anahtar koduyla kilidi açmaya başladı.

"Bir dakika," dedim, kötü şöhretli Kulüp seks kanadını görmenin şokunu atlatan beynim nihayet toparlanmaya başlamıştı. "Beni fahişelerinizi becerdiğiniz odaya mı götürüyorsunuz?"

Durakladı, kaşlarını bana doğru kaldırdı ve ben de bunun gerçekleştiğini hissettim. Durduramadım.

Alt dudağım Kai'ninkine rakip olacak bir surat ifadesiyle dışarı fırladı ve elimi onunkinden çekerek kollarımı göğsümün üzerinde öfkeyle kavuşturdum.

Zach'i, Noah'ı ya da Bennett'i buradaki faaliyetlerinden dolayı suçlayamazdım. Tanrı biliyordu ki bu, hiç şüphesiz benim duymak zorunda kalacağım aşağılık sınıf arkadaşlarımızla sevişmelerine tercih edilirdi.

Ama Zach'ın *eğlendiği* odada bulunma düşüncesi... özellikle de birlikte geçirdiğimiz ilk gecede? En hafif tabiriyle hoşuma gitmiyordu.

Zach bir anda üzerime atladı, beni kapının yanındaki duvara doğru itti ve büyük, dövmeli kollarıyla beni içine hapsetti. Yüzünü boynumun kıvrımına gömdükten sonra dudaklarını boğazımın kenarından geçirdi ve oradaki hassas deriyi zar zor sıyırdı.

"Prenses," diye mırıldandı. "Bunu asla yapmam. Eğer burada kalmam gerekirse burası benim kişisel yatak odam. Hanımlar üst katımızda çalışıyor ve orada kalıyorlar."

Bir nefes verdim. Bu konuşmayı sevmemiştim ama başlatan da bendim.

"Ve," diye devam etti Zach, şimdi kulağımı kemirirken usulca fısıldıyordu, "üst kattaki kızları uzun zamandır ziyaret etmediğimi bilmeni istiyorum. Hiçbirimiz ziyaret etmedik, sen bize döndüğünden beri. Başka kadınlarla yatıp sonra da geceleri senin yatağına gelmedim. Yemin ederim."

Bunu merak etmemek için kendimi zor tutmuştum ama son de geçince bunu duymam gerektiğini anladım.

Saçlarını sıkıca kavramadan önce parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim, sonra başka bir kavurucu öpücük için ağzını kendime çektim. Mutlu bir şekilde homurdandı, dilimi ona verir vermez emdi. Külotum sırlıklam olmuştu ve kalçama bastırıldığı, dar kot pantolonunu zorlayan sert ereksiyonunu hissettiğimde lezzetli bir memnuniyetle mırıldandım.

Merakım sonunda beni yenmeseydi bir saat boyunca öyle kalacaktık.

"Ee," dedim dudaklarına karşı. "İkinci hediyem ne?" Ona şüpheli bir bakış atmak için geri çekildim. "Sikin mi?"

seksi, gırtlaktan gelen kıkırdamasını çıkardı. "Hayır, değil. Yine de size bunu da kesinlikle vereceğim Prenses. Tek yapmanız gereken istemek."

İnledim ve onu kapıya doğru iterek gitmesini işaret ettim.

Sonunda kapının kilidini açtı ve koyu renkli parke zeminleri, bozulmamış krem rengi halısı ve dört direkli kocaman bir yatağı olan geniş bir yatak odasına adım attık. Köşedeki uzun lamba odayı yumuşak sarı bir ışıltıyla aydınlatıyordu ve açık banyo kapısından içinde beyaz fayanslı devasa bir duş olduğunu görebiliyordum.

Zach beni odanın içine doğru götürürken parmağını dudaklarına götürdü ama odanın zaten dolu olduğunu fark edince geri çekildim.

Lisa yatağın üzerine yayılmıştı, üzerinde sadece şeffaf kırmızı dantel bir sütyen ve minik bir tanga vardı. Hala stiletlerini giyyordu ve gözlerinin üzerinde ipeksi görünümlü bir göz bağı vardı. Bir eli, tüylü siyah bir kelepçeyle yatak başlığına bağlıydı.

"Zach? Sen misin bebeğim?"

Ona cevap vermek yerine beni kendine çekerek kulağıma usulca fısıldadı: "Bana güven bebeğim. Bunların hepsi senin için."

Ona ters ters baktım, çünkü bu da *neydi*, ama kapalı tuttum ve bu gösteriyi onun yönetmesine izin vermeye karar verdim.

"Lisa," diye mırıldandı Zach ve Lisa onun sesini duyunca heyecandan ciyakladı. "Talimatlarıma çok iyi uydun."

"Tabii ki istedim," diye nefes aldı. "Seni uzun zamandır bekliyordum. *yaşlar*, bebeğim."

Yatağın ayak ucunda yan yana durduk, Zach'in kolu belime sarılmıştı, başparmağıyla kalçamda küçük daireler çiziyordu ve ikimiz de Lisa'ya tiksintiyle bakıyorduk. Görünüşe göre kendisine vaat edilen siki beklerken heyecandan titriyordu. Zach kelepçenin anahtarına benzeyen bir şeyi yorgana yakın bir yerden aldı ve cebine sokarken bana seksi bir göz kırptı.

"O zaman seni daha fazla bekletmeyelim. Göz bağını şimdi çıkarabilirsin."

Boştaki elini kullanarak siyah kumaşı gözlerinden çekti ve beni Zach'in yanına düzgün bir şekilde sıkıştırılmış olarak gördüğü anda küçük nazlı gülümsemesinin solmasını büyük bir zevkle izledim.

"Onun burada ne işi var?" Lisa çığlık attı, bir sarsıntıyla ayağa kalktı, kelepçeli eli hareketle birlikte sarsıldı.

"Oh, küçük buluşmamıza bir eş getireceğimi söylemeyi unuttum mu?" Zach sırtarak sordu. "Benim hatam, Lisa. tanıştınız, ama onun kim olduğunu gerçekten anladığınızdan emin değilim." Dönüp bana hoşgörölü bir bakış fırlattı, gözlerinden kalpler fışkırıyordu. "Bu Jolie Knight, Saint Gabriel Şehri'nin Dört Ailesi'nin dördüncü varisi. Aynı zamanda benim kız arkadaşım."

"Ne?" Lisa zincirlenmiş elini daha sert çekerek çığlık attı. "Zach, ciddi olamazsın!"

Zach eğilip boynumun kıvrımına yavaş, kışkırtıcı bir öpücük kondurdu ve Lisa'nın mükemmel hatlara sahip yüzü öfkeyle kızardı.

Ona sııttım. "Şu anda taşınmaz bir nesneye kelepçelenmiş olmak biraz çaresiz hissettiriyor mu Lisa?"

"Ben de bunun hoş bir dokunuş olduğunu düşünmüştüm," diye ekledi Zach sinsi bir gülümsemeyle. "Yine de, bir saniye bile çaresiz olmadığınız ortaya çıktı, değil mi Prenses? Kelepçelerden nasıl kurtulduğunuzu hiç sormadım."

"Firkete," diye cevap verdim ve onun alçak sesle onaylaması egomu kendini beğenmiş küçük bir kedicik gibi okşadı.

"Zach! Hemen kilidimi aç!" Lisa talep etti. "Sarhoş musun sen? Sana ne oldu böyle? Bu taklitçi *fahişe* ailen hakkında yalanlar yayıyor. Onunla *çıkılmıyorsun*. Sen kimseyle *çıkılmıyorsun*!"

"Artık biliyorum," diye cevap verdi rahatça, büyük elini yan tarafımda sevgiyle gezdirerek. "Ve Tatil Balosu'nda külotunu cebime sokan sen olduğun halde *fahişe* kelimesini ortaya atman ilginç. Taşlar ve camdan evler ve hepsi bu."

Ona onaylamayan bir bakış atmadan önce bir kahkaha attım. "Gerçekten mi Lisa? Bu senin gibi bir kız için çok *bayağı* bir şey..."

"Ugh, kapa *çenen*i, seni aptal sürtük," diye tersledi. "Yeter, Zach. aç."

"Hayır," diye bağırdı ve ses tonundaki değişiklik karşısında Lisa da ben de dikkat kesildik.

Şimdi sesi *kızgın* geliyordu.

Zach saçlarıma bir öpücük daha kondurduktan sonra beni bıraktı ve banyo kapısının yanındaki duvarda duran küçük ahşap şifonyere doğru yürüdü. Bir çekmeceyi açtı ve içinden ince bir

yatağın ayak ucuna geri dönmeden önce bir dosya açtı. Dosyayı yorganın üzerine koydu ve açtıktan sonra elimi tutarak beni bir kez daha yanına çekti.

"İlginç, Lisa," diye söze başladı, dosyadan birkaç büyük fotoğraf çıkarıp teker teker önümüzdeki yatağa fırlatmadan önce. "Hepimiz nasıl da dokunulmaz olduğumuzu düşünüyoruz - Aileler, Birinci Kademe kardeşlerimiz. Annen de kesinlikle öyle düşünüyor, çünkü son zamanlarda ders dışı faaliyetlerinde pek de ketum davranmıyor."

Fotoğraflarda ne olduğunu fark ettiğimde nefesimi içime çektim. Lisa'nın annesi olduğu kesin olan bir kadın -aynı ona benziyordu ama yirmi yaş daha büyüktü ve kocaman takma göğüsleri vardı- aynı yaşlarda çekici bir adamla her türlü *uygunsuz* pozisyonda resmedilmişti.

Lisa'nın yüzü soldu. "Nereden... nereden buldun bunları?"

Zach gülümseyerek, "İstediğim her şeyi elde edebilirim," diye cevap verdi. "Ve bu fotoğrafların kopyalarını benden aldığımda kimin pek de heyecanlanmadığını biliyor musunuz? Marcia Russo - bu çok kirli ve son derece müstehcen fotoğraflardaki adamın karısı."

Hay sikeyim. Marcia Russo, Lisa'nın annesinin iş ortağı ve şirketlerinin en büyük yatırımcısıydı.

"Ne oluyor lan, Zach?" Lisa bağırdı, zincirini çekmeye devam ediyordu. "Ne yapıyorsun sen?"

"Sana üzülerek söylüyorum Lisa," diye devam etti Zach, "Marcia Aviano Entertainment ile olan ilişkisini sonlandırmaya karar verdi. Bu fotoğrafları annenin diğer büyük yatırımcılarından bazılarına da gönderdi ve onlar da yollarını ayırmaya karar verdiler. Ve Marcia'nın da önemsiz biri olduğu ortaya çıktı, bu yüzden birkaç saat önce ailenizin şirketindeki çoğunluk hissesi Knight Acquisitions'a küçük bir meblağ karşılığında satıldı."

"Ne?" diye haykırdım. Halkım bana bu konuda hiçbir şey söylememişti!

"Sürpriz, bebeğim." Yanağımı avuçladı ve dudaklarıma tatlı bir öpücük kondurdu. "çalışmak bir rüyaydı. Onlara bir meyve sepeti borçluyum."

"Beni şımartıyorsun," dedim, karnımda kelekler patlarken ona gülümseyerek. "Ve kekleri tercih ediyorlar."

"Not edildi."

"Zach!" Lisa bağırdı, şimdi öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi ince topuklu ayaklarını tekmeliyordu. "Bunu yapamazsın! Ailemin şirketi Ferrero'nun en önemli ortağı!"

Zach tüm neşesini yitirmiş, soğuk ve ölümcül bakışlarını Lisa'ya dikmişti. "Bunu neden yaptığımı bilmek ister misin Lisa? Kızıma *zarar verdin*. Onun hayatını iki kez tehlikeye attın, çünkü o kaltak Harper'la birlikte onu lanet olası nehrin ortasında bırakmak için komplo kurduğunu biliyorum. Sana bakmaktan yoruldum. Beni becermek için yaptığın umutsuz, acınası girişimlerden bıktım. Ve birine değer vermenin ne demek olduğunu bilecek yaşa geldiğimden beri tüm kalbimi elinde tutan kıza hakaret etmeni dinlemekten de yoruldum."

Ayaklarımın üzerinde sallandım. Zach, kırık kalbimdeki çatlakları her seferinde bir sert, ateşli beyanla iyileştirecekti.

Tanrım, onu çok *özlemiştim*.

"O zamanlar kim olduğunu bilmediğimizi biliyorsun! O şaibeli, yalancı bir sürtük!" Dramatik bir hıçkırık çıkardı ama Zach devam etti.

"Annen şu anda eşyalarını topluyor çünkü Şehir'den kovulmak üzere ve sana da aynısını yapmanı öneririm. Eğer yüzünü Akademi'nin duvarları arasında görürsem, seni Jojo ile birlikte Dövüş Gecesi ringine atarım ve oradan tanınabilir bir yüzle ayrıldığın için şanslı sayılırsın. Ailenin kim olduğu umurumda değil, çünkü benim için bir hiçsin. Anladın mı?"

Tanrım, hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Vücudumun, Zach'in onu sikmek için burada olduğunu düşündüğünde Lisa'kadar titremesini engellemek için her şeyimi harcadım.

Kapı çalındı. Zach cebinden anahtarı çıkardı ve Lisa'nın yatak başlığının bir çitasına zincirlendiği yatağın yanına doğru yürüdü. Kelepçenin kilidini açtı ve Lisa'nın kendini kollarına atması yarım saniye sürdü.

"Güney yakasından gelen iğrenç bir sürtük için sahip olabileceğimiz her şeyi bir kenara atıyorsun!" diye feryat ederek gömleğini pençeledi. "O senin tanıdığın kız değil, Zach! Bunu neden göremiyorsun?"

Tiksinmiş bir bakışla onu vücudundan sıyırdı. "Bu kadar yeter. Kulübümden defol git, artık burada istenmiyorsun."

Lisa'yı kapıya kadar yürüttü, geçerken yerdeki kumaş yığnını, yani küçük elbisesini tekmeledi. Kapıyı açtı ve onu, çığlık atan Lisa'yı koridorda sürüklemekten önce saygıyla başını sallayan Kulüp fedaisinin bekleyen kollarına itti.

"Zach! Zach! Zach! Onu bana tercih ettiğine inanamıyorum! Zach!"

Kızın tiz çığlıkları yok olup giderken, Zach kapıyı çarptı ve bana doğru yürüdü. Onu odanın ortasında karşıladım, kollarına atladım ve bacaklarımı ince beline doladım. Dudaklarımız birbirine çarptı, diller ve dişler birbirine ve sırtımı duvara çarpmadan önce bana bir hayvan gibi hırladı.

"Kahretsin Prenses," diye inledi, sert aletini kalçalarımın arasına sürüyordu, ince taytım ve küçük külotum bu lezzetli sürtünmenin beni daha yükseğe çıkarmasını engellemek için çok az şey yapıyordu. "Bu iyi hissettirdi. Umarım hediyelerini beğenmişsindir."

"Onları çok sevdim," dedim nefes nefese. "Sen çok-" Kulak mememi ağızına alırken inledim. "-düşünceli."

"Öyle değil miyim?" diye gürledi, şimdi dilini köprücük kemiğimde gezdiriyordu. "Artık senin tarafında olduğuma inanıyor musun bebeğim?"

Öyle mi yaptım? Beynimdeki şehvet sisini araştırdım. Tüm bunların Zach için bir oyun olma ihtimali hâlâ var mıydı? Annesi benim annemi öldürmüş bir adama aşık olduğum için aptal mıydım?

Hayır. Zach'im hâlâ oradaydı, birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça bunu daha iyi görüyordum. Bir zamanlar birbirimizin dünyası olmuştuk ve yine öyle olabilirdik.

Ve Ferrero'nun en büyük ortaklarından birini bana gümüş tepside sunmuştu. Andrea öğrenirse, tehlikeye girebilirdi. Bu düşünce, Bennett'in saldırıya uğradığını söylediklerinde olduğu gibi midemin yere düşmesine neden oldu.

Zach *benimdi*. Onu korurdum ve onun için öldürürdüm.

Sonunda yüksek sesle söylediğimde, neredeyse bir dua gibiydi. "Sana inanıyorum, Zach."

Gözlerimin içine bakmak için bakımına ara verdi, beni duvara yaslarken elleri hala kıcımlı kavırıyordu. "Tanrıya şükür. Sen benim geçmişim, şimdiki zamanım ve geleceğimsin Jojo. Bu ne

Yani, şu yaptığın şey? Artık seninleyim. Anladın mı?"

"Evet," diye cevap verdim, o derin kahverengi gözler beni esir alırken yavaşça başımı salladım.

"Ve bilmeni isterim ki, ikimizin sahip olduğu şeye, eğer istediğin buysa, Noah ve Bennett ile de sahip olabilirsin."

Sessizce başımı sallamaya devam ettim. Açılması gereken *o kadar* çok şey vardı ki, ama şu anda, Zach'le geçirdiğim zaman olsa da, dördümüzün öyle ya da böyle yeniden bir birlik olmamız gerektiğini kabul etmek doğru geliyordu.

Sonra o yavaş, seksi sırtış geri döndü. "Aferin kızıma. şimdi, bir itirazın yoksa Prenses, seni becereceğim. İlk gün Chad'e onu kıcına sokmasını söylediğinden beri hayalini kurduğum bu daracık bedeninin içine kendimi gömeceğim ve sana öyle bir çığlık attıracağım ki Kai ve çocuklar seni koridorun sonuna kadar duyacaklar."

Tüm vücudumu saran o titreme sonunda beni ele geçirdi. "Evet, lütfen."

YİRMİNCİ BÖLÜM

JOLIE

Zach beni duvardan çekti ve bizi banyoya . Beni beyaz mermer tezgahın üzerine bıraktı ve sonra bir adım geri çekildi, o karanlık bakışları tepeden tırnağa üzerimde geziniyordu sanki ödülünü alıyormuş gibi.

"Duş almak isteyebiliriz bebeğim," dedi ipek gibi bir sesle, şeffaf bluzumun düğmelerini açmaya başlarken. "Aşağıda işler biraz karıştı."

Kollarıma baktım, Donavan'ın kanının kollarıma sıçradığını yeni fark ettim. Zach'in beyaz tişörtüne de bulaşmamıştı, göğsünü ve karnını koyu kırmızı küçük noktalar süslüyordu.

Düğmelerime karşı sabrını kaybetti.

"Zach!" Bluzumu parçalara ayırırken havladım, aç gözleri dantelli siyah sütyenimi alırken düğmeler banyoda uçuştı.

"Siktir, Prenses. Bu memeler."

Yüzünü tam aralarına gömdü ve göğüs dekolteme hafif öpücükler kondurdu. Elleri eteğimde çalıştı, popomu tezgâhtan kaldırıp ayak bileklerime kadar çekti, sonra sütyenimin kaplarını yırtarak acı verici derecede sıkı meme uçlarımı banyonun serin havasına maruz bıraktı.

Sütyenime tıktırdığım küçük bıçak yere düştü ama o bunu görmezden geldi.

"Lanet olsun," diye mırıldandı, iki saniye boyunca göğüslerime hürmetle baktı, sonra tekrar üzerlerine uzandı ve göğüslerimi emmeye başladı.

meme ucunu sıcak ağzına soktu.

Ben inlerken mutlu bir şekilde hırladı. Sol meme ucuma geçmeden önce sağ meme ucumu yaladı, emdi ve memnun küçük gurultular . Botlarımı , sonra gömleğini çekiştirmeye başladım.

"Çık" dedim. O sert, kaslı vücudu ve tüm o muhteşem dövmleri görmek istiyordum. Birlikte yattığımızda hep kıyafet giyerdi ve bu saçmalığın bugün sona erdiğine karar verdim.

Meme ucumu duyulabilir bir patlamayla serbest bıraktı, sonra bir adım geri çekilerek bana meydan okuyan bakışlar atarken gömleğini yavaşça -ışkence edercesine- çıkarmaya başladı. Tişörtü bir kenara fırlattı ve ben de aç bakışlarımı geniş göğsünde, yontulmuş karın kaslarında ve kot pantolonunun içinde kaybolan Adonis kemerinde gezdirdim. Rengârenk dövmleri geometrik desenler halinde göğsünde ve her iki pazusunda dönüyor, ön kollarına sızarak ellerinin çıplak teninde kayboluyordu.

Kot pantolonunun düğmelerini açarken, "Karnını doyur, bebeğim," dedi. "Artık hepsi senin."

Kıyafetlerimden arta kalanları çıkarmak için tezgâhtan aşağı zıpladım, sadece hissettiğim bir güvenle bakışlarını üzerimde tuttum.

Zach profesyonellere alışkındı. Küçülen bir menekşe , ama seksle ilgili deneyimim Matt Jennings gibi hoş, kibar erkeklerle birkaç beceriksiz karşılaşmayla sınırlıydı.

Zach'in iyi ve kibar bir çocuk olmayacağını en ufak bir şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordum.

"Biliyor musun, muhtemelen bunu yapmamalıyım," dedim ve bluzumu omuzlarımdan çekip yere attım. Sütyenimin kancasını açıp parmaklarımın ucundan sarkmasına izin verdiğimde durup yüzünde belli belirsiz bir endişe ifadesiyle beni izledi. "Ben Joanna Miller'ken beni becermek istemedin. O zamanlar senin *standartlarına* uygun değildim." Sütyeni yere bıraktım, sonra eğilip bıçak kılıfını kalçamdan çıkardım.

"Siktir, çok ateşlisin," diye mırıldandı, dişlerini alt gömdü, bıçağını çıkarıp yavaşça tezgâha koymamı izlerken o seksi dudak halkası bir anlığına kayboldu.

Devam ettim. "Doğru geldiğimi bildiğine göre neden beni becermene izin vereyim ki?" Taytımı ayak bileklerime kadar indirdim ve

İçlerinden çıktım. Ayağa kalktım, şimdi üzerimde sadece dantelli bir külot vardı ve kollarımı göğüslerimin üzerinde kavuşturarak ona suçlayıcı bir bakış attım.

Bana doğru ilerlemeden önce kot pantolonunu çıkardı, üzerinde sadece dar siyah boxer külotu vardı. Beni kaldırdı, kıcıımı tezgâhın üzerine koydu ve bacaklarımın arasına girerek bir kolunu vücudumun iki yanına koydu ve burunlarımız neredeyse birbirine değene kadar eğildi.

"Her şeyden önce," diye mırıldandı alt dudağımı hızlıca ısırarak. "Joanna Miller olduğunu düşündüğümde seni *kesinlikle* becermek istedim. Benim yüzümden yaralanmamış olsaydın, sana sahip olmama bile izin verebilirdim." Uzanıp saçlarımı kulağımın arkasına taradı, sonra bir parmağını başımın yan tarafındaki saçlarımın altında saklanan tümsekli küçük yara izinin üzerinde nazikçe gezdirdi. "Ama sanırım artık anlamışsınızdır Prenses, bizim *standartlarımız* kan bağı ve ilgili değil - zengin ya da fakir sınıf arkadaşlarımızla yatmıyoruz. On sekiz yaşına girdikten sonra, yaşitlarımızla takılmanın artık risk almaya değmeyeceğine karar verdik. Bizi fotoğraflarla tehdit etmek için çok fazla girişimde bulundular. Prezervatiflerde çok fazla delik açılmıştı."

Öfke canavarının indiğini hissettim. "Kim?"

Bana muhteşem bir gülümseme fırlattı. "Uzun zaman önce icabına bakıldı, bebeğim. Ama oğullarına karşı çok korumacı görünen şu dişi canavarı seviyorum. Bizi hatırlıyor."

"Öyle," diye . "Bana çılgınca şeyler yaptırıyor, Bennett Spencer için bile."

Zach homurdanarak duşun suyunu açmak için uzaklaştı. "Kendine çeki düzen verecektir, Prenses. Spencer'a olan sadakati ile sana olan takıntısını nasıl bağdaştıracacağını bulması gerekiyor. Ona biraz zaman ver."

Alay ettim. "Bana takıntılı değil. Ayrıca nişanlı."

Zach küçümseyici bir el salladı. "Anlambilim." Sonra boxer'ını ayak bileklerine kadar indirdi ve bana yuvarlak, kaslı poposunu gösterdi. Omzunun üzerinden bana baktı. "İçeri geliyor musun?"

Duşa girmesini izledim, şelale duş başlığının altında dururken şeffaf çerçevesiz cam onun tam görüntüsünü gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu. Buharlı su gövdesinin çıkıntılarından aşağıya doğru süzülüyor, parmaklarını ıslak siyah saçlarında gezdirirken pazuları lezzetli bir şekilde bükülüyordu.

Ve, kahretsin, sertleşmişti. Bu... sıkı bir uyum olacaktı.

Ben yaklaşırken gözleri parlıyordu. Külotumu ayak bileklerime kadar indirdim ve içimden çıkardım, sonra soğuk zemin boyunca ilerledim ve duşa girdim, kalçalarımı salladım ve Zach'in karanlık bakışları beni çekerken başımı dik tuttum.

Kollarına doğru ilerledim ve suyun altında dururken şaşırtıcı derecede tatlı bir öpücük için beni kendine çekti. Bacaklarının arasındaki çelik boru karnıma baskı yapıyordu ve parmak uçlarımı sırtındaki belirgin kasların üzerinde gezdirdim.

Daha ellerimle onu keşfetmeye yeni başlamıştım ki kendimi serin fayans duvara yaslanmış buldum.

Zach önümde dizlerinin üzerine çöktü. "Sana tapmama izin ver Prenses," dedi ve bacağımı omzuna atmadan önce yüzünü tam kalçalarımın tepesine bastırdı.

Beni incelerken kızardım.

"Bu," diye mırıldandı, "mükemmel bir amcık." O sonsuz kahverengi gözleriyle bana bakarken dilini uzun, durgun bir yalamayla tüm merkezimde gezdirdi. "Çok güzel, Prenses." Bir yavaş yalama daha. "Bennett'in bu mükemmelliğe bakmak için zaman ayırmaması çok kötü. Senin doğal bir sarışın olduğunu fark edebilirdi." Klitorisimi ağzına almadan önce özenle kesilmiş beyaz-sarı buklelerime sokuldu.

İnledim, beni ayakta tutan bacağım çoktan titremeye başlamıştı. Ellerimi ıslak saçlarına gömdüm ve klitorisimi yalayıp emerken, basınç, sıcaklık ve hassas etime karşı mutlu hırıltıları beni hızlı bir doruğa doğru savururken sevgili hayatım için asıldım.

"Siktir," diye sızlandım o daha sert emerken. "Zach.

Zach." "Evet, bebeğim? Gelmek ister misin?" İç uyluğuma bir kıstırma.

"Evet, seni piç," diye ısırđım. "*Haftalardır* benimle alay ediyorsun."

Sırıttı, sonra kalın bir parmağını içime soktu. "Tanrım, Prenses. Çok ıslak. Mükemmel." Bir parmak daha. "İyi hissediyor musun?"

Parmaklarını yavaşça içime sokup çıkarırken "Evet," diye inledim. "Oh *kahretsin*."

"Sikimin ne kadar iyi hissettireceğini düşünmeni istiyorum. Benimle o kadar dolu olacaksın ki."

"Evet," diye tısladım. "Onu istiyorum." "Yakında, bebeğim."

Sonra klitorisim tekrar ağzındaydı ve o iki parmağını utanç verici derecede ıslak amıma derin, hızlı vuruşlarla sokarken sertçe emdi.

Zevk merkezimden patladı ve uzuvlarıma doğru fırladı. "Zach, lanet olsun, aman *Tanrım*."

"İşte bu," diye hırladı amıma doğru, parmakları beni hayatımın en yoğun orgazmına doğru götürüyordu. "Yüzüme gel, Prenses."

. Çığlık attım, hâlâ saçlarını tutuyordum ve yüzünün her yerine boşaldım.

Zach Ferrero -en uygunsuz zamanlarda beni güldürmeyi kendine görev edinen, uyku alanıma tecavüz ettiğinde minik ayaklarımla tekmelediğim çocuk- o hınzır diliyle beni yıldızlara götürmüştü.

Duvara yaslandım, Zach'in omzu kalçamın altında ve elleri kıkımın üzerinde, bana son birkaç yavaş yalama yaparken dik durdum. Sonra bir anda ayağa kalktı ve tüm vücudunu benimkine bastırdı. Kollarımı boynuna doladım ve o da yüzünü omzumun kıvrımına gömdü.

"Bebeğim, seni kurulayacak ve yatakta seninle tutkulu bir sevişme yapacaktım." Kulağıma fısıldadığı boğuk ses beni tekrar titretti. "Ama bunu yapmayacağım. Sana şimdi ihtiyacım var. Temizim, söz veriyorum."

Bir bacağımı kalçalarının etrafına atarak kendimi ona açtım. Taş gibi sert aletini sıırıslıkam kıvrımlarımda gezdirirken inledi ve ikimizi de kızdırdı.

"RİA'm var," dedim, dudaklarım onun sert yanağına değiyordu. "Böylece içime boşalabilirsin."

Acı dolu bir inilti daha duyuldu. "Kahretsin, beni öldürmeye çalışıyorsun. Şu anda dünyadaki en mavi toplara sahibim, Prenses. Bana böyle şeyler söyleyemezsin yoksa sonum gelmez."

Süslendim. Hayatımda gördüğüm en ateşli erkeklerden biri üzerinde *böyle* bir güce sahip olduğumu bilmek... bir geziydi.

uzandım, elimi yumruğunun sikini kavradığı yere doladım ve içime girmesi için onu yönlendirdim.

"Oh *lanet olsun*," diye ısırıldı, inç inç içeri kayarken, beni genişçe gerdi. "Bebeğim, bu çok sıkı. Benim için çok mükemmel, öyle olacağını biliyordum."

Onun büyüklüğünden kaynaklanan küçük acı, dibe vurduğunda baş döndürücü bir zevkle karıştı ve tam olarak onun söylediği gibi oldum

-O kadar dolu ki.

"Zach," diye inledim, kalçalarımı ona karşı sallamaya başladım, o sıkı mutluluk topunun çekirdeğimde yeniden oluşmaya başladığını hissettim. "Becer beni. Hareket etmeye başlamazsan öleceğim."

Kıkırdadı. "Buna izin veremem. Dayan bebeğim." Beni tekrar yukarı kaldırdı, böylece her iki bacağım da beline kilitlendi ve sırtımı duvara çarptı, kalçalarını yuvarlayarak aletini içimde derinlemesine öğüttü, leğen kemiği klitorisime sürtündü. "Çok gerginsin. Sana istediğim gibi verebilmem için önce seni gerekiyor."

"Bir centilmen gibi davranmayı bırak," diye tersledim onu, kalçalarını tekrar tekrar yuvarlayıp açığı G noktama sürtünecek şekilde ayarlarken bu bir tür sızlanmaya dönüştü.

Beni daha sert çalıştırırken aç bir öpücükle ağzımı tekrar aldı ve her vuruşunda titremeye ve inlemeye devam ederken aptal, seksi sırtışıını dudaklarımda hissedebiliyordum.

"Zach," diye inledim. Çok yaklaştım. "Biliyorum, Prenses. Hissediyorum."

"Zach."

Morartıcı bir öpücük daha. "Seni tuttum, bebeğim."

Beni boş ve arzulu bırakarak çekildiğinde ayaklarım aniden karo zemindeydi.

"Zach Ferrero, sen daha iyi-"

Beni çevirdi, yüzümü duşun cam duvarına dayadı ve tekrar içime girdi. Bir eliyle parmaklarını kalçalarıma geçirirken diğer eliyle uzun, ıslak saçlarını bir ip gibi sardı. Onu sıkıca çekti, yüzümü cama bastırdı ve kalçalarını vahşi bir vazgeçişle pistonladı, lanetledi

O kadar yüksek sesle ılık atana kadar hızlı ve sert bir ekilde bağırdım ki, Kai ve çocukların beni koridorun sonuna kadar duyabileceğinden emindim.

"Aynen yle Prenses," diye ısırdı Zach, beni *mahvetmenin* verdiği yorgunlukla zor nefes alıyordu. "Sikime boşalıırken benim için ılık at."

Orgazmım beni bir yük treni gibi çarptı. Zach kendi salıverilişini boynumun arkasına doğru inledi ve ben onun kollarında sarsılırken, artçı oklar vücudumda titreşirken beni sıkıca tuttu. Sonunda önce omzumu öptü, sonra ikimizi de ılık duşun altına geri götürdü.

"Bu inanılmazdı, bebeğim. Tanrım, hayal edebileceğimden bile çok daha iyiydi."

Buharlı akıntının altında ağrıyan kaslarımı gerdim, orgazm sonrası ışıltımın ve Zach'in çıplak vücudumda gezdirdiği ellerinin tadını çıkardım. "Evet. Bu... vay canına."

Hızlı bir sabunlamadan sonra duştan çıkardı, sıcak bir havluya sardı ve yatağa taşıdı.

İkimiz de kuru ve sıcacık olduğumuzda, yanıma tırmanmadan önce beni yorganın altına soktu.

"Noah, Mari ve Max'e bu gece burada benimle kalacağını söyle," diye fısıldadı bana sarılırken, ikimiz de hâlâ ırılıplaktık. "Buranın annemin evi olduğunu biliyorum ama benimle güvendesin. Söz veriyorum."

"Mmm, biliyorum," dedim, göz kapaklarım düşmüştü. "Sen de benimle güvendesin."

"Uyu Jojo," demeden önce saçlarımı öperek mırıldandı.

Ve yaptım.

ŞEFTEN BİRİ

BENNETT

Mspencer Tower'ın on katını kaplayan hukuk firması James B. Spencer & Associates'in köşedeki geniş ofisinde otururken babamla birbirimizi görmezden geliyorduk.

Benimle bu görüşmeyi geçen hafta ayarlamıştı ama görünüşe göre *benim* zamanım değerli olmadığı için aynı saatte bir konferans görüşmesi de ayarlamıştı. Bu yüzden, karşı tarafın avukatıyla kibar müzakereler kılığına bürünmüş her zamanki tehditlerini ve taleplerini dinlerken telefonumla dalga geçerek bekledim.

Telefon görüşmesi nihayet sona erdiğinde, masa sandalyesinde dönerek bana baktı, vücudu kırk kat altımızda öğle güneşinde parıldayan Obsidian Nehri'nin geniş siyah sularının manzarasıyla çerçevelenmişti.

"Nişanlını becermemenin bir nedeni var mı?"

Telefonumdan başımı kaldırıp baktım. "Bunun sözleşmenin bir şartı olduğunu hatırlamıyorum baba," diye cevap verdim kayıtsızca.

Bana ters ters baktı, her zamanki gibi etkilenmemişti. "Umurumda bile değil. Edward Jansen'in her etkinlikte kızının ilişkinizin şu anki durumundan *memnun* olmadığına dair gelişigüzel yorumlarından bıktım."

"O zaman belki de bir şeyleri imzalamadan önce okumayı öğrenmeli," dedim telefonumu tekrar karıştırırken.

Avucunu masasının üstüne vurdu. "Yeter, Bennett. Normalde Edward Jansen'in *bana* herhangi bir konuda şikâyetle bulunmaya cüret etmesine gülerek odadan çıkarım ama bildiğin gibi *evlat*, Aile şu anda her zamankinden daha tehlikeli bir durumda.

küçük şövalye kaltak." Kollarını göğsünde kavuşturmak için sandalyesinde geriye yaslandı, kol düğmelerindeki elmaslar ofisin sert floresan ışıkları altında bana parlıyordu. "Ve aletini Harper Jansen'e sokmak hiç de zor değil. Kulübe yaptığın ziyaretlerin arasına sıkıştır, Tanrı aşkına."

Ona kaşlarımı çattım. Bu talebi bir yanıtla onurlandırmak istemedim.

Spencer için çok şey yaptım. Spencer için o iğrenç kaltakla *nişanlandım*.

En iyi arkadaşımın Spencer için *ölmesini* izlemiştim. Ve şimdi geri döndüğüne göre, *Spencer için* ona karşı hizaya gelmiştim.

Telefonumda amaçsızca gezinmeye geri döndüm. "Okula dönmeden önce konuşmak istediğin başka bir şey var mıydı? Öğleden sonra ekip antrenmanım var."

Bana baktı, sinirliydi ama asistanı ofis kapısının hemen dışında otururken ve bunu duyabilecekken bana bağırmazdı. "Akademi'de işler nasıl? Duyduğuma göre kızın peşinde birkaç hainin oğlu ve kızı varmış ama onun dışında pek bir etki bırakmamış."

Babam Akademi dedikodularını kendisine duymak istediklerini söyleyen önyargılı kaynaklardan alıyordu. Jolie'nin az sayıda sadık hayranı vardı ama okulun geri kalanı ondan ölesiye korkuyordu. Sadece Harper, Chad ve onların çevresi ona açıkça karşı çıkmaya devam ediyordu.

"Bu doğru," diye cevap verdim, sanki soru beni sıkmış gibi.

"Görünüşe göre mirasını hâlâ Aileler hakkındaki *hikâyeleriyle* ürküttüğü yatırımcılardan ufak tefek şeyler satın almak için kullanıyor. Sanki o kırıntılarla Şövalye'yi *bize* rakip olacak şekilde yeniden inşa edebilecekmiş gibi." Alay etti. "Aviano olayını bir kenara bırakırsak, bu sadece Marcella bacaklarını kapalı tutamadığı için oldu."

Başımı salladım. Zach, Lisa'nın, annesinin sırtına hedef tahtası çizen *şeyin kendi* davranışları olduğunu açıklamayacağı gerçeğine güvenerek bu oyunu doğru oynamıştı. Öyle olsa bile, annesi Andrea'ya Zach'in onun ölümündeki rolü hakkında ispiyonculuk yapmazdı çünkü Andrea

Şirketini böylesine aptalca bir şekilde kaybettikten sonra yüzünü gösterse muhtemelen onu öldürürdü.

Zach'i Ferrero müttefiklerine karşı böyle cesur bir hamle yapmaması konusunda defalarca uyarmıştım ama Lisa'nın artık Akademi koridorlarında sinsice dolaşmayacağı gerçeğinden nefret ettiğimi söyleyemezdim.

"Yani," dedim, sadece biraz ilgili görünmeye çalışarak, "Jolie'nin Spencer için gerçekten bir tehdit olmadığını mı düşünüyorsun? En azından uzun vadede?"

Karşısında İngilizce konuşan en aptal insan olduğumu düşündüğünü belli eden bakışıyla beni iğneledi. "Biz *her şeyi* Spencer için bir tehdit olarak görmeyerek bu hale gelmedik. Oynamaması gereken bir oyunu kazanmaya çalışıyor ama bu onu yakından izlemeyeceğimiz anlamına gelmiyor." Bana değer biçen bir bakış atmak için durakladı, sonra da "Ve benden geri verilmesini istediğim bir şey çaldı" dedi.

Kanım dondu. "Oh?"

"Evet. Kişisel kasamdan çalınan güvenli bir flash belleğe sahip."

Aslında o bellek Noah'ın elindeydi ve hepimiz onun için en güvenli yerin orası olduğu konusunda hemfikirdik. Babamın Jeffrey Knight'ın flash belleğiyle ne yaptığı bizim için tam bir muammaydı ve bu konuda bu kadar az şey bilmemiz hiç hoşuma gitmiyordu.

"Senin için geri almamı mı istiyorsun?" dedim.

Emrindeki tehlikeli insanların herhangi birinden daha iyiyim.

Küçümseyici bir el salladı. "Anders beni onun şu anda sürücüdeki şey için bir *tehdit* olmadığına ikna etti. Doğru zaman geldiğinde onu geri alacağız."

Acıması hayatında bir kez olsun işe yaradığı için Anders'e ne mutlu.

"Ama," diye devam etti, "ona göz kulak ol. Biliyorum bir süredir -Görünüşe göre nişanlıyı kızdırmaya yetecek kadar. Bu yüzden işe yarar bir şeyler yap ve sürücüyü nerede sakladığını öğren. Ve onu önemli biriyle iletişim kurarken yakalarsanız beni bilgilendirin."

"Evet, efendim." Jolie'yi izlemek üstesinden gelebileceğim bir görevdi.

"Ve," diye devam etti, sesi en soğuk tonuna düşerek, "*ilgili* her şeyi bana rapor edeceksin. Unutma, biz iyi oynuyoruz

ama babası gibi Aileleri geçtiğinizde neler olacağını ona hatırlatmamız gerekirse, hatırlatırız."

salladım, Jolie'nin önümde yerde kanlar içinde yatan çelimsiz bedeninin korkunç görüntüsünü bir kenara iterken ağzım kurudu.

"Gidebilirsiniz." Arkasını dönüp sandalyesini çevirerek masasının arkasındaki tavandan tabana pencereye baktı ve krallığının büyüklüğünden keyif alan bir kral gibi nehri seyretmeye geri döndü. "Okula dönün ve bu Aileye karşı görevinizi yerine getirin."

Başka bir şey söylemeden ayrıldım.

Mürettebat antrenmanı bugün kapalı alanda yapıldı, soğuk Şubat yağmuru bizi suya çıkmaktan alıyordu. Erkek takımı ilk bir saati kürek makinelerinde geçirirken kadınlar ağırlık kaldırdı ve sonra yer değiştirdik.

Halterimi yüklerken, kaldırma partnerlerimden biri -Hatcher Robicheaux adında zengin bir yabancı aileden gelen yetenekli bir kürekçi- kızların genel yönüne doğru bakarak alçak bir ıslık çaldı.

"Bu çok utanç verici. Önce kimse ona çıkma teklif edemedi çünkü istenmeyen kişi ilan edildi. Şimdi de kimse ona çıkma teklif edemiyor çünkü o lanet bir *Varis*. Bu hiç adil değil. O bacaklar yasadışı olmalı."

Jolie'nin makineyi sertçe çektiği yere baktım, o metodik odaklanmasının derinliklerinde, uzun, tonlu bacakları tam olarak sergileniyordu çünkü spor salonunda lanet olası küçük tayt şortlardan başka bir şey giymeyi reddediyordu.

Harper ondan birkaç kürek aşağıda, gömleksiz ama makyajlı bir şekilde duruyordu ve Jolie'ye doğru alaycı bir tavırla bakarken onu izledim, şüphesiz bakışlarımı bir kez daha üzerinde yakalamıştı.

Hatcher'ın ikizi Hans, kardeşinin kaburgalarına sert bir dirsek atarak, "Gözlerini Şövalye Varisi'nden ayır," dedi, "Spencer onları kafandan çekip çıkarmadan önce."

Hans hem neşeli hem de son derece gözlemciydi, bu da onu Robicheaux ikizleri arasında daha katlanılabilir kılıyordu.

Hatcher bana suçlu bir bakış fırlattı. "Üzgünüm dostum. Düşmanın falan olduğunu biliyorum ama kabul etmelisin ki o tam bir duman altı."

Ona ters ters baktım. "Çene çalmayı bırak ve setini bitir."

Bana gösterişli bir selam verdi ve Hans kıkırdadı. "Evet, Hatch. Spencer ona ağzının suyunu akıtmanı istemiyor çünkü o onun *düşmanı*."

Öfkeli bakışlarım Hans'a döndü ve ellerimin boynuna dolanmasına bir saniye kaldığını anlamasını sağladı. Teslim olmak için kendi ellerini kaldırdı, ama bana küçük, boktan bir göz kırpmadan önce değil.

Belki de Hans ikizler arasında daha katlanılabilir olan değildi.

Babamla yaptığım toplantı düşüncelerimi istila ederken, dikkatimi antrenmanıma verdim. Jolie'yönelik uyarıları ve tehditleri cehennemden gelen yankı odası gibi kafamın içinde dönüp duruyordu, bu yüzden antrenmanımı bitirip duş aldığımda kendimi bir kez daha kızların soyunma odasının dışındaki koridorda Jolie'yi beklerken buldum.

Sadece birkaç hafta önce aynı yerde durmuştum, içinde milyonlarca dolar olan gizli bir banka hesabım olduğunu öğrendikten sonra hâlâ şoktaydım ve Jolie'nin bir şekilde bundan sorumlu olduğunu iliklerime kadar hissediyordum.

Birkaç gün önce o paranın bir kısmıyla Olde Town'ın kuzeyinde bir daire satın almıştım. Anahtarı anneme verdim, böylece Spencer'ın çatı katı olan cehennem çukurundan kaçmak için gidebileceği bir yeri vardı ve bana kadar takip edilemeyen paravan bir şirkete ait olduğu için, artık bulunmak istemiyorsam sığınabileceğim kayıt dışı bir yerim vardı.

O banka hesabına Zach ve Noah'ın isimlerini de koymuştum ve ikisi de ailelerinden küçük bir özgürlük kırıntısı elde etmek için benzer, dikkatli hamleler yapmaya başlamışlardı.

Jolie bunu bize vermişti ve ne kadar önemli olduğunun farkında bile değildi.

Ve babamın burnunun dibinde Alastia'yı yok etme gücüne sahip olduğunu asla öğrenmemesi anlamına gelseydi hepsini geri verirdim.

Birkaç dakika bekledikten sonra Jolie Holywell Crew sweatshirt'ü, siyah yoga pantolonu ve eski püskü Vans'iyle çıkageldi. Islak saçları bir omzunun üzerinden örülmüştü ve soluk teni duştan dolayı nemli ve pembeydi.

Onu yatağıma bağlamak ve sonsuza dek orada -güvenli ve gizli- tutmak istedim.

Bakışları benimkilerle buluştu ve o ruhani gözlere her baktığımda içime çarpan nostalji ve acı dalgasına karşı koydum.

"Bennett, bu şekilde buluşmayı bırakmalıyız," diye espri yaptı. "Beni bir mağara adamı gibi karanlık bir köşeye sürüklemeyecek misin?"

Gözlerimi devirdim, ancak ellerimi bir dakikalığına bile olsa onun üzerine koyabilmek için bunu yapma dürtüsü beni zorladı. "Bu sefer olmaz. Yine de seninle konuşmak istiyorum."

Bana etmemi işaret ederek huysuzca bir of çekti. Her zamanki gibi *şımarıklığı* beni tetikledi, kimse Bennett Spencer'a *şımarıklık yapamazdı*.

-Ve kontrolüm elimden kaydı. Onun kişisel alanına girdim ve o da bunu yapmama izin verdi. Onun kavgasını görmüştüm ve eğer beni kendisine bu kadar yakın istemiyorsa -eğer onu *o karanlık köşelere* sürüklememi istemiyorsa- buna izin vermeyeceğini biliyordum.

Bir kolumu başının yanındaki duvara yaslayarak onun üzerinde yükseldim. Kollarını kavuşturup bana dik dik baktı ve artık çok uzun boylu bir kız olmasına rağmen 1.80 boyumla yanımda hala ne kadar küçük görüldüğünden keyif aldım.

"Babam, Ailelerle oynadığın bu oyun daha da kızışırsa seni öldürmekle tehdit etmeye devam ediyor," diye hırladım ona. "Onu zorlama, Jolie."

İnanılmaz bir kahkaha attı. "Bunun benim için yeni bir şey olduğunu mu sanıyorsun, Bennett? Ona bir mesaj götür, eğer denerse *onu* öldürürüm."

Yumruğumu duvara vurdum. "Neden bu kadar umursamazsın? Bu bir intihar, Jolie. Bir *daha* ölmeni izlemeyeceğim ve Zach ya da Noah'yı tehlikeye sürüklemene de izin vermeyeceğim."

Beni itti ama . "Siktir , göt herif. Zach ve Noah kendi başlarına düşünebilen koca oğlanlar."

Doğru, ama hiçbirimiz onun yanında düzgün düşünemiyorduk. Dördümüzü de *hayatta* tutabilmek için pislik olmak zorunda kalsaydım, bunu yapardım.

Bileklerini kavradım ve başının yanındaki duvara doğru ittim. Nefes nefese kaldı ama yine de bana karşı koymadı ve göze gelecek şekilde eğildim, burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu.

Sertleşme, seni zayıf, acınası orospu çocuğu.

"Spencer için gelme," diye hırladım ona. "İçinizden biri kafama bir kurşun sıkana kadar babamla aranızda duracağım. Buna söz veriyorum."

Gözlerini kapattı, yürek parçalayıcı güzellikteki yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. Duvara yaslandığında vücudundaki mücadelenin bittiğini hissettim ve Tanrı yardımcım olsun, ben de onunla birlikte çöktüm, alnımız birbirine parmaklarım onunkilerin arasından geçti.

"Sadece bana güven, Bennett," diye fısıldadı. "Yaptığım şeye inan çünkü içten içe bunun *doğru* olduğunu biliyorsun. Bunu neden yapamıyorsun?"

Kelimeleri ağızımdan zorla çıkaramadan, "Bennett! Ne yapıyorsun?"

Sertleştim. Harper üzerinde dar bir atlet ve parlak pembe tayttan başka bir şey olmadan soyunma odasından çıktı. Öfkeli bakışları Jolie'nin üzerine indi. "Ondan uzak dur, seni psikopat sürtük!"

Jolie'yi bıraktım ve geri çekildim, bu konuşmanın bittiğini ve hiçbir ilerleme kaydedemediğimi biliyordum. Jolie, Harper'ı görmezden gelerek bana son bir kez kaşlarını çatmadan önce tozunu aldı.

"Nişanlının senin ilgine ihtiyacı var, Spencer," diye umursamıyormuş gibi konuştu ama gözlerindeki o vahşi sıcaklığı gizleyemedi.

Tam bir işkenceydi.

Her zamanki gibi kalbimden bir parçayı da yanına alarak uzaklaştı.

Nişanlıma döndüm. "İlgilenmem gereken bir iş varken sözümü kesmezsen memnun olurum Harper," dedim soğukkanlılıkla.

Kendini hatırlamadan önce çenesi düştü, kapattı ve yüzüne hoş bir gülümseme yaptırdı. "Elbette, Bennett. Sadece pek de iş konuşması gibi görünmüyordu. Ama onun ne kadar... kaba ve sinir bozucu biliyorum."

Başımı eğdim. "Doğru. Obsidian'ın dibinde ölmemiş olması çok kötü, değil mi?"

Harper bana tükürdü ama ben çoktan uzaklaşmıştım.

Yemekhanedeki akşam yemeği saati, ders saatlerinde kahvaltı veya öğle yemeğinden her zaman çok daha sakin bir olaydı. Öğrenciler rastgele zamanlarda gelir ve gider, çok azı yemek için orada kalırdı ve drama genellikle minimum düzeyde olurdu.

Noah dersten sonra yüzmeye gitmişti, bu yüzden benimle spor salonunun dışında buluştu ve yemeğe kadar bana eşlik etti. Bir tabak aldıktan sonra salonun sessiz ön tarafındaki her zamanki masamıza doğru ilerledik.

Sadece Noah tabağını Jolie'nin Mari Anzaldua, John Tyler Ashmore ve Hannah Langford ile birlikte oturduğu koridorun karşısındaki masaya bıraktı.

Antisosyal, huysuz bir hıyar gibi görünmemek için Noah'nın karşısına oturdum ve Jolie ile aramda tek bir boş koltuk bıraktım.

"Merhaba çocuklar?" Jolie sandviçi tabağıyla ağzı arasında yarı yolda duraklamış bir halde konuştu.

"Selam tatlım," dedi Noah yumuşak bir sesle, masadakilerin şaşkın bakışları onu açıkça eğlendiriyordu. "Buraya otursak olur mu?"

"Keyfinize bakın," dedi ve kahkahalarını güclükle tutuyor gibi görünen Mari'ye bir bakış atarak yorum yapması için cesaretlendirdi.

Tabii ki tam o sırada Zach de antrenmandan yeni çıkmış bir şekilde yemek salonuna girdi. Koyu renk, ıslak saçları alnına dökülmüştü ve üzerinde her zamanki dar beyaz tişörtü vardı.

Açık bir yiyecek istasyonundan bir burrito alıp bize doğru ilerlerken gözleri sadece Jolie'deydi.

O pislik herif, Jolie'yi kız arkadaşı yapma görevinin görünüşe göre başarılı olduğu doğum gününden beri bulutların üzerinde dolaşıyordu - gerçi Noah ve benim yanımda ondan sadece "bizim kız" diye bahsetmekte ısrar ediyordu. Aralarında neler geçtiği konusunda ağzını sıkı tutuyordu ama tahmin edebiliyordum.

Garip bir duyguydu; hem hayatımda gördüğüm en mutlu insan olan kardeşim için heyecanlanıyor, hem de onun kendini beğenmiş suratına bir yumruk atmak istiyordum.

Zach, Jolie ile benim aramdaki sandalyeye otururken, "Bakın, parti var," dedi. "Selam, Prenses. Seni özledim."

"Hey," diye mırıldandı ona, sesi çok etkilenmiş ve ağırbaşlı geliyordu ve az önce soyunma odalarının yanında duvara yapıştırdığım kızgın kıza hiç benzemiyordu.

Belki de Zach'in suratına bir yumruk atabilirdim.

Bir elini Jolie'nin narin ensesine koydu ve onu sahiplenici bir öpücüğün içine çekti. Jolie küçük bir inilti çıkardı ve bu ses benim anılarımı canlandırdı, takım elbisemin içinde sikim sertleşti.

Tanrı aşkına.

Noah'nın masanın karşısındaki bakışları özlem doluydu. Hargraves için doğuracağı sonuçlar bir yana, boyun eğip Zach'in zorladığı bu poli bokuna atlamaya çok yakındı.

Mari çatalıyla John Tyler'ı işaret etti. "Bence bilardodan kazandıklarını öksürerek vermelisin, amigo. Zach'in ilk giren olduğu açık."

"Kesinlikle," dedi Hannah bir lokma yemek yerken. "Mari ve ben bu sefer kazandık, JT."

John Tyler her zamanki monoton ses tonuyla, "Birlikte olmaları gerektiğini hiç belirtmemiştik," diye cevap verdi. "İlk hamleyi Hargraves yaptı."

Bütün bunlar da neydi?

Noah sıırttı, en ufak bir utanç duymuyordu. "Bu doğru. Zach bile bunu kabul edecek."

Zach kıkırdarken Jolie bir kız öğrenci gibi kızardı, bu da pantolonumun içindeki duruma yardımcı olmadı. Zach, "Bence siz ikiniz potu eşit olarak paylaşmalısınız. Ben kesinlikle *herkesin* kazanması taraftarıyım."

Dirseğiyle beni dürttü, ben de omuz .

Bu eninde sonunda başımıza çökecekti. Umarım hepimiz hayatta kalırız.

ŞAFTÖR on iki

NOAH

I Ofisimin kapısını henüz kapatmıştım ki telefonum pantolonumun cebinde yüksek sesle çalmaya başladı.

İç çektim. Öğleden sonramı gerçekten iyi geçirmeyi umuyordum. Annie'nin kaçınılmaz ziyareti bir yana, mesai saatleri görece huzur içinde geçti. Babam bu hafta beni bir kez bile rahatsız etmemişti ve hafta sonuna herhangi bir kaçırma girişimi veya işkence seansı olmadan girmek , bu yüzden Mirasçılar için her yönden bir kazançtı.

Bennett'in Zach'in doğum gününden beri bir dev gibi etrafta dolanıp durması ve öfkeli kıskançlığını herkesin güvenliği için duyduğu endişenin arkasına saklaması dışında. Haksız değildi-Zach tehlikeli bir oyun oynuyordu ve annesi onun Jolie'yi ailelerin iyiliği için baştan çıkardığına ancak bu kadar inanabilirdi.

Ben de benzer bir karar vermek zorunda kalacağımı biliyordum çünkü öylece durup Zach ve Jolie'nin birlikte gün batımına doğru yol almalarını izlemeyecektim. Onun olduğu kadar benim de ve şimdi kendini gerçek bir ilişkiye açtığına göre?

Girmek istedim. Hem de çok.

Ama nasıl çalacağımı bulmam .

Jojo'nun kızarmış yüzü aklımdaydı - Zach'in bu sabah Maliye'den sonra onu kollarıma vermeden önce herkesin içinde ve uygunsuz bir veda öpücüğü vermesinin sonucu. Telefonuma cevap verdiğimde ona nasıl sarıldığımı, o anda ne kadar tatlı göründüğünü kulağına nasıl fısıldadığımı hatırlıyordum.

"Efendim." Silver'ın sesi her zamanki sakinliğindeydi ama hemen fark ettiğim bir aciliyet tonu vardı. "Hargraves Technologies'in yönetim kurulu üyeleri bir saat önce gizli bir toplantı yaparak Peter Hargraves'Yönetim Kurulu Başkanlığı ve CEO'luk görevlerinden alınmasına oy birliğiyle karar verdiler."

"Kahretsin," diye yemin ettim.

"Dahası da var," diye devam etti, uzun tırnakları arka planda klavyesini tıkırdatıyordu. "Aynı on dakikalık süre içinde yeni bir Yönetim Kurulu Başkanı ve CEO seçtiler."

Sakin .

"Jolie Knight artık Hargraves Technologies'in başında ve tek taraflı olarak yeni yönetim kurulu üyeleri atama yetkisine sahip."

"Lanet olsun." Sandalyeme yığıldım ve gözlüklerimi çıkardım, böylece burnumun kenarını çimdikleyebiliyordum, sanki bu yaklaşan baş ağrısını durdurabilirmiş gibi. "Bunu nasıl yaptı?"

"Söyleyebileceğimiz en iyi şey? Şantaj."

Bu işe yarayabilirdi. Bir Aile şirketinin yönetim kurulunda oturan herkesin bir yerlerde saklı bir iskeleti vardı ve Jojo bir şekilde onları bulmuştu.

Silver devam etti. "Bu insanlar hakkında *bizden* bile daha fazla bilgiye sahipti. Altlarına sığıyorlar. Arkasında bizim bildiğimizden çok daha büyük bir aparat olduğunu düşünmek zorundayım."

"Katılıyorum," diye cevap verdim. Yeniden ortaya çıkışıyla ilgili en büyük gizem hâlâ buydu.

"Yönetim kurulu üyelerinin hepsi istifa etti ve bu gece kalkan uluslararası uçuşların yolcu manifestolarında bunlardan üçüne rastladık."

"Korkaklar," diye mırıldandım.

"Ve," diye devam etti, "Hargraves Technologies'in yeni yönetim kurulu toplantısının haberini aldık. Yani, özel arka kanallarımız aracılığıyla, özellikle bu ekibe. Bildirim size, efendim."

Öne doğru oturdum. "Hargraves Technologies'in yeni yönetim kurulu toplantısına resmen davet edildim?"

"Öyle görünüyor. Kıçını kaldırıp Şövalye Kulesi'ne gitmek için yarım saatin var."

"Kahretsin. Başka kim biliyor?"

Daha fazla tuş tıklaması. "Söyleyebileceğimiz kadarıyla, eski yönetim kurulu üyeleri dışında kimse yok. Cep telefonlarını ve e-postalarını izliyoruz ve henüz kimse babanıza ulaşmaya çalışmadı."

Telefonumu kulağımla omzum arasında tutarken ayağa kalktım ve postacı çantamı üzerime geçirdim. Masamın çekmecesinde sakladığım 9mm'yi aldım ve takım elbise ceketimin iç cebine soktum.

"Knight Tower'a, özellikle Hargraves Tech'in bulunduğu katlara tüm giriş ve çıkışları izleyin," diye talimat verdim. "Ve tüm yönetim kurulu üyelerinin yanı sıra babamın iletişimini de izlemeye devam edin. Jolie'nin ne planladığını anlayamadan bu iş patlarsa beni haberdar edin."

". Dikkatli olun."

Kapıdan hızla çıktım, Bennett ve Zach'e hızlı bir mesaj yazarak nereye gittiğimi ve sarpa sararsa hazır olmalarını söyledim.

Şimdi ne yaptın, Jolie?

Yirmi dakika sonra, Knight Tower'ın kalbinde yer alan Hargraves Technologies'in ana konferans salonunun kapısından içeri girdim. Ne de olsa Hargraves imparatorluğunun bu en kârlı parçası eskiden Şövalye Ailesi'ne aitti.

Jolie'yi orada, odanın enine uzanan şık, modern konferans masasının başında dururken buldum. Dominic Miller ve Max onun arkasında nöbetçi gibi duruyorlardı, siyahlar giymişlerdi ve silahları kabzalarına kadar kuşanmışlardı. Masanın etrafında oturan diğerlerinin yeni yönetim kurulu üyeleri olduğunu tahmin ettim.

Jolie'nin toplantı odası kıyafeti içindeki görüntüsü neredeyse nefesimi kesecekti. İnce belini saran özel dikim siyah bir pantolon giymişti ve ipeksi mor bluzu bana alter egosu Joanna'nın vahşi gözlerini hatırlattı. Sarı saçlarını düşük bir at kuyruğu şeklinde toplamış ve dudaklarını koyu kan kırmızısına boyamıştı. Işıl ışıldı

Duruş, güven ve güç... Burada sonsuza dek içime çekmek istedim.

"Noah, hoş geldin," dedi içten bir gülümsemeyle, ama biraz gergin olduğu da belli oluyordu. "Otursana."

Masanın diğer başına oturdum. Bu şirketi ailemin elinden almış olsa bile ben hâlâ Noah Hargraves'tim.

"Jolie," diye cevap verdim, ses tonum sitemkârdı. "Bütün bunlar da ne?"

"Sanırım ekibiniz burada olanlar hakkında sizi bilgilendirdi?"

Başımı salladım. "Onlar yaptı. Babamın yönetim kurulunu korkuttunuz ve onu kendi şirketinden kovdunuz."

O muhteşem gözler kısıldı. "Bu," dedi alçak bir sesle, "*benim* şirketim. Baban cinayetlerine katıldıktan sonra şirketimi Ailemden çaldı."

Ellerimi teslimiyetle kaldırdım çünkü kesinlikle haklıydı. "Farkındayım. Beni buraya bunu vurmak için mi davet ettin?"

Kollarını kavuşturmuş, kraliçe edasıyla odayı süzüyordu. "Hayır. Buradasınız çünkü bu şirketin yeni yönetim kurulunun beşinci üyesisiniz. Ve önemli bir oylama yapmak üzereyiz."

Ona kaç çatma sırası bendeydi. "Ne?"

Masada oturan diğerlerini işaret etti. "Hannah Langford ve Devin Kelly'yi tanıyorsun elbette." Tanıyordum -Şehrin teknoloji endüstrisine hâlâ derinlemesine dahil olan eski Knight müttefiki ailelerden iki sınıf arkadaşımız. "Bu da Devin'in amcası, Joshua Kelly." Ellili yaşlarında, kırışmış keçi sakalı ve at kuyruğuyla gülümseyen bir adamı işaret etti. Biyoteknoloji şirketi Langford portföyünün baş tacıydı ve görünüşe göre ikisi de Knight'a olan bu sadakat gösterisiyle Spencer'dan ayrılıyordu.

"Peki ya ben?" Ben sordum. "Beni kurula mı atıyorsunuz?"

"Öyleyim." Bakışlarımı tuttu, o akuamarinlerdeki yoğunluk bana yalvarıyordu-anlamam için yalvarıyordu.

Yaptım.

Elinde kalın bir yasal belge tutuyordu. "Knight Acquisitions'ın şirketin yüzde 100'ünü satın almak için yaptığı cömert teklifi değerlendiriyoruz."

Hargraves Technology ve tüm iştiraklerinin hisseleri. Oylama şimdi başlıyor."

İşte oradaydı. Jolie mirasının bu parçasını geri almak, babamın elinden almak için buradaydı ve Belize'de oturduğu yerden ya da şu anda her nerdeyse oradan bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Ben evet diyorum," dedi Hannah ve bana göz kırptı. Sırada Devin vardı. "Ben evet diyorum."

Joshua Kelly elini teatral bir şekilde sallayarak, "Bunun şirketimiz için kesinlikle doğru yön olduğunu düşünüyorum," dedi, "bu yüzden evet oyu veriyorum."

"Ve tabii ki," dedi Jolie, gözleri tekrar benimkilerle buluşunca, "oyum evet."

Çoğunluk ondaydı. Benim oyuma ihtiyaçı yoktu. Zaten bana masada bir koltuk veriyordu ve ben de yedi buçuk yıldır Aileme ait olan şirkette yer almaya devam ederken "hayır" oyu verip babamın yüzünü kurtarabilirdim.

Kızıma, onun için hissettiklerimin bir kısmını bile yansıttığını umduğum bir gülümseme verdim. Ona hayranlık duyuyordum ve şimdi ve sonsuza dek onun için yapamayacağım hiçbir şey yoktu - sadece istemesi yeterliydi.

"Evet oyu veriyorum."

Alkışlar yükselirken bana . Cebimdeki telefonum çaldı.

HG UYGULAYICILARI GELEN PH TARAFINDAN GÖNDERİLDİ.
ÇATIşMAYA HAZIR OLUN

Telefonumu masanın üzerine bıraktım ve çılgın bakışlarım Dominic Miller'ınkilere çarptı.

Yüzümden ne olacağını okuyarak çoktan gerilmişti. "Hepsine banyoda barikat kurun," diye Max'e bağırdı. "*şimdi*."

Max ve Jolie hemen harekete geçmiş, Hannah'yı diğer iki yönetim kurulu üyesinin arkasındaki geniş ve bağlantılı banyoya sokup ağır kapısını çarpmışlardı ki bir kurşun konferans odasının cam duvarını parçaladı.

"Yere yat!" Dom bağırdı.

O ve Max uzun konferans masasını yan çevirdi, ikisi yere düştü ve Jolie bir saniye içinde masanın arkasına atladı

Daha sonra.

"Noah!" diye bağırdı.

Çoktan konferans salonunun yan duvarına doğru yuvarlanmış ve ön tarafa yakın bir yerde durmuştum. Oturduğum sandalyeyi başımın üzerine çekerek vücudumu odanın üzerine yağın cam parçalarından korudum.

Karnım zil ama kendi güvenliğimden korktuğum için değil.

Bu kurşunlar benim için değildi, Jolie için buradaydılar.

Sonunda Ailelere -Hargraves'e- en çok zarar verecek yerden saldırmıştı ve görünüşe göre babam, sonuç ne olursa olsun onun bu şirketi elinden almasını önlemek için ölümcül güç kullanmaya karar vermişti.

Dört İnfazcı içeri girdi, standart yarı otomatik tabancaları havada, ağır savaş botlarının altında cam kırıkları çıtırdarak odaya daldılar. "Herkes kıpırdamasın!"

Dom fırladı ve lider Enforcer'a bir el ateş ederek mermiyi omzuna gömdü. Adam tökezledi, silahı tavana doğru ateş aldı ve Dom bu küçük kaos anını kullanarak adamın kafasına bir el daha ateş etti. Cansız bedeni yere düştü.

"Bay Hargraves!" dedi kalan İnfaz Memurlarından biri, beni sandalyemin arkasındaki duvarda görüp bana doğru koşarken. "Efendim, burada olduğunuzu bilmiyorduk! Sizi koruyacağım, çıkışa doğru ilerleyin!"

Diğer iki İnfazcı'nın Jolie'nin saklandığı yere doğru yeni bir aciliyetle ilerleyişini izlerken hareket etmedim, bunun yerine sandalyemin altında çölmeyi tercih ettim. Ceketimden silahımı çıkardım, ikisinin de işini bitirmeye hazırdım ama bana doğru koşan İnfazcı görüş alanımdaydı.

Masaya ulaştıklarında Max dışarı fırladı ve bir İnfazcı'nın elindeki silahı alıp onu yere düşürdü. Dom diğerine ateş etti ve İnfazcı kurşundan kaçmak için döndüğünde Jolie saklandığı yerden uçarak masanın üzerinden atladı ve onu yere serdi.

"Efendim! Gitmeliyiz!" diye bağırdı son adam bana ulaştığında daha fazla silah sesi duyuldu ve şimdi ya da asla.

Sandalyeyi ona doğru fırlattım. Kolları yüzünü korumak için havaya kalktı ve ben de bacaklarını çektim. Yere düştü, silahı elinden fırladı ve yanımızda yere çarptı. atladım, kollarını dizlerimle yere sabitledim ve silahımın kabzasını şakağına dayadım.

"Jolie!" Adam gevşerken bağırdım, kalbim küt küt atıyordu.

"Ben iyiyim, Noah!"

Dom ve Max'in arkasında çömeldiği yerden kalktı, bluzunu düzeltti ve silahını pantolonunun kemerine soktu. Üç ceset önlerinde yerde yatıyordu, ölümcül yaralarından akan kan parlak fayans zeminde birikmişti.

Bilinci yerinde olmayan İnfazcımın üzerinden inerken rahat bir nefes aldım, sonra onu tekmeleyerek yüzüstü yatırdım ve tüm Aile İnfazcılarının taşıdığını bildiğim fermuarlı kelepçeleri bulmak için kemerini karıştırdım. Onları bulduktan sonra, uyanıp bir şeyler yapmaya karar verme ihtimaline karşı ellerini arkadan birbirine kenetledim.

Dom ve Max, Hargraves Tech'in yeni yönetim geri kalanını banyodan çıkarmaya gittiklerinde, Jolie'nin yorgun ve kararlı bakışlarıyla karşılaştım.

"Sanırım biri Peter'a ispiyonladı?" diye sordu alaycı bir sırıtışla.

Elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Öyle görünüyor."

"O ben oluyorum."

Artık terk edilmiş olan lobide arkamdan derin bir törpü sesi duyuldu. Jolie, Dom ve Max de aynısını yapınca silahımı kaldırarak döndüm ama kırk yaşlarında, tıknaz, sakallı, hayal meyal tanıdığım bir adam odaya girdiğinde kendimi parlak siyah bir Glock'un namlusuyla karşı karşıya buldum.

"Silahlarınızı bırakın, yoksa bu hain küçük pisliğin beynini duvarın her yerinde patlatırım."

Kollarımı iki yanıma indirirken, "Yapma Jolie," diye ısırdım. Onun için buradaydı ve orada korunmasız durmasına izin veremezdim.

"Sakin ol Richard," dedi Jolie arkamdan. "Bu işin senin düşündüğün gibi gideceğinden emin değilim."

Ah, Richard Kincaid. Şimdi Hargraves Tech'in eski yönetim kurulu üyesi, Birinci Kademe statüsünün hemen sınırında bir zirve ailesi.

Babam için günü kurtarmaya .

Manyakça bir kahkaha attı. Harika, adam deliydi. "Senin için yolun sonu geldi, sürtük. Kurul üyelerinin geri kalanı küçük korkaklar olabilir ama ben senden korkmuyorum. Peter'a gizli bir mesajı bu kadar çabuk ulaştırmak için kendi lanet kulende konuşlanmış İnfazcılarını kullanacağımı hesaba katmadın, değil mi?"

Çılgınca ama görünüşe göre aptalca değil. Ekibim onu yakalamıştı ama zamanında değil.

"Ve şimdi hepiniz orada durup uslu duracaksınız, bu arada küçük Hargraves de telefonuyla destek çağırıp sizi sonsuza dek yere serecek. Belki o zaman yaşamasına izin veririm ve babama kendi Ailesine ihanet edecek kadar sarhoş olduğunu söylemeyi unuturum."

Orada durdum, elimden geldiğince sakın bir hava bir yandan da ona alaycı bir bakış attım. "Richard, bir varise silah doğrultuyorsun. Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

"Noah," dedi Jolie, sesi neredeyse dingindi, "Bay Kincaid'in ne sakladığını bilmek ister misin? Peter gibi bir pislik bile bilseydi en kârlı şirketinin yönetim kurulunda kalmasına izin verir miydi emin değilim."

"Kapa çeneni, kaltak," diye bağırdı ona.

"Hey," diye tersledim onu. "Sakın ona bakma. Sen bana bak."

Jolie devam ederken silahını yüzüme doğru sallayarak alay etti. "Richard geçen yıl Afrika'da büyük bir av gezisindeyken karısını trajik bir şekilde kaybetti. Yerel yetkililer bunun bir kaza olduğuna karar verdi ve hayat sigortasından oldukça yüklü bir ödeme aldı. Bu şirkete büyük bir yatırım yapmaya yetecek kadar, değil mi Richard?"

"Kapa çeneni," diye bağırdı.

"Ama konsolosluk yetkilileri onun ölümünün oldukça şüpheli olduğunu düşünmüşler. Yanlış ateş alan bir tüfeği temizlemiyordu, değil mi Richard? Bir metre öteden arkadan vurulmuş. Bunu iyice gömmek sana pahalıya patladı, değil mi? Ama ne yazık ki James Spencer kasasında bazı *ilginç* belgeler saklıyor."

Ailemin ilişkide olduğu insanların genellikle karanlık kişiler olduğunu biliyordum. Ekibim birçoğu hakkında bilgi toplamıştı ve eğer biri hakkında bilmem gereken bir şey varsa . Ancak her şeyi bilmiyordum ve bazen her galada, akşam yemeğinde ve etkinlikte etkileşimde bulunduğum insanlar her türlü ahlaki kuraldan yoksun tam bir pislik değilmiş davranmak daha kolaydı.

Ama şimdi babamın Jolie'nin mirasının bu parçasından sorumlu tuttuğu insanlardan sadece biri hakkındaki gerçeği duyuyordum ve bu beni hasta ediyordu.

Richard Kincaid Jolie'nin hayatını da tehlikeye atmıştı ve bu beni çok kızdırmıştı.

Yüzümdeki silahı tutan eli titriyordu - anlaşılan Richard ahlaksızlığının hatırlatılmasından hoşlanmıyordu - ve çılgın, öfkeli bakışları bir kez daha Jolie'ye yöneldi.

Açılışı ben yaptım.

Silahına doğru hamle yaptım, iki elimi kaldırdım ve kolunu elimin arasında kilitledim. Kolunu çevirmeden önce avucumla silahını tuttuğu yerden ittim. Göğüs göğüse dövüş benim gücüm değildi - bu Zach ve Bennett'in işiydi, ben ise nişancıydım - ama yine de bu kısa boylu, kilolu pislíđi yere serecek kadar ustaydım.

"Kahretsin!" diye bağırdı silahı elinden kayıp giderken ve vücudu yere düşerken.

Jolie ve Max koşarak geldiler. Jolie silahı yerden aldı, şarjörünü çıkardı ve Dom'a fırlattı, o da tüm bu olanları solgun ve şok olmuş yüzlerle izleyen diğer üç yeni yönetim kurulu üyesinin önünde nöbet tuttu.

Richard altımda debelendi ama Max'in silahını kafasına dayadığını hissedince dondu kaldı.

"Sakin ol, kardeşim," dedi Max sırtarak. "Bunu sen kaybettin." Bana baktı, o kara gözleri sanki hepimiz ölüm kalım meselesi yaşamamışız gibi dans ediyordu. "İyi iş çıkardın Noel. Belki de kız kardeşime layıksındır."

"Max, kes şunu," diye homurdandı Jolie, elini bana doğru uzatarak.

Onu tuttum ve kollarıma almadan önce kendimi ayağa kaldırdım. "İyi misin tatlım? Yaran var mı?"

"İyiyim, söz veriyorum," diye fısıldadı, ellerini yüzümün kenarlarına götürerek. "Sen iyi misin? Babana karşı savaş ilan etmek zorunda kalmanı istemezdim... ceset sayısı."

Kıkırdadım. Onu hak etmiyordum ama o . "Artık ait yerdeyim Jojo. Seninleyim, dünyaya karşı birlikteyiz." Onu öptüm, yumuşak, tatlı ve sonrası için vaatlerle doluydu ve kollarımda eridi.

Aferin kızıma.

Sevgilimi iyice öptüğümünden emin olduktan sonra, yerdeki çöplere bakmak için geri çekildim. Hâlâ öfkeden kuduruyordu ama kafasına dayadığı bir silahla sıkışıp kalmıştı. Takım elbise ceketimden kendi silahımı tekrar çıkarırken Max'e "Bir saniye geri çekil," dedim.

Richard'ın kafasına nişan aldım.

"Babamın bu odanın güvenlik görüntülerini almasını sağlayacağım," dedim gülümseyerek, "böylece biri Jolie Knight'a zarar vermeye çalıştığında neler olduğunu ilk elden görebilecek."

Gözlerinin arasına bir kurşun sıktım.

"Kahretsin, pekâlâ, Hargraves," diye mırıldandı Max.

Onu görmezden geldim. Onu etkilediğim için memnun olduğumu söyleme zevkini ona tattırmayacaktım. Jolie'yi yanıma çektim. "Bu iş için Zach'in temizlik ekibini çağıracağım. Senin sayende artık kendi maaş bordrosunda bir tane var."

"Tamam," dedi, nefesini üfleyerek ve başını omzuma yaslayarak. "Hadi hep birlikte satın alma sözleşmesini imzalayalım ve buradan defolup gidelim."

Hannah odanın köşesinden oflayıp pufladı. "Evet, *gidelim*. Sanırım Knight'ı geri getirmenin... heyecanlı bilmeliydik."

Devin amcasına sarıldı, ikisi de sarsılmış görünüyordu ama Jolie çantasına koymadan önce hepimiz anlaşma belgesine hızlıca imzalarımızı attık.

Jolie'yi tekrar, uzun ve yavaş bir şekilde öptüm, Max'in abartılı göz devirmesini görmezden geldim. "Bunu temizleyeceğim ve sonra seni görmeye geleceğim, tamam mı?"

Başını salladı, yanakları sadece Zach ve benim ortaya çıkarabildiğimiz lezzetli, tatmin edici pembeye döndü, ailesini ve yeni yönetim kurulu üyelerini topladı ve onları lobiye yönlendirdi.

Telefonum gelen bir aramayla yüksek sesle çaldı ve cebimden çıkardım.

Babamdan bir görüntülü arama.

Yoksay'a bastım, sonra *benim odamda* yaptığı pisliğı temizlemeye başladım.

yeni bir şirket kurdum, böylece eve, kızıma dönebilecektim.

ÜÇÜNCÜ ŞAFTÖR

JOLIE

"F "Bir daha asla bu kadar çaresiz hissetmek istemiyorum Prenses."
Zach bana yatağımda sarıldı, ikimiz de duş almış ve pijamalarımızı giymiştik. Narenciye kokusunu içime çekmek için yüzümü göğsüne gömdüm.

Koku. "Dom ve Max'e muhafızlarımın bir parçası olarak katılmak ister misin?" Alay ederek sordum. "Andrea buna bayılır."

"Bu harika bir fikir," diye yanıtladı tüm ciddiyetiyle. "Max'in hızlı ve etkili öldürme konusunda bir derse olabilir."

Bu yanıştı ama şimdilik Zach'in üstün savaşçı olduğunu düşünmesine izin verecektim. Noah'in ekibinin konferans salonundaki güvenlik kameralarını hacklediğini ve hem Zach'i hem de Bennett'i kameraya bağladığını bilmiyordum ama anlaşılan ikisi de neredeyse tüm fiyaskoyu telefonlarından izlemişlerdi. Şirketin maskaralıklarını beklerken bir silahlı çatışma yaşamışlar ama kurtarmaya gidip gitmeyeceklerine karar veremeden çatışma sona ermişti.

Zach'i o kadar sarsmıştı ki, A Dorm'daki odama döneli üç dakika bile olmamıştı ki, içeri daldı, beni yatağa çiviledi ve titreyen bir karmaşa haline gelene kadar yorganımın üstünde beni uzun ve yavaş bir şekilde sikti. Gözleri gözlerimden hiç ayrılmamıştı ve ben daha ellerimdeki kanı yıkayamadan beni ayak parmaklarımı kıvrarak doruğa ulaştırmıştı.

"Noah'dan haber aldın mı?" Ona sordum.

"Evet. Her şey temizlendi ve yarın her zamanki gibi iş olacak. Her an eve gelebilir."

Umarım öyledir. Ona ihtiyacım vardı. Bugün benim için çok şey yapmıştı, büyük bir kişisel risk almıştı ve onu görmeye, *hissetmeye*, güvende olduğundan emin olmaya ihtiyacım vardı.

"Zach," diye fısıldadım.

"Evet, bebeğim?"

"Sen ve Noah iyi olacak mısınız?"

Saçlarıma doğru mırıldandı. "Unutmamalısın ki Prenses, sen dönmeden önce hiçbirimiz gerçekten *iyi* değildik. Sadece hayatta kalmaya çalışıyorduk, elimizden geldiğince özgürlüğümüzün küçük parçalarını alıyorduk ve her şey hakkında ne yapmak istediğimize karar verene kadar zamanımızı bekliyorduk. Ama şimdi döndüğüne göre, artık gerçekten önemli olan tek bir şey var. Birlikte kaldığımız sürece başımıza ne gelirse gelsin üstesinden nasıl geleceğimizi bulacağız."

Yatak odamın kapısı gıcırdayarak açıldı ve tanıdık bir figür odaya süzüldü, sarı saçları pencerenin dışındaki Şehir ışıklarının soluk parıltısında parlıyordu.

"Selam tatlım," diye fısıldadı Noah yatağın benim olduğum tarafına yaklaşırken. "Hâlâ uyanık mısın?"

"Evet," diye mırıldandım, Zach'in kollarında yuvarlanarak onunla yüzleştim. "Buraya nasıl girdin? Şifreyi sana Zach mi verdi?"

Noah sıırttı. "Tabii ki hayır. Ben de onun gibi üstün yeteneklerimle buraya girmeyi hak ."

Zach omzuma doğru homurdanarak, "Övünmeyi bırak da yatağına gir," dedi. "Prenses senin için endişeleniyordu."

"Memnuniyetle," dedi Noah, ayakkabılarını tekmeleyip gözlüklerini komodinin üzerine koyarken. Yumuşak gri bir V yaka gömlek ve pazen pijama pantolon giymişti ve saçları duştan çıktığı için hâlâ nemliydi, yani artık önceki maceralarımızın kanından ve terinden arınmıştı.

Zach sıcak, kaslı bir koala gibi arkama sarılmışken, o yorganın altına girip ön tarafıma yapıştı. Noah bir elini yanağıma koydu, uzun parmakları tenimi okşuyor ve başparmağı çillerimin üzerinde hafif daireler çiziyordu.

"Tanrım, bunları çok özlemişim," diye fısıldadı, sesi neredeyse huşu içindeydi. "Bazen hâlâ rüya gördüğümü düşünüyorum."

"Aynen dostum," diye homurdandı Zach.

"İlk birkaç yıl size gelmeyi o kadar çok istedim ki," diye sessizce itiraf ettim. "Sonra öfkemin beni ele geçirmesine izin verdim. Buna tekrar sahip olabileceğimi hiç düşünmemiştim."

"Biz varız tatlım," diye cevap verdi Noah. Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve ben de mutlulukla iç çektim. Zach'in dudak halkasının soğuk ısırığını ensemden hissettim ve artık ısınmış olan tenime birkaç yumuşak öpücük kondurdu.

Kıpırdandım, kalçalarımın arasında bir ağrı oluşmaya başlamıştı bile. "Vay canına, Hargraves," dedi Zach kıkırdarak. "Prenses yorgun. Herkesin uyumaya ihtiyacı var, bu yüzden onu şu anda heyecanlandırmayın." Ona dirsek attım. "Sen bizim patronumuz değilsin, Ferrero."

"Zach haklı," dedi Noah ve yüzümü sert göğsüne bastırmadan önce dudaklarıma son bir öpücük kondurdu. "Uyu, tatlım. Sabah burada olacağız."

Çökmekte olan adrenalinin beni dibe çekmeye başlamamış olsaydı daha fazla mücadele ederdim. Aralarına sıkışmış bir şekilde uyudum ve bir zamanlar tüm dünyam olan üç gülümseyen çocuğu gördüm.

Ertesi sabah uyandığımda erkeklerle iç içeydim ve bundan nefret etmiyordum.

Zach ve Noah'nın uykulu kucaklaşmasından kurtuldum ve işimi halletmek ve dişlerimi fırçalamak için gizlice banyoya gittim.

Telefonumdan haberleri kontrol ettim ve Zepp'ten Hargraves'in en kârlı şirketlerini kaybettikleri haberini şimdilik gizli tuttuğunu ve basın açıklamamızın Pazartesi günü hazır olacağını teyit ettim.

Yatağa döndüğümde çocukları uyanık ve bıraktığım boş alanda birbirleriyle fısıldaşırken buldum. Noah'ın üzerinden atlayıp yerime geri döndüm çünkü bugün Cumartesi'ydi ve kimse bana ateş etmiyordu, bu yüzden rahatlamak istedim.

"Günaydın Prenses," dedi Zach seksi, uykuyla ıslanmış bariton sesiyle. Beni hızla sahiplenici ve kirli bir hal alan bir günaydın öpücüğü için kendine çekti.

"Hey," diye homurdandı Noah. "Paylaş."

Zach kıkırdarak öpücünü bıraktı ve yataktan kalktı. "Bennett'i spor salonuna götüreceğim ve çok istediğini bildiğim gibi bana yumruk atmasına izin vereceğim."

"Gidiyor musun?" diye sordum ve alt dudağım yine gülünç bir şekilde somurttu.

Zach yatağın üzerine doğru eğilip hırlayarak dudağımı ısırdı, sonra inleyerek ayağa kalktı ve pijamasını düzeltti. "Güven bana bebeğim. İkimizin de yakın gelecekte senin üzerinde *birlikte* çalışmayı dört gözle beklediğimizi söylerken Noah adına konuştuğumu biliyorum" -yastığıma doğru inledim- "ama ikiniz de birbirinizle geçireceğiniz bu zamanı hak ediyorsunuz. Bu yüzden siz ikiniz... takılırken ben de gidip Ekselanslarının dikkatini dağıtacağım."

Noah beni kollarına çekti. "Sağ ol dostum. Bennett'in yüzünü mahvetme, Jojo'yu üzüyor."

Zach uzun kollu yırtık, çıplak gövdesinin üzerine çekerken onu selamladı. Yatağımda tişört giymesini yasaklamıştım ve o da buna uymaktan çok mutluydu. "Görüşürüz muhabbet kuşları." Kapıyı yumuşak bir tıkırtıyla kapattı, sonra Noah ve ben yatağımda yalnız kaldık.

Onunla yüzleşmek için yuvarlandım. Burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu ve kendimi onun masmavi gözlerinde kaybettim - hala gözlüksüzdü ve yüzüne bana uzun zaman önceki Noah'ımı hatırlatan genç bir yumuşaklık veriyordu.

Burnuma bir öpücük kondurdu. "Zach'in az önce bir geyik kurnazlığıyla bir sürü imada bulunduğunu biliyorum ama burada baskı yok tatlım. Sadece artık bu işin içinde olduğumu bilmeni istiyorum. Seninle birlikte olmak istiyorum."

Ona yumuşak bir gülümseme verdim. Kendimi bir bulutun üzerinde süzülüyormuş gibi hissediyordum. "Erkek arkadaşım olmak ister misin, Noah?"

"Kesinlikle."

"Diğer erkek arkadaşımın etrafta dolaşması senin için sorun değil mi?"

Homurdandı. "O iyi, sanırım. Onu hizada tutmak için senden daha uygun kimse yok zaten." Parmakları ipeksi askıları arasında sırtımın çıplak teni boyunca dans ederken alnıma bir öpücük kondurdu. "Peki, ne ?"

Onu gerçek bir öpücük için kendime çektim - artık bu tatlı, iffetli boktan şeylerden değil. Dudaklarının kenarını yaladım ve hemen bir öpücükle açıldı.

küçük bir inilti. Birbirimizi yiyorduk ve pantolonunun kalçama bastırıldığı yerde giderek artan sertliği hissediyordum.

"Evet diyorum Noah," diye nefes nefese kaldım, ikimiz de artık zor nefes alıyorduk. "Ve seni şimdi istiyorum. Lütfen."

Beni hazırlıksız yakalayan ani bir hareketle sırtüstü yuvarladı. Başımı yastığa koyduğumda Noah çoktan üstüme çıkmış, kalçalarımın üzerine oturmuş ve nefesimi kesen o mavi gözlerindeki sıcaklıkla bana bakıyordu.

"Tatlım, sana ne istersen veririm," dedi ipek gibi bir sesle, sonra uzanıp komodinin üzerinden koyu çerçeveli gözlüklerini aldı ve yüzüne yerleştirdi. "Özellikle de bu kadar nazıkçe istediğinde."

Ellerini vücudumda gezdirdi, şimdi beni yüksek çözünürlükte görebildiği için yenilenmiş bir ilgiyle beni içine çekti. Meme uçlarım küçük atletimin altında elmas noktaları gibiydi ve eşleşen şortum o kadar yukarı çıkmıştı ki, artık neredeyse külot gibiydiler. saygıyla meme uçlarımın üzerinde gezdirdikten sonra dilini bir tanesinin üzerinde, gömleğimin ipeğinin üzerinde gezdirmek için eğildi.

O uzaklaşırken inledim.

"Biliyorum, tatlı kız," diye fısıldadı. "Ama bu lezzetli vücudu keşfetmek için zaman ayırmak istiyorum. Uzun zamandır bunun hayalini kuruyordum."

"Tamam, ama Noah-"

"Ellerini başının üzerine koy," dedi, sesi hâlâ yumuşaktı ama şimdi sertleşmişti.

İstediğini yaptım.

Beni öpmek için eğildi. "Aferin kızıma."

Titredim. "Benim tatlı, sevimli Noah'm büyüyünce yatak odasında biraz otoriter mi oldu?"

Atletimi başımın üzerinden çekip kollarıma doğru sürüklerken kıkırdadı. Güçlü bir eliyle bileklerimi kavradığında çıkarmasına yardım etmek için ellerimi aşağı çekmeye başladım. "Kimildama."

"Noah," diye sızlandım.

Sonunda gömleğimi atarken bana o güzel gülümsemesiyle baktı. "Tanrım, bak nasıl da

Harikasin. Bu güzel vücudu dilimle keşfetmeme izin vereceksin, değil mi tatlım?"

Lanet olsun, patlayacaktım. "Evet," diye cevap verdim, zorlukla yutkunarak.

"Bunu duymak hoşuma gidiyor. Başlığa tutunun lütfen."

Görevdeki bir kadının kararlılığıyla başımın üstündeki çıtaları kavradım.

Ellerini vücudumda gezdirmeye devam etti, göğüslerimi avuçlayıp başparmaklarını tekrar meme uçlarımda gezdirirken beni dikkatle inceliyordu. Parmak uçlarını karnımın gergin çukurunda gezdirdi, sonra şortumun kemerini kavradı ve yumuşak bir hareketle bacaklarımdan aşağı sıyırdı.

"Külot yok mu? Beni öldüreceksin tatlım," dedi inleyerek. "Tanrım, şu haline bak."

Artık çırılçıplaktım, hâlâ giyinik olan Noah kalçalarıma binerken ben de onun altına uzanmıştım. Yüzü kızarmış, seksi gözlüklerinin ardındaki mavi gözleri açılmıştı. Temiz çamaşır gibi kokuyordu ve saçları uykudan dolayı hâlâ biraz dağınıktı. Aleti sertleşmiş, pazen pantolonunun içinde hatırı sayılır bir çadır kurmuştu.

Kanım alev alev yanıyordu. Onu istiyordum.

"Noah," diye mırıldandım, ona en güzel bakışlarımı yönelttim.

"Lütfen." Bana bakarken dolgun dudağını ısırdı. "Siktir."

Dudaklarımı dudaklarıyla kavradı, beni tüketirken elleri uzanmış kollarımın iki yanına dikilmişti. Ağzına karşı inledim, ona dokunmak için can atıyordum -öpüşürken parmaklarımı ipeksi saçlarında gezdirmek için- ama yatak başlığına sıkıca tutundum.

Durma, Noah.

Güneye doğru ilerledi, köprücük kemiğime ve göğsüme öpücükler kondurmadan önce dudaklarını boynumdan aşağı sürükledi. Sonunda -Dudaklarını meme ucumun etrafına acımasızca sararken, çevik parmakları diğeriyle uğraştı.

"Noah," diye inledim. Çok iyi hissettiriyordu ama daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Biliyorum tatlım," diye cevap verdi, diliyle diğer meme ucumu .

"Çok iyi davranıyorsun. Sana iyi bakacağıma söz ."

Tekrar doğrulup tişörtünü çıkardı ve yere fırlattı. Bronz teninin her santimini, pürüzsüz, belirgin kaslarını

Göğsü ve karnı, göbek deliğinden aşağıya doğru inen ve pantolonunun içinde kaybolan hafif sarı saçları.

"Diğer arkadaşın kadar etkileyici ya da renkli değil," dedi alaycı bir kıkırdamayla, vücudunu işaret ederek. "Ama deniyorum."

Ona bakakaldım. "Noah, *çok güzelsin*."

Bana o muhteşem gülümsemesini verdi. "Ve ben seninim, Jojo."

Bir kalça kemiğimden diğerine bir şeridi yalamak için eğildiğinde nefesim kesildi, sonra bacaklarımı araladı. Dişlerini uyluğumun iç kısmına geçirdi ve amım sıkıştı.

"Hazır mısın, tatlım?" diye mırıldandı tenime karşı, ağzı ihtiyacım olan yere çok yakındı.

"Evet," diye nefes nefese kaldım. "Lütfen, Noah." "O zaman sıkı tutun."

Bacaklarımın arasına diz çöktü ve beni kaldırdı, uzun parmakları kıcımlı sararken bacaklarımı omuzlarına attı. Çölde susuzluktan ölmek üzereyken tesadüfen bir pınara rastlamış bir adam gibi beni ağzına götürdü. Kalçalarım havadaydı, uyluklarım başının etrafına sarılmıştı ve dilini içime sokarken uzun, alçak bir inilti çıkardım.

"Siktir!" Ağladım.

Noah bana karşı inledi, dudaklarını klitorisimin etrafına sarmadan ve sertçe emmeden önce kıvrımlarımdan uzun, durgun yalamalar aldı. Orada kaldı, orgazmım zirveye ulaşana kadar sert emişler ve coşkulu yalamalarla klitorisimi çalıştırdı.

"Noah, boşalacağım," diye mızızlandım, şimdi yatak başı çıtalarını sıkıca kavırıyordum. "Oh kahretsin. Aman Tanrım."

Hırladı, yenilenmiş bir güçle klitorisimi emdi ve bir parmağını içime kaydırды.

"Benim için gel, tatlım. Duymak istiyorum. Yüzümde hissetmek istiyorum."

Tanrım, *Nuh* bile edepsiz bir konuşmacı olarak büyümüşü.

Baraj yıkıldı ve sert bir şekilde boşaldım, çığlığım duvarlardan sekti ve Noah dilinin baskısı ve parmaklarının güçlü itişleriyle beni kenarına sürüklerken altımdaki yatak sallandı.

"Mmm," diye mırıldandı ben aşağı inerken, kışımı yatağa geri bırakmadan önce diliyle bana son birkaç dokunuş yaptı. "Bu çok ateşliydi. Mükemmeldi."

Sadece doruk sonrası şaşkınlığımla, mutlu ve doygun ama daha fazlasını isteyerek uzanabildim.

"Noah," diye mırıldandım.

"Evet?" Vücudumda süründü ve ellerimi yatak başlığından çekmek için uzandı.

"Aletin, lütfen."

Güldü. "Hemen geliyorum."

Pantolonundan manevra yaparak çıktı ve ben de onun çok güzel aletini ve zayıf, kaslı kalçalarını gördüm. Noah, Zach kadar kalın değildi ama daha uzundu ve biraz kıvrımlıydı ve içimde nasıl hissettiğini öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

Tekrar bacaklarımın arasına diz çökerek ucunu girişime getirdi. "Hazır mısın, tatlım? Şimdi ellerini üzerimde istiyorum."

Evet. "Becer beni, Noah," diye mırıldandım. "Ben örtülüüyüm."

Bana baktı, gözleri şehvetle yanıyordu. "Seni çok iyi becereceğim, tatlı kız. Ve ben temizim. Son derece açık nedenlerden dolayı hiçbirimiz daha önce korunmadan gitmedik. Sanırım seni bekliyorduk."

"Ben de *seni* bekliyordum. Sikini içime sok," diye talep ettim.

Kalçama vurdu, tam kışımın yanına. "Uslu dur, bebeğim. Bunun tadını çıkarıyorum." Sonra nihayet içime doğru itmeye başladı ve kolayca içeri kayd, daha önceki bakanlıkları yolu açmak için her şeyi yapıyordu. "Siktir," diye inledi. "Bu cennet gibi."

Beni öpmek için eğildi, çok tatlı bir şekilde ve ellerimi saçlarında ve tonlu sırtında aşağı yukarı gezdirdim, bacaklarımın arasında hareket etmeye başladığında onu tamamen içime çektim.

Birbirimize sarıldık, dudaklarımız birbirine kilitlendi ve Noah içime girerken her çığlığını yuttu, kalçaları kışıma çarptı ve pelvik kemiği her hareketle klitorisimi ovuşturdu. Hızını artırdı, beni daha yükseğe çıkardı, sonunda tüm vücudumda başka bir orgazm patlak verirken kaslarımın onun etrafında kilitlendiğini hissedene kadar.

"Vay canına, tatlım," diye inledi Noah, şimdi beni doruk noktama doğru iterken yüzünü boynumun kıvrımına gömüyordu. "Ne kadar iyi bir kız. Sikimin içindeki hayatı boğuyor. Siktir."

Titredi, benimki çekilmeye başladığında onun salıverilmesi de gerçekleşti ve tatmin olmuş bir iç çekişle yanımdaki yatağa yığıldı.

Kollarına yuvarlandım ve ikimiz de nefesimizi tutarken o da bana sarıldı.

"Hey, Noah," dedim birkaç dakikalık rahat bir sessizlikten sonra. "Uşağının senden çaldığını biliyor muydun?"

Bir kahkaha attı. "Aslında ben yaptım. Benim işime karışmasın diye başının üstünde tutuyorum. Ama sen bunu nereden biliyorsun?"

Sırıttım ve kulağının arkasına bir öpücük kondurdum. "Her türlü pisliği bilirim. Buckley'nin iğrenç porno geçmişiyle de ilgilenmediğine şükret." "Onu kovardım ama... artık benim uşağım değil, değil mi?" Noah düşündü. "Hargraves Kulesi'nde tekrar hoş karşılanacağımdan şüpheliyim. Babam Fiji'den ya da her nerede saklanıyorsa oradan bile bu kararı verebilir."

Onu daha sıkı sıktım. "İyi olduğuna emin misin?"

Sırıttı ve bana karşı tekrar sertleşmeye başladığını hissettim. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım, tatlım. Güven bana."

ONİKİ DÖRTLÜ ŞAFT

JOLIE

I Pazartesi sabahı uyandığımda Noah'ın yüzü boynumun kıvrımına yaslanmıştı ve arkamda Zach'in uyuduğu yer hâlâ sıcaktı.

Hafta sonu tehlikeli bir sessizlik içinde geçti. Ben kendimi ev ödevlerine vermek zorunda kaldım, çünkü Aileleri yok ederken hala ülkenin en sıkı üniversite akademilerinden birine devam ettiğimi unutamıyordum.

Zach ve Noah da aynı şeyi yapıyordu, yoğun ders yükünü aileleriyle yaptıkları hassas dansla dengeliyorlardı ve her ikisi de son iki gecenin geç saatlerinde yatağıma yığılmış, sızmadan önce bana birkaç tatlı öpücük bırakmışlardı.

Dün gece Finans ödevimin üçüncü saatinde sinirlendikten sonra, stres atmak için spor salonuna gitmiştim, bu yüzden ders başlamadan önce Noah ile sarılmak için erken antrenmanımı atlıyordum. Zach'i özlemiştim ama o da Bennett'in sabah sporu saatini denetlemek için erkenden kaçmıştı. Bennett beni ne kadar sinirlendirse de, bunca yıldan sonra üçünün hala birbirlerine nasıl baktığını görmek içimi ısıttı ve yapış yapış hissettirdi.

"Ekibim dün gece bir şey ortaya çıkardı," dedi Noah yatağımda tembellik ederken, ben giyinirken odada dolaşırken ateşli bakışları hevesle beni takip ediyordu.

"O da ne?" Yumuşak deri taytımın içine girmek için eğildim ve bunu yaparken kıcıma iyice bakmasını sağladım.

Bir duraklama. "Ne?"

"Ekibiniz bir şey mi buldu?"

Gözlerini kıcımdan ayırmadan önce dudağını ısırdı. "Doğru. Madem etrafı araştırma konusunda biraz daha... agresif davranıyoruz, ailen öldürüldükten hemen sonra Knight sunucularını şüpheli faaliyetler için hedef aldık. Mesela ertesi sabahki hareketlilik... Daha önce gözden kaçırdığımız bir şeyi fark ettik."

Bol bordo kazağımı giydiğim yumuşak atletin üzerine çektim, sonra durup ona baktım. "Şifreleme anahtarını arıyorlardı."

Başını salladı. "Erişim noktası Knight'ların çatı katı gibi görünüyordu ve kazı yapan her kimse kasıtlı olarak babanızın özel sunucusunda sakladığı bir dosyaya gitti - kendisinin ve küçük araştırma ekibinin kullandığı bir dosya. Özellikle KnightKey500 için olası bir şifreleme anahtarı aramasaydık, bunu tespit edemeyebilirdik, ancak babanızın sunucusundan alınan dizi sürücüsünün kilidini açmıyor."

"Denedin mi?"

"Ben yaptım." Yorganı üzerinden atarak bana boxer külotunun içindeki düzgün, bronzlaşmış bacaklarının güzel bir görüntüsünü sundu, sonra pantolonunu aramaya başladı. "Bu yüzden dün gece buraya geç geldim. Sana iyi haberler vermeyi umuyordum. Özür dilerim, tatlım."

Ayağa kalkıp ona sarılmadan önce yeni favori botlarımı giymeyi bitirdim. "Böylesi daha iyi, Noah. Babamın eşyalarını karıştıran kişinin doğru anahtarı ele geçirmesini isteyeceğimizi sanmıyorum. Bu kesinlikle James Spencer'dı ya da en azından onun emriyle bunu yapan biriydi."

Boynumu öptü. "Haklısın. Belki de anahtarın kaybolması en iyisi."

Yatağımın ayak ucundaki atılmış gömleğine uzandım ve onu eline tutuşturdum. "Giyin, erkek arkadaşım. Dersten önce dolu dolu bir kahvaltı istiyorum."

Mari'nin boğuk sesi içeri süzülmeden önce yatak odamın kapısına yüksek sesle vuruluyordu. "Ben de! Onu pantolonunun içinde tut, Hargraves, çünkü açlıktan ölüyorum!"

Noah iç çekti. "Onun da okulun geri kalanı gibi benden korktuğu zamanları özlüyorum."

Koridorda kıkırdadı. "Bu, en iyi arkadaşım senin taşaklarını çantasında saklamaya başlamadan önceydi!"

İnledi. "Neşelen bebeğim," demeden önce dudaklarına bir öpücük kondurdum. Çantamda sakladığım onca harika şey senin taşakların benim favorim."

Noah takım elbisesini giymek için Varis süitine çıkarken ve Mari Carmen'i aramak için odasına kapanırken, ben de küçük mutfak masamıza oturup ekibimle görüştüm.

Zepp çağrıya katılırken, "Patron hanım, çok vahşisiniz," dedi. "Ve görünüşe göre küçük Hargraves prensi de öyle."

"Her neyse," dedi Max. "Yerde yatan ve kafasına başka bir silah dayamış olan bir adamı vurdu. Aman ne büyük olay."

Dom, "O kurşunu tam Kincaid'in gözlerinin arasına yerleştirdi, Max," diye cevap verdi. "Bu büyük bir beceri."

"Odaklanabilir miyiz lütfen?" Üçüne de en iyi sert patron sesimi vererek çıkıştım. "Hargraves'ten büyük bir ısırık almak ve ölümden kaçmak harikaydı ama bir sonraki hedefimize hızla ilerlememiz gerekiyor. Eninde sonunda bizi küçümsemekten vazgeçecekler."

Zepp her zamanki alaycılığıyla, "Çalışmalar sürüyor kraliçem," dedi. "Aileler ne kadar çok darbe alırsa, halkın ve yatırımcılarının gözünde o kadar savunmasız kalırlar. Sanırım birkaç hamle daha hazır olacağız."

"Harika."

Dom ekledi: "Lütfen arkanızı kollamaya devam edin. Her zaman olduğu gibi Akademi'nin çevresini gözlüyoruz, ancak kampüsten ayrıldığınızda yanınızda yetenekli bir refakatçi olmasını tercih ederim."

"O ben oluyorum," dedi Max.

"Biliyorsun, Zach ve Noah da oldukça yetenekli," diye cevap verdim, gayet rahat bir şekilde.

Max'in alaycı sesi kulaklıklarımda yankılandı. "Tabii, güvenliğini sadakati şüpheli güzel oğlanlara indirgemek istiyorsan, Jojo."

Bir gün hayatımdaki tüm erkekler iyi geçinecekti ama bugün o gün değildi.

"İyi olacağım. Zepp, gelişmelerden beni haberdar et. Toplantı sona ermiştir."

Vedalaştık ve tam telefonumu arka cebime sokmuştum ki, güvenli hattıma gelen başka bir aramayla uğuldamaya başladı.

"Anders Amca?" Cevap vermek için ekranı kaydırırken söyledim. "Başın belada mı?"

"Oh, hayır, hayır," dedi hızla. Hızlı nefes alıp veriş ve trafik gürültüsü bana şehirde bir yerlerde yürüdüğünü söylüyordu. "Sadece başının belada olmadığından emin olmak istedim. Peter Hargraves'e yaptığın şey çok tehlikeliydi, Jolie."

"*Bana* yaptığı daha tehlikeli bir şeydi, Amca," diye cevap verdim, kelimelerim ısıırıyordu. "Ben sadece Ailemize yapılan yanlışları düzeltiyorum."

"Ben... evet, farkındayım," diye homurdandı. Arka planda bir araba kornası çaldı. "Ve tabii ki Şövalye Kulesi'nin üçte ikisinin tekrar bizimle olması çok güzel. Ama Jolie, elinin altındaki *büyük* mirasa rağmen, kalan üç Aileyi de alt edebilecek güce sahip olduğundan emin değilim. Planladığın şeyin bu olduğunu biliyorum."

Sakinleştirici bir nefes aldım. Güvenliğim için endişelenen amcamdı, her gün muhatap olmak zorunda kaldığım ve benden bir kez daha şüphe duyan elit pislikler değil. "Arkamda herkesin fark ettiğinden daha fazla güç var amca. Endişeni takdir ediyorum ama dikkat çekmemeye ve James Spencer'ın radarından uzak durmaya odaklanmalısın."

"Ne demek istiyorsun, arkanda herkesin fark ettiğinden daha fazla güç mü var? Ne-" Küfür etti. "Özür dilerim, kaldırıma takıldım. Sen... babanın arabasında bir şey mi buldun?"

"Ne? Hayır."

"Bana yardım et Jolie," dedi neredeyse sızlanarak. "Bunun nasıl bir intihar görevi olmadığını anlamama yardım et."

Bugün değil. "Belki de öyledir, amca. Ama bu benim kararım. Dersten önce kahvaltıya gitmeliyim. Sonra konuşuruz."

"Jolie-"

Kapı alındığında telefonu kapattım. Kapıyı atığmda her iki yakışıklı erkek arkadaşımı da takım elbiseleriyle -ya da Zach'in durumunda yarım takım elbiseyle- ve uzun boylu, düşünceli bir artı-bir ile asansörün yanında oyalanırken buldum.

Kapıyı iterek açtım ve onları içeri çağırdım. "Merhaba çocuklar."

"Hey, Prenses." Zach içeri girdi ve beni hemen sert vücuduyla kapının yanındaki duvara vurdu. "Bugün çok lezzetli görünüyorsun." Küçük iniltimi yutarak beni öptü.

Noah, Zach'in arkasından içeri girerken, "Sakin ol Ferrero," dedi. "Kızımız dersten önce kahvaltı istiyor ve benim de ona bir sürprizim var. Gitmemiz gerek."

Ben Noah'ı bu *sürpriz* hakkında sorgulayamadan Mari odasından çıktı, devasa topuklu ayakkabılarıyla parke zeminde tıkırdayarak ilerliyordu. "Oh, gözlerim beni yanıltıyor mu? Dört Ailenin Varisleri, sıradan suçlular gibi zorla girmek yerine içeri alındıktan sonra gündüz vakti yatakhane mi dikiliyorlar?"

Bennett'in ciddi yüzü kapı aralığında belirdi. "İkiniz de buraya zorla mı girdiniz? Güvenliğiniz ne kadar boktan Jolie?"

Zach'in omzunun üzerinden ona ters ters baktım. "Lanet olası Spencer Tower'daki güvenlikten daha iyi, Bennett."

"Hayır," dedi Zach, beni duvardaki yerimden bırakıp elimi tutarak. Bennett ve benim aramızı işaret etti. "Siz ikiniz, uslu durun. Hepimiz kahvaltıya gidiyoruz, kavga etmek yok."

Bennett sonunda sinirli bir nefes alıp koridora geri adım atana kadar bakışmaya devam ettik.

Noah büyüleyici gülümsemesiyle kolunu Mari'ye uzattı ve Mari elini onun dirseğine dolayarak kıkırdadı. "Ne kadar cesurca. Max bilseydi çok kıskanırdı."

Noah'nın sırtışı genişledi. "Zach, bir resmimizi çek."

Zach telefonuna uzanamadan onu koridora çektim.

Öğrenci arkadaşlarımızın, Mirasçıların yemek salonundaki pislik masasından benim masama geçişine olan yoğun ilgisi, geçen hafta ilk kez gerçekleştiğinden beri bir nebze bile azalmamıştı. Öğrenci topluluğu Zach ile artık eski en iyi arkadaş/ölümcül düşman olmadığımızı anlamıştı ve Noah ve Bennett'in onunla birlikte benim tarafıma geçmesi büyük bir şok değildi, ancak tam olarak olup bittiğine dair spekülasyonlar yaygındı.

Her ne kadar Zach ders aralarında benimle vedalaşırken dilini boğazıma sokmayı ihmal etmese de, koridorlarda rastgele insanların artık bana "sürtük" diye bağırmaması ilginçti.

Noah sonunda tabağıyla yanımıza geldiğinde ben çoktan omletimi yemiş ve mutlu bir şekilde kahvemi yudumluyordum, Zach'in kolu sandalyemin arkasına sarkmış, masanın başında bir kral gibi duran Bennett'le konuşuyordu.

"Hey, çek ellerini, seni beleşçi," diye çıkıştım Noah'a. Tabağımdan olgun bir çileği çalıp sandalyemin arkasında dururken ağzına atarken omzumun üzerinden ona ters ters baktım.

"Teşekkürler Jojo," dedi masum bir sırıtışla, kulağıma fısıldamadan önce boynuma uzun bir öpücük kondurmak için eğildi, "Neredeyse amın kadar tatlıydı."

Zach yanımda inlerken yanaklarım kızardı. "Kahretsin dostum, bana hatırlatma. Dilimi Prenses'in içine sokmayalı çok uzun zaman oldu ve *can* atıyorum."

Herkesin içinde külotumu eritmeye çalışmaktan vazgeçmezlerse ikisini de botumdaki küçük bıçakla tehdit etmek üzereydim ki Annie, hala duran Noah'ya doğru hışımla yaklaştı.

"Noah, cidden az önce o değersiz *kaltağa* ağzını dayadığını mı gördüm?" diye yakın çevremizdeki tüm masaların duyabileceği kadar yüksek sesle bağırdı. "Önce Zach, şimdi de sen mi? Baban ne düşünürdü?"

Etrafımızdaki konuşmalar oldukça sessizleşti.

Noah'nın sıcak eli enseme indi ve beni rahatlatıcı bir şekilde sıktı. "Artık babama bağlı değilim Annie. Hargraves'i farklı bir yöne götürmek için üzerime düşeni yapacağım."

"Noah! Bu da ne-"

"Biliyor Annie, burada olmana sevindim," diye devam etti ve sesindeki ipeksi gülümsemeyi duyabiliyordum. Eli boynumda kaldı ve konuşurken başparmağıyla tenimde küçük daireler çizdi, sesi yemek salonunun her tarafına yayılıyordu. "Sanırım küçük bir konuşma yapmamız gerekiyor. Her şeyden önce, kız arkadaşına hakaret etmekten kaçınırsan çok memnun olurum. Bundan hoşlanmıyorum ve sana tekrar bıçak çekerse personelin yerdeki kanını temizlemek zorunda kalmaktan hoşlanacağını sanmıyorum."

Nefesler kesildi ve mırıltılar yükseldi. Öğrenci arkadaşlarımızın Noah'nın benden kız arkadaşı olarak bahsetmesine mi yoksa daha önce Annie'ye bıçak çektiğimi ima etmesine mi daha çok şaşırdıklarından emin değildim ama bunun Annie'nin sorunlarının en küçüğü olacağına dair bir his vardı içimde.

"O senin kız arkadaşın *değil*," diye ısırdı Annie, huysuzca. Hızla kızaran yüzünü iyice görebilmek için başımı çevirdim ve Noah'nın boynumdaki tutuşu sahiplenici bir şekilde sıkılaştı. Annie devam etti, "Hepimiz onun sürtük amını Ferrero'ya sattığını biliyoruz."

Noah'nın gülümsemesi kayboldu. "Az önce ne dedim ben?" "Noah-"

"Okul yılının başından beri en yüksek notları almak için sakso çekerken, sürtükleri aşağılayan hakaretler savurman çok ilginç Annie."

Daha büyük nefesler ve ardından tam ve mutlak bir sessizlik. Kimse *bu konudaki* ayrıntıları kaçırmak istemedi.

Annie'nin yüzü öfkeyle kızarmışken bir saniye içinde solgunlaştı. Çenesi açık kaldı, sonra kapattı ve en sert alayını takındı. "Bu çok çirkin, Noah. Beni, varlığıyla aşağıladığı ailelerin gözüne tekrar girebilmek için sakso çektiği her halinden belli olan kaşar kız *arkadaşınla* karıştırmadığına emin misin?"

Noah, takım elbisesinin cebinden telefonunu çıkarmadan önce onu hayal kırıklığına uğratmış gibi dudak büktü. Ceketinin içine geri koymadan önce tembelce ekrana bir şeyler yazdı.

Yemekhanedeki tüm telefonlar, Holywell Academy gelen kutularımıza gelen acil bir e-posta ile uğuldadı.

"Gözlerinizi kaçırın Prenses," dedi Zach kıs kıs gülererek. "Profesör Montague'un aletini görmeni istemiyorum."

Başım ona doğru döndü. "Ciddi misin lan sen?"

Zach'in telefonunun ekranına bakmak için eğildim ve Annie'nin Montague'un ofisinde dizlerinin üzerine çökmüş, masasının arkasında otururken bacaklarının arasında gezinirken başını salladığı bir video vardı. Montague, otuzlu yaşlarının ortalarından sonlarına doğru, gözlüklü ve şaşırtıcı derecede güzel saçlı, zayıf bir yüksek matematik profesörüydü. Ayrıca görünüşe göre not karşılığında cinsel iyilik yapan bir sapıktı.

Mari kendi telefonuna bakarken yüksek bir sesle "İnanılmaz," dedi. "Çok edepsizsin, Annie! Biz de senin akıllı bir kız olduğunu sanıyorduk."

Annie sadece Noah'ya bakabildi, öfkeli ve suskun, sanki hâlâ onun kendisine gizliden gizliye aşık olmadığına inanamıyormuş gibi.

Noah, "İyi kalpli profesörü bu sabah çoktan gönderdim," diye açıkladı. "Sana da koşup yatakhane toplamanı öneririm Annie. Okuldan atılman an ve baban senden pek memnun olmayacak, değil mi?"

"Noah, bunu *bana* nasıl yaparsın?" diye çığlık attı.

Noah'nın cevap gülümsemesi soğuk ve ölümcüldü. "Bilmiyorum Annie. Nasıl olur da bir kızı kalorifere zincirleyip tecavüz etmesi için birini gönderebilirsin? Nasıl olur da aynı kızın nehrin ortasında boğularak ve donarak ölmesi için komplo kurarsın? Ben seni iğrenç bulurken sen nasıl olur da birlikte olmamız gerektiğini düşünmeye devam edersin? Hayat gizemlerle dolu."

Dönüp koridordan kaçmadan önce çığlık attı. Sınıf arkadaşlarımızın mırıltıları ve kahkahaları onu kapıdan çıkarken takip etti.

Noah sonunda yanımdaki koltuğa kaydı. Kahvesinden büyük bir yudum almadan önce peçetesini kucağına katladı ve masaya göz gezdirdi. "Bugünkü Finans ödevinin özellikle zor olduğunu düşünmüştüm. Ya siz çocuklar?"

Hepimiz ona baktık.

ŞAFTÖR TWENtY-EIVE

\vCH

I Annemin kadife kanepesinde Bennett'in yanına oturdum - Kulüp'teki ofisindeki birçok şatafatlı mobilyadan biri. Annemin telefonda her kimle konuşuyorsa ona bağırmasını dinlerken sessizdik.

Bennett'in babasının bize katılmasını beklerken para ya da nüfuz için süt sağıyorduk. Annemin koruması Ramon, iri yarı, sessiz bir çirkin yaratık gibi köşede duruyordu ve annem bakmıyorken onu terslediğimden emin oldum.

Beklendiği gibi, Jojo'nun yaptığı bir şeyin hesabını vermek üzere bir kez daha ailelerimizin karşısına çıkmamız gerekmişti. Knight Acquisitions'ın Hargraves Tech imparatorluğunun tamamını satın aldığını ve yeni bir yönetim altına soktuğunu duyuran basın bülteni gün ortasında yayınlanmıştı ve ne annem ne de James Spencer, dostları Peter Hargraves'in Aileler için bu son küçük pürüz hakkında onlara ne kadar az bilgi verdiğini takdir etmemişlerdi.

Annem telefonu kapattı ve ikimize de o sakarin gülümsemesini verdi. "Çocuklar, okul gününüzde buraya geldiğiniz için size minnettarım. James ve ben biraz baş başa kalmamızın önemli olduğunu düşündük... sadece Ferrero ve Spencer, olduğu gibi."

Bennett her zamanki monoton ses tonuyla, "Sorun değil Andrea," diye cevap verdi. "Elbette anne," diye ekledim onunki kadar sahte bir gülümsemeyle. "Herhangi bir şey Ferrero için."

Bana baktı, dişleri ve kırmızı rujuyla. "Sen çok iyi bir çocuksun, Zachary."

Sonunda James Spencer içeri girdi, annemin Marie Antoinette'in ateşli bir rüyası gibi dekore ettiği gösterişli ofisten duyduğu hoşnutsuzluğu gizlemek için çok az şey yaptı ve annemin masasının önündeki yüksek arkalıklı deri koltuğu kaptı.

Otururken sinirli bir şekilde, "Peter tam bir ahmak," diye bağırdı. "Bir ailenin reisi sürekli tatile karar verirse olacağı budur."

Andrea sandalyesinde arkasına yaslanıp uzun kırmızı tırnaklarını rahatça inceleyerek, "Gerçekten de," diye cevap verdi. "Bazen çıkarlarımızı korumak için biraz çaba sarf etmek gerekir. Az önce en büyük kumarhane yatırımcılarımdan biriyle bir konuşma yapmak zorunda kaldım, küçük Şövalye faresinin Ferrero'nun sunmadığı bir şey sunduğunu düşünüyor gibiydi. Neyse ki Peter'ın ihmal ettiği yerde ben devreye giriyorum ve Ling'ler yatırımcıma, genç kızının şu anda en iyi hastanelerinde gördüğü lösemi tedavisinin, gemiden atlamaya karar vermeleri halinde artık mevcut olmayacağını bildirmekten mutluluk duydular."

Bennett ve ben hiçbir şey söylemedik. Ailelerin güç peşinde koşarken yaptıkları çirkinliklere alışkındık ama bir çocuğun kanser tedavisini reddetmek bizim için yeni bir şeydi.

Neyse ki, bu saçmalığın bir parçası olmak istemediğime uzun zaman önce karar vermiştim.

Zaman Bennett'in de aynısını yapması gerekiyordu.

"Hargraves kan kaybediyor," diye ekledi James. "Peter şüphesiz bu boşlukları Hargraves'in diğer işleriyle doldurmak için harekete geçecektir."

Yasadışı uyuşturucu ticaretini kastediyordu - fazladan para için her zaman elverişliydi.

"Bizden ne istiyorsunuz?" Bennett sordu. Bugün sinirliydi ama yüzündeki çatlaklar muhtemelen sadece benim tarafımdan fark ediliyordu.

James oğluna baktı, yüz ifadesi Bennett'in ona yalan söylemesine meydan okuyordu. "Noah babasından ayrıldı mı?"

Dikkatli adım atma zamanı. Bennett, Noah'nın Jolie'nin Hargraves'e karşı hamlesine en azından direniyormuş gibi *görünmemesinden* memnun değildi ama elimizdekilerle çalışacaktık.

"Öyle," diye yanıtladı Bennett. "Sanırım ikiniz de Noah'nın bir Peter'ın yokluğunda Hargraves'i yönettiğini biliyorsunuz. Jolie..."

Noah'a vurulmuş ve onun Hargraves Tech'in yönetim kurulunda kalmasına izin vermiş. Sanırım Noah bunu Hargraves'i tamamen ele geçirmek için bir sıçrama noktası olarak kullanmayı planlıyor."

"Ve Ailelere sadık mı kalıyor?" Andrea sordu.

Bennett ifadesiz yüzünü ona çevirdi. "Elbette."

Tırnaklarını masasının yüzeyine geçirdi. "Sanırım içeriden biri bizim için iyi bir şey." Bana baktı. "Ama o küçük kaltağın *sana* vurulduğunu sanıyordum, Zachary. Senin yerine mi geçti?"

Sırıttım. "Hayır, anne."

"Ve sen de ona göz kulak oluyorsun?"

Sanki zamanımla başka bir şey yapmak istiyormuşum gibi. "Her zaman."

James alay etti. "En azından bazılarınız siklerinizle işe yarar bir şeyler yapıyorsunuz." Bennett'e ters ters baktı. "Doğrudan emirlerime itaatsizlik etmenizden hoşlanmıyorum."

"Çok meşguldüm baba."

"Takvimini boşalt *evlat*," diye tükürdü, "çünkü Elise nişanlının *isteği* üzerine senin nişan partini planladı."

Sikeyim.

Bennett çenesini sıkarak babasına dünyanın en sert bakışını fırlattı.

"Peki bu ne zaman olacak?"

"Cumartesi."

Harika.

"Akademi'de."

Süper.

Bennett'e baktım, aramızda bir bakış geçti. Şimdi anlam kazanmıştı.

Harper nişanlılığını tüm öğrenci arkadaşlarının yüzüne vurmak istiyordu, buna Jolie de dahildi.

Bennett saç tıraşı planlıyormuş gibi, "Elise bana ayrıntıları göndersin lütfen," dedi.

"Oh, ne kadar güzel," diye sevindi Andrea. "Bir Aile düğünü gerçekten de on yılın olayıdır. Zachary, Şövalye çöplüğüyle oynamayı bitirdiğinde, bana torun verecek iyi yetiştirilmiş güzel bir kız bulmalıyız."

Muhtemelen sonsuz gençlik için onları tüketebilsin diye.

"Kulağa harika geliyor anne."

James ayağa kalktı ve biz de aynısını yapmak için bunu işaret olarak aldık. "Görünüşe göre ikiniz onu becerdiğinizize göre üçünüzün de Şövalye kızın faaliyetleri ve kaynakları hakkında daha iyi bilgiye sahip olmanızı bekliyorum. Daha fazla sürpriz istemiyorum, anlıyor musunuz?"

Bennett ona küçük bir selam verirken, "Evet efendim," diye cevap verdi.

Bize el salladı ve her ikisi de bize kızacakları başka bir şey bulamadan odadan çıktık.

Ertesi öğleden sonra, Ekonomi ödevime yardım etmesi için Prensles'le tatlı tatlı konuştum.

Yatak odamda.

Noah bir öğrenciye özel ders verirken Bennett hâlâ mürettebat antrenmanındaydı.

Çatı katındaki yurt dairemize kendi ekip antrenmanından sonra duştan yeni çıkmış, dar siyah yoga pantolonu ve yumuşak, omzu açık bir sweatshirt giymiş sevimli bir atıştırmalık gibi görünüyordu. Yaşam alanımıza ilk kez bakarken onu izlemiştim - kubbeli tavan, koyu gri duvarlar ve duvara monte edilmiş yüz inçlik düz ekran televizyonun tam önünde yer alan büyük siyah deri kanepeler. Kimsenin yemek yapmadığı geniş ve modern mutfakımız hakkında bana söylenmişti ama ben onu yatak odama götürmeden önce ağzımı onunkine yapıştırmıştım.

Şimdi yatağıma yayılmıştık, Jojo çalışma kitabını karalarken yüzüstü yatıyordu ve ben de yatak başlığıma yaslanmış tabletimde tembelce geziniyordum, çalışırken düzenli aralıklarla elimi kışının lezzetli gezdirme fırsatını değerlendiriyordum.

"Cumartesi günü uslu duracak mısın, Prensles?" diye sordum. Dün gece geç saatlerde Jojo'nun yatağına yığıldıktan sonra James ve annemle yaptığımız toplantı hakkında hem Noah'yı hem de onu bilgilendirmiştim.

"Elbette," diye cevap verdi, en ufak bir inandırıcılığı yoktu. "Spencer Varisi'nin nişanına davet edilmek bile benim için bir onurdur.

Parti, değil mi? Ayrıca, Lisa ve Annie'nin zamansız ayrılmasıyla Harper'ın birkaç arkadaşı eksildi. Kolunda nişanlısıyla beyazlar giyerek *statü* gösterisi yapmak istemesi anlaşılabilir bir *durum*."

Neredeyse ağlamaklı görünmeden söylüyordu. Buna bayıldım. "Bebeğim, Bennett'in o sürtükten nefret ettiğini biliyorsun."

Çalışma kitabında bir sayfa çevirerek mırıldandı. "Görünüşe göre yeterli değil."

Bennett'in başı daha fazla derde girmeden önce konuyu değiştirmenin zamanı gelmişti. "Ne hakkında konuşmak daha eğlenceli olur biliyor musun? Anneme nasıl yapışmayı planladığını."

Sırt üstü dönüp bana baktı, başı ayaklarımın dibindeydi ve mükemmel ayak parmakları şimdi kucağımdaydı. Ayağını tuttum ve alt kısmına sert daireler çizerek yoğurmaya başladım; gözleri kısa bir süre için başının arkasına kayarken aletim seğırdi. "Beni bilgi almak için mi pompalıyorsun Ferrero?"

"Prenses," diye mırıldandım, bir elimi güçlü baldırında gezdirirken. "Sana partnerin olmak istediğini söylemiştim. Eğer istersen bu dünyada sana veremeyeceğim hiçbir şey yok. Ailenizin mirasını geri almanıza yardım etmeme ve bunu yaparken sizi güvende tutmama izin verin."

Bana gülümsedi ve bu gülümseme karanlık ruhumun her parçasını aydınlattı. "Gerçekten ciddi misin?"

Gerçekten istedim. "Elbette, bebeğim."

"Hmm, bilmiyorum," dedi yüzü ciddileşerek. "Bazı şeyleri gizli tutmamın bir nedeni var, Zach. Sana ve Noah'ya güveniyorum ama aynı zamanda seninle birlikte olarak seni zaten tehlikeye daha fazla tehlikeye atmak istemiyorum."

Tabletimi kenara fırlattım ve yavaşça üzerine çıktım, böylece geldiğimi görebilecek ve seçimlerini düşünmek için zamanı olacaktı. Kıpırdamadan , ben kalçalarına binerken o muhteşem iri gözleriyle bana bakıyordu. Parmaklarımı taytının bel bandının altından geçirip yavaşça bacaklarından aşağı sıyrırken gözlerimi ayırmadım.

"Becer beni, Prenses," diye inledim. "Külot yok mu? Ciddi misin?" Omuz silkti. "Spor çantamda fazladan külot getirmedim."

Parmaklarımı onun kesilmiş sarı buklelerinin arasından geçirdim, sakinleştirici bir nefes aldım çünkü istediğimi başarmak için *kendimi kontrol* etmem gerekiyordu. "Annemi becermene nasıl yardım edebilirim?" Hafifçe sordum. Bir parmağımı şu anda dizlerinin etrafındaki pantolonu tarafından o uzun, tonlu uylukları arasında kilitlenmiş olan kıvrımlarına daldırdım, sadece klitorisini sıyırdım. Ben devam ettikçe nefesleri ağırlaşmaya başladı. "Senden aldığı şeyi geri almak için ne yapabileceğimi söyle."

Parmağımın ucuyla klitorisinin üzerinde yavaş daireler çizdim. Elimin bacaklarının arasında nazikçe izlerken tatlı dudağını ısırdı. "Çoktan işe koyuldum bile, Zach. Ben hallettim."

"Yanlış cevap Prenses," dedim elimi çekerek. Ağzıma almadan önce dilimi ona dokunduğum parmağın üzerinde gezdirdim. Beni izlerken gözleri şehvetle parlıyordu ve ona sahip olduğumu biliyordum. "Mmm," dedim. "O tatlılıktan sadece bir parça. Daha fazlasını istiyorum."

Pantolonunun kısıtlamasına karşı kıvrandı. "Biraz daha ver o zaman, Zach."

"Çok isterim bebeğim. Ama önce *bana* daha fazlasını vermelisin, değil mi?" İki parmağımı tekrar bacaklarının arasına daldırdım ve orada bulduğum ıslaklıkla boğazıma kaçan müstehcen iniltiyi bastırdım. "Ferrero Innovations için mi geliyorsun?"

Bu, ailemin eskiden Knight olan işinin bir parçasıydı. Ayrıca Spencer Knight operasyonlarını başka bir yere taşıdığından Knight Tower'ın geri kalanını da kaplıyordu.

"Belki," dedi, ardından elimi ondan tekrar çektiğimde küçük bir mızıldanma duydu. "Tamam, evet."

"Güzel," diye mırıldandım, iki parmağımı sırlıslıkla amına soktum. Onları ileri doğru uzattım ve sihirli düğme olduğunu bildiğim küçük pürüzlü noktayı buldum ve gözleri kafasının içinde geriye doğru yuvarlanırken ve dudaklarından bir inilti kaçarken derin, ilkel bir memnuniyetle izledim. "F.I.'ı geri almanı istiyorum. Aile Kulesi'ni geri almanı istiyorum. İstedğin her şeye sahip olmanı istiyorum Prenses."

Parmaklarımı içine pompaladım, başparmağımla klitorisini ovuşturdum ve kalçalarının kilitli olmasının neden olduğu ekstra gerginliğin tadını çıkardım.

pantolonuyla birlikte. Dişlerini sıktı ve sanki ona vermek üzere olduğum zevkin saldırısına karşı koyuyormuş gibi gözlerini kapattı. "Zach. Çok yaklaştım. Sakın durma."

Durdum.

" ne lan, Ferrero!"

"Bana planını anlat, bebeğim. Beni de dahil et. Ortağın olmama izin ver."

Ve sonunda -sonunda- annem için ne sakladığının ipucunu verdi. Zaten o kadar tahrik olmuşum ki, eşofmanlarımın içinde patlamak üzereydim ve onun ustaca, sinsice yaptığı şey şimdi beni uçurumun kenarına itmek üzereydi.

Onu tekrar çalıştırmaya başladım, hızlı ve sert bir şekilde, kasları etrafımda kasılana ve boğuk bir çığlık atana kadar parmaklarım onun içine girdi.

Bu çığlığı yutmak için aşağıya daldım ve o çığlık atarken dudaklarımı onunkilere yapıştırdım.

"Zach," diye mırıldandı ağızma karşı.

Tekrar doğrulmadan önce son bir kez dilini emdim, o aşağı inerken elim bacaklarının arasında yavaşça hareket ediyordu. "Bu çok güzeldi, bebeğim." Parmaklarımı amından çıkardım ve ağızma soktum, o izlerken tadının tadını çıkardım, göz bebekleri kocaman açılmış ve yanakları hoş bir pembeyle kızarmıştı. "Mmm. En sevdiğim lezzet."

Ayağa kalktı, pantolonunu bacaklarına doğru sıyırdı. Bana daha da yaklaştı ve eşofmanımı pençeleyip acı verici bir şekilde sertleşmiş aletimi avlarken kalbim çılgınca çarptı.

"Sikimi mi istiyorsun, Prenses?"

Sarışın bir kaşını kaldırdı. "Gecenin geri kalanında o öfkeli canavarla mı dolaşmak istiyorsun?"

"Pek mümkün değil-"

Yatak odamın kapısı pat diye açıldı.

Jolie döndü, elinde bir bıçak belirdi *-bu kadar neredesaklıyordu ki?* -Ben de refleks olarak komodinin çekmecesindeki silaha uzanırken, kapının eşiğinde eğlenen bir sırtıyla duranı görünce durakladım.

"Ah, çok özür dilerim yeğenim," dedi Frankie, sesi hiç de üzgün gelmiyordu. "Önemli bir şeyi mi bölüyorsunuz?" Jojo'ya göz kırptı.

"Evet, seni sik kafalı," diye çıkıştı. "Ne istiyorsun? Her ne ise, yatakhaneimize zorla girmen gereksiz." Jojo'yu kucağıma çektim, vücudu devasa ereksiyonumu gizlemeye yardımcı oldu ve bizi yatak başlığımın yanında yığılı yastıklara yasladım.

Frankie sırtıttı, yıpranmış siyah tırnaklarını yıpranmış beyaz atletine sürttü - bu atletin önünde büyük kırmızı harflerle "NOFX" yazıyordu. Frankie kollara, kışın ceketlere ya da sınırlara .

"Sevgili kız kardeşim Akademi çevresindeki Ferrero İnfazcı varlığını artırmaya karar verdi," dedi. "Sadece senin yatakhaneini değil, hanımınınkini de dinliyor olmam gerekiyor. Sanırım Andrea sevgili oğlunun *görevini* yaptığından emin olmak istiyor."

Homurdandım. "Tamam. Oturma odasına bir böcek yerleştir, Noah da bu gece uygun bir zamanda koğuşun düzenli taranması sırasında onu bulsun."

Sinsi sırıtışını Jojo'ya çevirmeden önce başını salladı. "Ne dersin, Küçük Şövalye? Bana kamarana kadar eşlik etmek ister misin?"

Bıçağını parmaklarının arasında döndürdü. "Bunu tekrar kalçana saplamama ve Andrea'ya denediğini söylemene ne dersin?"

Bu ereksiyonumdan kurtulmama yardımcı olmuyordu.

Frankie gürültülü bir kahkaha attı. "Döndüğüne çok sevindim, Küçük Şövalye. Yeğenim için hâlâ her zamanki gibi mükemmelsin."

Dönüp koridordan aşağıya doğru yürüdü ve biz de onun oturma odamızda dolaşırken çıkardığı mutlu ıslığı dinleyerek ödevimizi bitirdik.

ALTILI ŞEF

JOLIE

"W "Bu saçmalığa katılmayı yine mi kabul ettim?"
Noah kıkırdadı sonraki için Ben, sıkma
benim Elini. "Çünkü Harper'ın seni rahatsız
onun ettiğini düşünmesine izin vermiyorsun.
tarafınd
an."

"Ve korkusuz liderimize nişanlısından ne kadar daha seksi olduğunu hatırlatıyorsun," diye ekledi Zach arkamdan yaklaşarak.

"Bennett ne isterse yapabilir," dedim alaycı bir ifadeyle.

Zach alaycı bir kahkaha attı. "Bennett'in bunun ne olduğunu bildiğinden bile emin değilim, Prenses. Ama bu gece hiç şansı yok, siyah senin rengin bebeğim."

Noah diplomatik bir tavırla, "*Bütün* renkler onun renkleridir," dedi ve bileğime bir öpücük kondurmak için elimi dudaklarına götürdü.

İçimi çektim. Erkek arkadaşlarım yurda gelip de beni makyajlı ve daracık siyah gece elbisemle gördüklerinde kendimi dünyanın en arzulanan kadını gibi hissetmiştim. Elbisem sade ve abartısızdı, küçük göğüslerimin arasından aşağıya doğru iniyor ve bacağımı cömertçe görmemi sağlayan yüksek bir yırtmacı vardı. Mari'nin yardımı olmadan bu elbiseyi hazırladığım için kendimle gurur duyuyordum çünkü birkaç hafta önce Sevgililer Günü için ona uçak bileti verdiğimden beri Carmen'i Madrid'de ziyaret etmek için okuldan bir hafta izin almıştı.

Zach bana şöyle bir baktı ve "Siktir et bu partiyi" gibi bir şey söyledi.

Ama Noah o uzun parmaklarını kalçamda gezdirmeden ve seksi bir göz kırpışla şeffaf tangamın askısının üzerinden geçirmeden önce değil.

Ama şimdi burada durmuş, Bennett'in nişan partisinin yapıldığı A Yurdu'nun avlusunu seyrederken -çünkü kampüste büyük bir kalabalığa yer verebilecek kadar gösterişli birkaç alandan biriydi- bu saçmalığa karşı dayanıklı olabileceğim konusunda daha az emin hissediyordum.

Yüksek tavanlar parıldayan beyaz ışıklarla kaplanmıştı ve genellikle avluya yayılmış olan modern mobilyaların yerini, her biri beyaz masa örtüleriyle kaplı ve altın rengi sandalyelerle çevrili düzinelerce yuvarlak masa almıştı. Her masanın ortasını oluşturan çiçek aranjmanlarının beyazları, yeşilleri ve altın sarısı çiçekleri bir şelale gibi masanın üzerine dökülüyordu. Fiyonklu garsonlar ellerinde yemek tepsileriyle etrafta dolaşıyor ve gerçek bir arp sanatçısının yumuşak müziği salonu dolduruyordu.

Öğrencilerin tamamı resmi kıyafetleriyle törene katılmıştı ve bazı Birinci Kademe öğrencilerinin ebeveynlerinin de davet edilmeyi hak ettiğini fark ettim. Erkekler smokin giymişlerdi ve kadınlar da davetiyede belirtildiği gibi, hepsi altın renginin çeşitli tonlarında gece elbiseleriyle etrafta dolaşıyorlardı.

Talimatları takip etmekte hiç iyi değildim.

Neyse ki bu saçmalığa bir saat geç kalmıştık ve Noah, James Spencer ve eşinin çoktan gelip gittiğini doğruladı.

Odaya doğru ilerlerken, tüm gözler üzerimize çevrildiğinde cesaret verici bir memnuniyet hissettim - ben kasvetli siyah elbisem içinde, iki seksi, ünlü erkek arkadaşımın kollarını tutuyordum. Noah'ın lacivert smokini masmavi gözlerini ortaya çıkarmıştı ve kahverengi çerçevelerini koyu gri olanlarla değiştirmişti. Zach'in smokini tamamen siyahtı ve koyu renk saçlarını gözlerinden uzak tutarak erkeksi yüzünün keskin hatlarını tüm odaya göstermişti. Dudak yüzüğü parlak ışıklar altında parlıyordu ve o ukala sırıtişını odada dolaştırırken etrafımızdaki külotların parçalandığını hayal edebiliyordum.

Harper partiyi sadece Akademi'de değil, bizim lanet olası rezidansımızda düzenleyerek bunu yüzüme vurmak istemişti ama en azından birkaç dakikalığına girişimiz tüm dikkatleri onun üzerinden çekmişti.

Bir süre kalabalık odanın etrafında döndük, adamlar dokunulmaz prensler gibi ara sıra birilerine başlarını sallayarak onay veriyorlardı. Bir kadeh şampanya içtim ama bu acımı hafifletmeye yetmedi.

Sonra saygılarımızı sunma zamanı geldi.

Harper ve Bennett'in bulunduğu odanın ortasına yaklaştığımızda Zach, "Derin nefes al bebeğim," diye fısıldadı.

Harper bu geceki kıyafetiyle "ruhani bir peri" olmaya karar vermişti, ince bedeni ışıkların altında parıldayan tül gibi beyaz bir elbiseyle örtülmüştü. Koyu sarı saçları yüzünün etrafına yumuşak dalgalar halinde dökülüyordu ve makyaj sanatçısı onun sert, mağrur yüz hatlarını yumuşatmak için elinden geleni yapmıştı - Şehrin gelecekteki Kralı için masum, bakire bir gelin.

Noah da moral konuşmasına katıldı. "Sen bir kraliçesin. O ise önemsiz, küçük bir kız."

"Ben iyiyim çocuklar," dedim hışımla. "Harper gerçekten umurumda değil."

Ama tabii ki içimde gizlenen canavar Bennett'e çok değer veriyordu. O *benimdi*, bizimdi, dörtlümüzün bir parçasıydı, tıpkı ilk bakıcımın minik bebek bedenimi Hargraves'in çatı katındaki çocuk oyun parkına koyduğu günden beri olduğu gibi ve o kaltağın ona yapıştığını, bir hastalık gibi *bizi* istila ettiğini görmek hiç de kolaylaşmıyordu.

Bennett Harper'ın yanında duruyordu, topuklu ayakkabı giymesine rağmen hâlâ Harper'ın üzerinde yükseliyordu ve koyu gri smokininin içinde her zamanki gibi mükemmel görünüyordu. Saçlarını yeni kestirmişti, yanları ustalıkla uzun şık bir tepeye dönüştürülmüştü ve yosun yeşili keskin gözleri her zamanki can sıkıntısıyla odayı inceliyordu.

Ta ki gözleri bana dikilene kadar.

Bakışlarını yüzümden çekip vücuduma indirmesini, burun deliklerinin ve çenesinin sıkılmasını izledim ama sonra hepsini . Ben de ona ters ters baktım, ona karşı duyduğum hoşnutsuzluğu gizleyemedim.

Onları tebrik etmek için sıraya giren yalakaları selamlarken kolunu Harper'ın beline dolamış olması.

"Oh, merhaba, Zach. Merhaba, Noah. Müstakbel sağdıçlarımızın bizimle birlikte kutlama yapmak için burada olmalarından çok mutluyum," diye mırıldandı Harper erkek arkadaşlarıma. Abartılı bir iç çekişle Bennett'in yanına daha da sokuldu, sonra bakışlarını bana kaydırды, kibirli gülümsemesi hiç bozulmadı. "Umarım düğüne kadar ikiniz de gecekondulaşma döneminizi bitirmiş olursunuz."

Ben de o sahte gülümsemeye karşılık verdim -çocukluğumu etrafımdaki yetişkinlerin sürekli bu haltı yemelerini izleyerek geçirmiştım, yani ben de bir profesyoneldim. "Dikkatli ol, Jansen. Nişanlın, erkek kardeşlerinin kadın zevkini aşağılamandan hoşlanmayacaktır, *her ne kadar onunki* berbat olsa da."

Zach kıs kıs gülerек elini açıkta kalan sırtıma sevgiyle sürttü ve Noah'ın gülümsemesini hissedebiliyordum, şakağıma şefkatli bir öpücük kondurduktan sonra şöyle dedi: "Evet, dikkatli olmalısın Harper. Jolie hiçbirimize yapılan hakaretleri hoş karşılamaz ve bu gece silahlı olduğunu biliyorum."

Bennett'in kızgınlığı taş gibi soğuk yüzünü kırmak üzereydi ve Harper'ın kazanan gülümsemesi sonunda kayboldu, yerini hepimizin onun gerçek yüzü olduğunu bildiğı mağrur, kendini beğenmiş alaycı bir ifadeye bıraktı.

"*Nişanlım nişanlısına* yönelik tehditleri pek hoş karşılamıyor," tükürdü bana bakarak. "Bu Şehirde Spencer'dan daha güçlü bir şey yok ve Aile soyunu devam ettirmem için *beni* seçti. Knight öldü. Ailen öldü. Kimsenin umurunda değilsin ve Zach ile Noah, Bennett'in her *zaman* bildiğı gibi, senin bu Şehirde yeniden itibar kazanmaya çalışan beş para etmez bir sürtük olduğunu yakında anlayacaklar."

Zach ve Noah'nın yanımda gerildiklerini hissettim ve öne doğru büyük bir adım atmadan önce ikisini de güven verici bir şekilde sıktım, aramızda sadece birkaç santim kalana kadar gelin adayını sıkıştırdım. "*Nişanlın* seni benden koruyamaz, seni zavallı, çaresiz sürtük," dedim tehlikeli bir fısıltıyla. "Geçen dönem beni öldürmeye çalıştığını unutmadım. *Nişanlın* beni sudan ısıtmasaydı ve sonra da galaksiyi göreceğ kadar sert boşalmamı sağlamasaydı ben de ölmüş olabilirdim."

"*Jolie*," diye bağırdı Bennett, sesindeki uyarı açıktı.

Harper skandal yaratan bir nefes verdi. "Seni yalancı sürtük! Bennett sana *asla* dokunmazdı, özellikle de varoşlardan gelen pis bir fahişe gibi davranırken."

Devam ettim. "İşte sana sözüm, Harper. Ailenin senin için yaptığı bu evlilikten para kazanmaya başlamadan önce Spencer Ailesi imparatorluğu bir *hiç* olacak. Bu şehrin elit kesiminin 'eski güzel günleri' yad ederken fısıldadığı efsanevi bir şey olacak. Parmağındaki o devasa elması rehin bırakıyor olacaksın, böylece saç eklerini karşılayabileceksin. Ve omzunuzun üzerinden bakıyor, her bir gölgeye atlıyor, Jolie Knight'ın işi bitirmek için geldiği günün bugün olup olmadığını merak ediyor olacaksınız. Çünkü sonunda hiçbir şeyin peşini bırakmadığımı anlamış olacaksın." Onu geriye doğru ittim ve Bennett kolunu yakalayıp onu düzeltene kadar topuklarının üzerinde sallanan bir yavru geyik gibi tökezledi. "Hayır, *koleksiyon* yapıyorum Harper. Ve ne *nişanlın* ne de onun boktan babası beni durdurabilir."

"Jolie," diye tersledi Bennett. "Geri. Uzaklaş."

Harper titredi, yüzü öfkeyle kızardı ve pençelerini çıkararak bana doğru hamle yaptı, ancak Bennett'in pazusunu tutmasıyla geriye doğru sarsıldı.

"Pekâlâ," dedi Noah, her zamanki barışçı tavrıyla aramıza girerken. "Bu küçük tartışmayı seyircimiz kalmayıncaya kadar erteleyelim, olur mu?"

"Çıkarın onu buradan," diye tısladı Bennett ona. "Bunun zaten olduğundan daha fazla lanet bir gösteriye dönüşmesine izin vermeyeceğim."

Partiye katılanların çoğu ilgisiz bir şekilde gülüp içki içerken, küçük bir kalabalık bize doğru yaklaştı, hepsi de her sözümüze asılmış gibi görünmemeye çalışıyor ve bunu başaramıyordu.

Zach elimi tutup başparmağıyla avucumun üzerinde küçük daireler çizerek, "İyi," dedi. "Ama kaltağını nasıl susturacağını bul, dostum. Bir dahaki sefere kızımıza hakaret ettiğinde ya da Şövalyeler hakkında tek bir hece bile söylediğinde, Jojo onun kanını akıtmayacak."

"Bennett!" Harper feryat etti.

Onu görmezden gelerek kolundan çekiştirdi ve öfke nöbeti geçiren nişanlısını da peşinden sürükleyerek bara doğru yürümeye başladı.

Gitmelerini izledim. O anın sıcaklığıyla hissettiğim öfke tamamen uçup gitmişti ve göğsümde daha fazla incelemek istemediğim boş bir hisle kalakalmıştım.

Sadece gitmesini istedim.

Noah'nın endişeli yüzü önümde belirdi. Nazik elleriyle yanaklarımı avuçladı. "İyi misin, tatlım?"

Başımı salladım. "Hadi buradan gidelim."

"Siz söyleyin Prenses, ben de Frankie'ye Harper'ı ziyaret ettireyim. Sadece onu biraz korkutmak için, çok kanlı bir şey olmasın. İnsanlarla yara izi bırakmadan *sohbet* etmenin yollarını bulmakta iyidir. En azından fiziksel bir iz bırakmaz."

Üçümüz Mirasçılar'ın yurt dairesindeki büyük kanepeye yığılmıştık. Zach ceketini ve kravatını çıkarmadan önce eşikten iki adım bile ve Noah da birkaç dakika sonra, beni kollarına çekip bizi büyük seksiyonel kanepenin kıvrımlarına yerleştirmeden hemen önce kendi ceketini çıkarmıştı. Şimdi göğsüne yaslanmıştım, uzun bacakları iki yanımda uzanıyordu ve bir bacağım Zach'in kucağındaydı, baldırımda aşağı yukarı gezdirdiği elinin verdiği sert hissin tadını çıkarıyordum.

"Teklifin için minnettarım," dedim Zach'e. "Ama Harper'la kendi zamanımda ilgileneceğim. Her ne kadar istese de o kadar da önemli biri değıl."

Noah dudaklarını kulağıma dayayarak, "Gerçek bu değıl mi?" diye mırıldandı. "Bennett'in bu aptalca durumdan nasıl kurtulacağını bulması gerekiyor."

"Eğer isterse," diye mırıldandım.

Zach'in omzumun üzerinden Noah ile bakiştığını gördüm ve konunun değışmesinin yakın olduğunu anladım.

Noah parmak uçlarını köprücük kemiğimin üzerinde hafifçe gezdirmeye başladı. "Ne dersin tatlım, Zach'in sana yardım etmesine

tüm bu saçmalıkları aklından çıkarır mısın?"

Zach ayaklarıma doğru kaydı, kanepede dizlerinin çöktü ve bacaklarımı iki yanına doğru açtı. "Lütfen, bebeğim?" Ellerini kalçalarımın altına gezdirdi ve elbisemin ipeksi kumaşını savurarak minik tangamın ortaya çıkmasını sağladı. "Bu gece seni ilk gördüğümünden beri tek düşünebildiğim seni dilimle becermek oldu."

Nefesimi içime çektim ve Noah'nın sıcak, gırtlaktan gelen kıkırdaması, Zach'in müstehcen sözlerinin hemen yanında vücuduma sızdı. "Bunu yaparken onu izlemeyi çok isterim, tatlım. O tatlı amcığın tadına bakabildiği için çok kıskanç olacağım ama boşalırken seni tutma düşüncesi de bana çok çekici geliyor."

Zach külotumu bacaklarımdan aşağı sıyırıp ince bilek kayışlarıyla hâlâ ayağıma sabitlenmiş olan siyah topuklu ayakkabılarımdan üzerinden geçirirken, "Siktir," diye ısırdım. "Evet, lütfen, Zach."

Zach birkaç parmağını kıvrımlarımdan geçirmeden önce elbisemin eteğini yukarı kaldırdı. "Şimdiden çok ıslak, dostum. Dilimi ağına sokma fikri bile onu sırlı kıldı."

Noah kulağıma homurdandı. Sert aletin belime baskı yaptığını hissedebiliyordum ve ona dokunmak için can atıyordum. "Onu boşalt Ferrero. Lütfen dedi."

Zach bacaklarımı omuzlarına atarak rahatladı ve bana göz kırpmak için durakladı. "Çok patronluk taslıyor, değil mi Prenses?"

Noah'nın dişleri kulağımın kabuğunu bulduğunda nefes nefese kalarak, "Bayıldım," dedim.

Zach inledi. "Lanet olsun, dostum. Ona bu şekilde bakarken bile pantolonuma boşalacağım."

Kıvrandım, neredeyse bana dokunması için yalvaracaktım ki ön kapı açıldı.

Bennett kapıyı arkasından çarparak içeri girdi. Aniden durmadan önce oturma odasına doğru amaçlı üç adım attı, gözleri üçümüzün... uzlaşmacı pozisyonumuza takıldı. Odanın karşısındaki yemek masasının yanında donup kalmıştı, yeşil gözleri şoktan büyümüştü.

"Bakın kim bize katılmaya karar vermiş," dedi Noah hafifçe, dili yine kulağıma buldu.

Zach kıs kıs güldü ve Bennett'e kalçalarımın arasından kendini beğenmiş bir bakış atmak için başını çevirdi. "Devam etsen iyi olur, Spencer, yoksa bir gösteri alacaksın."

Bennett'in sıcak bakışları benimkilere dikildi ve şehvetle karışık bir öfkeyle içimi öyle bir deldi ki başım döndü.

Zach'i itip kakmalı ve Bennett odadan çıkana kadar kendimi korumalıydım. Ayağa kalkmalı, üzerimin tozunu almalı ve beni partisinden kovduğu için ona doğru yürüyüp suratına bir yumruk atmalıydım. Kelimenin tam anlamıyla yaptığımdan başka bir şey yapmalıydım, yani o ateşli bakışlarını vücudumda gezdirmesine ve açıkta duran ıslak amıma inmesine izin verirken olduğum yerde kalmalıydım.

Gözleri birkaç uzun saniye boyunca orada oyalandı ve sonunda onları ayırıp benimkilerle tekrar buluştu ve ben de ona meydan okuyan bir bakış attım.

Yerinde sabit kalarak verdi.

Noah bir kez daha boynuma doğru sıırttı. "Anlıyorum. Peki, ne bekliyorsun Ferrero? İşe koyul."

ON YEDİ ŞAFTÖR

JOLIE

ach'a ikinci kez söylenmesine gerek yoktu. Tekrar bacaklarımın arasına daldı ve yüzünü amıma gömdü, gırtlaktan gelen bir iniltiyle dilini içime soktu.

Zach dilini büyük bir hevesle merkezimde gezdirirken Noah, "Bak aşağıda ne kadar mutlu, tatlım," dedi. "Seni becermeye bayılıyor. Ben de seviyorum ama onun yerine bu tatlı dudakları öpmekle yetinmek zorundayım. Ve belki de bu muhteşem göğüsleri biraz hissetmekle."

Ne istediğini bilen bir adamın gücüyle başımı kendisine doğru çekti ve Zach sonunda klitorisimi ağzına alırken iniltimi derin bir öpücükle yuttu. Noah diğer elini elbisemin ön kısmına daldırdı ve çevik parmakları sıkı meme ucumu buldu.

Zach bir parmağını içime sokup diliyle klitorisime saldırmaya devam ederken "Oh kahretsin," diye inledim.

"Geldiğinde Bennett'e ne kadar muhteşem olduğunu göstereceğiz," diye duyurdu Noah. "Oh, bekle. O bunu zaten biliyor, değil mi? Şanslı piç kurusu."

Gözlerim, oturma odasının diğer tarafındaki yemek masasının yanında kaskatı ve kıpırtısız duran Bennett'in gözlerine çarptı. Yumruklarını o kadar sıkımişti ki iki yanında titiyorlardı ve kardeşlerinin bana yaptığı her şeyi nefes almak için ihtiyacı varmış gibi içine çekiyordu.

Zach hassas etimi okşarken, "Bunu Prenses'e ilk kez yüzümü bacaklarının arasına sokacak kadar şanslı olduğumda söylemişim," dedi. "Ama Bennett şanslı varken bu mükemmel amcığa biraz daha zaman ayırmalıydı." Bennett'e doğru ukala bir sırıtış fırlattı. "O zaman onun aslında doğal bir sarışın olduğunu fark ederdin."

Bennett'in burun delikleri alevlendi ama yine de konuşmadı. Zach'in dudaklarını bir kez daha klitorisimin etrafına sarmasını ve iki kalın parmağını sokup kaslarımın onun etrafında gerildiğini hissedene kadar beni onlarla becerirken sertçe emmesini her zamanki yoğun odağıyla izledi.

"Siktir, Zach," diye sızlandım. "Aman Tanrım."

"Mmm, işte orada," diye mırıldandı Noah, uzun parmakları boğazıma dolanırken diğer eliyle meme ucumu çimdiklemeye devam etti. "Bizim için gel, tatlım. Üçümüz için de. Hadi duyalım."

Zach'in diliyle bir kez daha temas edince uçurumun kenarına düştüm. Çığlık attım, zevk dalgaları vücuduma yayıldı. Sırtım eğildi, ellerim Noah'ın pantolonunu yumrukladı ve gözlerim bir kez daha Bennett'e dikildi.

Şimdi eğilmiş, avuçlarını masaya dayamış, orgazmımın beni ele geçirmesini izlerken acı çekiyormuş gibi kendini destekliyordu - o yosun tutmuş gözlerinde derin, çaresiz bir açlık vardı.

Bu beni daha çok boşalttı.

"Kahretsin," diye inledim sonunda konuşma gücümü yeniden kazandığımda. "Siktir."

Zach ayağa kalkmadan önce amıma son bir öpücük kondurdu ve parlayan parmaklarını ışıktaki incelemek için kaldırırken tekrar bacaklarımın arasına diz çöktü.

Zach parmaklarını Noah'a uzatırken Bennett sert bir nefes çekti. Başımı çevirip Noah'ın dudaklarını Zach'in parmaklarının etrafına sarışını izlerken *ağzım* bir karış açık kaldı.

Ve bunu yaparken omzumun üzerinden Bennett'e bakıyordu.

o.

Sizi gerçekten öldürecek kadar tahrik olmak mümkün mü?

"Çok lezzetlisin, tatlım," dedi Noah, güzel bir yemek yedikten sonra. Uzun bir tat.

Sonunda oldu. Bennett masayı iterek öfkeyle uzaklaştı ve biz yatak odasının kapısının gürültüyle çarpıldığını duymadan önce koridorda gözden kayboldu.

Noah'nın kollarına yığıldım. "Onu çok mu zorladık?"

"Hayır, buna ihtiyacı vardı," diye yanıtladı Noah.

Zach de rahatsız olmamıştı. "Merak etme Prenses." Pantolonunun fermuarını açmaya başladığında tekrar . "Az önce duşta otuz bir çekmeye gitti. Kimse sevgilisinin önünde pantolonuna boşalmayı istemez."

"Mmm, nasıl istersen," dedim, hâlâ sersemlemiş hissediyordum.

Zach pantolonunu kışının altına kadar iterek kalın aletini dışarı çıkardı. "Yapabilir miyim bebeğim? O kadar tahrik oldum ki, acı veriyor."

Başımı salladım. "."

Büyük bir çabayla Noah'nın kollarında yuvarlandım, ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm ve şimdi onun yüzüne bakıyordum. "Merhaba Noah," dedim hülyalı bir gülümsemeyle.

Bana gülümsedi ve uzanıp saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına süpürdü. "Merhaba Jojo."

"Zach beni sikerken ben de sana sakso çekebilir miyim?"

Zach arkamdan inledi. "Lanet , Prenses."

Noah dudağını ısırdı, gözlerini acı çekiyormuş gibi bir saniyeliğine kapattı, sonra tekrar açtı, göz bebekleri o seksi gözlüklerin arkasında kocaman açılmıştı. "Elbette yapabilirsin, tatlı kız."

Zach'e kıcımlı sallarken fermuarıyla uğraştım, o da ipucunu aldı ve memnun bir hırıltıyla sert aletini kıvrımlarımda gezdirmeye başladı.

Noah'nın sikini pantolonundan kurtardığımda, ona birkaç deneysel çekiştirme yaptım. "Kulüpteki kızlardan daha iyi sakso çekebileceğime söz veremem," dedim alaycı bir gülümsemeyle. "Ama elimden gelenin en iyisini yapacağım."

İkisi de kıkırdadı. Noah yanağımı okşayarak, "Mükemmel olacak Jolie," dedi. "Çünkü o *sensin*."

Sözlerindeki samimiyeti hissederek başımı salladım ve sonra da devam ettim. Onu ağızıma almadan önce dilimi tabanından ucuna doğru gezdirdim ve Zach içime doğru batarken onun etrafında inledim.

Arkamdan. İri ellerini kalçalarımaya doladı ve en başından beri acımasız ve acımasızca vurmaya başladı.

"Bu ağız mükemmel, tatlım," dedi Noah, sesi gerilmişti. "Zach seni çok iyi beceriyor, değil mi?"

Etrafında inledim, ikinci bir doruk noktasının akıl almaz bir hızda inşa edildiğini hissettim. Onu daha derine almak için boğazımı açtım ve Zach'in sert itişlerinin beni Noah'ın aletinde yukarı ve aşağı hareket ettirmesine izin verdim. Tadı biraz sabun, biraz da ter gibiydi ve her törpülemesinde ve inlemesinde hissettiğim gücün tadını çıkardım.

"Siktir," diye Noah, ellerini saçlarıma gömerken.

"Bu hayatımda gördüğüm en ateşli şey," diye nefes nefese kaldı Zach, hızını artırarak cezalandırmaya başladı. "Siktir, boşalacağım."

"Tatlım, yaklaştın mı?" Noah pamuk ipliğine bağlıydı.

Zach'in acımasız hamleleri beni daha da yukarı iterken bir an kendimi kalçasına yasladım. "Çok yaklaştım. Sikeyim. *Zach*."

"Seni yakaladım, Prenses." Bir elini bacaklarımin arasına soktu ve klitorisimin üzerinde birkaç sert daireyle gitmişim.

Boşalırken Noah'ı tekrar ağızıma almayı başardım, saçlarımin o kadar sıkı kavradı ki acının sınırına yaklaşırken aletinin etrafında çığlık attım.

"*Evet*, bebeğim. Sikimin canını çıkarıyor, adamım." "Benimkini de.

Tatlım, beni nerede istediğine karar ver."

Zach'in boşuk çığlığı arkamda duyuldu, kendi doruk noktasına ulaştığında itişleri yavaşladı ve aniden dişi canavar başını kaldırdı.

Sanki kafeste boğuşuyormuşum gibi yıldırım hızıyla hareket ettim. Kalçalarımin Zach'ten uzaklaştırırken Noah'yı serbest bıraktım, sonra Noah'yı kravatından yakaladım ve geriye, şaşkın Zach'in kucağına düşerken onu öne doğru çektim.

Elbisemin üst kısmını göğüslerimi ortaya çıkaracak şekilde aşağı Noah'ya baktım. "Üzerime," diye talep ettim.

Zach bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni olduğum yerde sabitlerken Noah'ın gözleri büyüdü. "*Lanet olsun*, Prenses."

Noah üstüme çıktı ve aletini birkaç kez hızlıca çekiştirdikten sonra kendini göğsüme bıraktı. "*Lanet olsun*, tatlım. Çok seviyorum

Bu. Şu bak."

Nefes nefese ve doymuş bir halde orada yatıyordum, ikisi de bana hayranlıkla bakarken Noah'nın salgısının yapışkan sıcaklığı göğüslerimi süslüyordu. "Ben, uh... dürüst olmak gerekirse bunun nereden geldiğini bilmiyorum. Sadece boşalmanı gerçekten *görmek* istedim, Noah. Ve sanırım Zach'e ne yaptığımı göstermek istedim?"

Noah eğilerek bana sert bir öpücük verdi. "Açıklamaya gerek yok. Ne zaman ve nerede istersen sana boşalacağım, tatlı kız. Zach her zaman izlemeye davetlidir."

Üzerimden atladı, Zach beni kollarının arasına alırken o da pantolonunun fermuarını çekerek banyoya doğru çekildi. Boynuma birkaç tatlı öpücük kondurdu. "Seni asla bırakmayacağım, bebeğim."

"Aynen, Zach. Siz benimsiniz."

Noah nemli bir bezle döndü ve beni bir centilmen gibi temizledi. Bennett'e yeterince işkence ettiğimize karar vererek kıyafetlerimizi düzelttik ve odama kaçtık. Noah ve Zach'imin arasına sıkışmış bir şekilde uykuya daldım ve Bennett'in sıcak, çaresiz bakışları karanlığa karışmadan önce gördüğüm son şey oldu.

Pazartesi sabahı uyandığımda Andrea'nın hayatını mahvetmek için harika bir gün olduğunu hissediyordum.

Hafta sonu boyunca ekibimin Andrea'nın yakın çevresinin gözüne ya da kulağına tek bir dalganın bile ulaşmamasını sağlamak için çok çalıştığı pek çok şey olmuştu. Şimdi, bitiş çizgisini sırası bendeydi.

Ve bunu yapmak için oturup annemin katilinin şeytani suratına bakmam gerekecekti.

Sabah derslerimden sonra Dom ve Max ile Akademi kapısında buluştum ve bana trene kadar eşlik ettiler. Şehrin göbeğindeki Serpentis Kumarhanesi'ne kadar olan kısa mesafeyi birlikte kat ettik ve Max'in bir şekilde elde ettiği oda anahtarıyla -kurnazlıklarını kullanarak, şüphesiz

-Tantana yapmadan, otel misafirleriyle sınırlı kilitli bir girişten içeri girdik.

Misafir asansöründe aynı anahtarı okuttuk ve kumarhanenin çatısındaki beş yıldızlı restorana yöneldik. Asansördeki kameraya küçük bir parmak işareti yaptım, güvenlik bu asansörde duranın *ben olduğumu* fark ettiğinde, siyahlar giymiş ve silahlarla kuşatılmış iki iri adam tarafından kuşatıldığında, hedefime ulaşmamı engellemek için çok geç olacağını biliyordum.

Kapılar yumuşak bir ding sesiyle açıldı ve restorana girdim, hostesin standını bir bakış bile atmadan geçtim.

"Affedersiniz! Hanımefendi! Rezervasyonunuz var mı?"

Onu görmezden geldim, yemek salonuna doğru yürürken topuklarım restoranın kum rengi mermer zemininde tıkırdıyordu. Max bir koridora sapıp gözden kayboldu ve ben restoranın şatafatlı yakut kırmızısı duvarlarına ve altın süslemelerine bakarken burnumu kırıştırdım - *bu insanların altın rengiyle alıp veremediği neydi?*

Avlu kapısına ulaştığımızda Dom nazikçe, "Bunu yapabilirsin tatlım," dedi. "Ona hiçbir duygu gösterme. Gir ve çık, sonra bir sonraki şeye geç."

Başımı salladım, kendimi çelikleştirdim. Dom kapıları biraz fazla zorlayarak açtı, ben de hızla içeri girdim ve Andrea'nın oğlu, günahkâr güzellikteki Ferrero Heir ile birlikte bu mevsimsiz sıcak Mart gününde öğle yemeğinin tadını çıkardığı güneşli verandaya çıktım.

Zach yaklaştığımda başını kaldırdı, dudaklarında muzip bir gülümseme yayıldı. Şeffaf bluzumu, kalem eteğimi ve tehlikeli kırmızı topuklu ayakkabılarımı görünce gözleri parladı, sonra kollarını kavuşturup gösteriyi izlemeye hazır bir şekilde sandalyesine oturdu.

Andrea'nın sırtı bize dönüktü ama koruması hemen yoluma çıktı ve masasına gitmemizi engelledi.

"Bu özel bir öğle yemeği," dedi Ramon, iri kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken, ölümcül bakışlarını omzumun üzerinden Dom'a yöneltti. "Seninle ilgilenmeleri için Enforcer ekibini buraya çağırmadan önce arkanı dönüp bu kumarhaneyi terk etmek için on saniyen var."

"Ramon, ne-" Andrea sandalyesinde dönerek havladı, ama sözünü bitiremeden Max gölgelerin arasından belirdi.

Koruma silahına ya da telefonuna uzanamadan Ramon'un kafasına silah dayamıştı.

"Orada dur bakalım, orospu çocuğu," dedi Max her zamanki alaycı ses tonuyla. "Kız kardeşim sadece hanımınla kısa bir yapmak istiyor. Şövalye Varisi'nin geçmesine izin vereceksin, yoksa işimiz bittiğinde personel beynini yerden siliyor olacak."

Ramon'un yüzünde en ufak bir duygu belirtisi yoktu ama ben etrafında dolanırken bir heykel gibi kıpırdamadan emredileni yaptı.

Masaya oturduğumda Andrea'nın porselen yüzü kurnaz bir gülümsemeye dönüştü. Hannah'nın deyimiyle yetenekli bir doktora "iyi bir iş" yaptırmıştı, bu yüzden onu son gördüğümde beri bir gün bile yaşlanmamıştı - ben "ölmeden" birkaç hafta önce Zach'in evinde yatıya kalmıştı. O zamanlar tercih ettiği ellili yılların salaş elbiselerini giyerek geç saatte içeri girdiğini, Zach'in yanağını okşayıp ona iyi bir çocuk olduğunu söyledikten sonra gecenin geri kalanında ofisinde nasıl kaybolduğunu hatırladım.

Annemi öldüren kadının karşısında otururken hissetmeyi beklediğim kontrol edilemez öfke ve acı, derimin altında kontrollü bir şekilde kaynamaya devam etti. Bunun yerine uyuşmuş hissettim, beynim ve bedenim göreve aşırı odaklanmanın tanıdık moduna geçti. Başka hiçbir duygunun geçerli olmasına gerek yoktu.

Andrea sahte bir heyecanla, "Aman Tanrım," dedi. "Bu zevki neye borçluyuz? Oğlum küçük oyuncağını annesiyle tanıştırma zamanının geldiğine mi karar verdi?"

Zach beyaz masa örtüsünün altından kalçamı sıktı ama o sessizliğini korudu, yüzünde rahatsız olmayan, tembel sırıtışı sabitlenmişti.

Ben de ona gülümsedim. "Bunu hatırlamıyor olabilirsin Andrea ama aslında daha önce tanışmıştık. Yine de hafızanın biraz zayıflamasını anlıyorum. Senin yaşında böyle şeyler olur."

Gülümsemesi buharlaştı, kendisine "yağlı" denmesi Andrea'nın tahammül edebileceği bir Şey değildi. "Ne istiyorsun, seni düzenbaz küçük sürtük? Eğer bu Gehirde bir Geymişsin gibi davranmak için kullandığın Şirketten gelen o saçma ihale teklifi için geldiysen, nefesini tüketme. Ben çoktan reddettim. Ferrero *satın* alınamaz, aptal kız."

Büyük tasarım çantamdan bir dosya çıkarma gösterisi yaparak dudak büktüm. "Sanırım en çok senin bilmen gereken şey, Andrea, herkesin

satın alınabilir. Özellikle de kendilerine yalan söylendiğini öğrenen hoşnutsuz hissedarlar."

Eğer yüzünde biraz renk olsaydı, o da akıp giderdi.

"Oh, Prenses," diye gürlledi Zach, şaşırmış gibi yaparak. "Şimdi ne yaptın?"

Dosya klasörünü masanın üzerine fırlattım. Andrea dosyaya uzanmadı; onun yerine ürkütücü bir Çekilde hareketsiz kaldı, rahatsız edici derecede tanıdık kahverengi gözleri sanki kafatasımı yarmaya çalışıyormuş da içimdeki hayatın boğalıp gitmesini izliyormuş gibi beni delip geçiyordu.

Sen de sürtük.

"Verdiğim belgeleri incelemekle ilgilenmiyor gibi görüldüğünüz için size sadece yönetici özetini vereceğim," dedim. "Ekibim, hepinizin bir avuç katil psikopat olduğunuz ortaya çıktıktan sonra Aile şirketlerinin çoğunun hisselerinin bir miktar düşüş göstermesine rağmen Ferrero imparatorluğunun çoğunun güçlü kalmasının en hafif tabiriyle garip olduğunu düşündü. Biz de araştırmaya başladık. Ekibiniz gerçekte neler olup bittiğini gizleyerek mükemmel bir iş çıkardı ama ne yazık ki benim ekibim daha iyi. Ferrero Innovations'ın tüm hissedarlarına gerçek hikayenin kanıtlarını sunduk -ki hafızanız yine zayıfladıysa hatırlatayım, Ailemden *çaldığınız* şey buydu- ve sonra hepsine hisseleri için çok cömert bir teklifte bulunduk. *Gerçek* adil piyasa değerinin çok üzerinde, ki dürüst olalım, aslında bok gibi bir değer."

Andrea'nın tağ cephesi çatladı ve içmekte olduğu kristal Çampanya bardağını kumarhanenin sert duvarına fırlattı ve bardak çarpmanın etkisiyle paramparça oldu.

Görmezden geldim. "Dün itibariyle Knight Acquisitions artık Ferrero Innovations'ın çoğunluk sahibi. Ayrıca bir oylama yaptık ve sen şirketin tek yönetim kurulu üyesi ve CEO'su olarak görevden alındın. Biz konuşurken tüm Ferrero uşakları Knight Tower'dan çıkarılıyor ve Enforcer ekibinizin kuleme erişimi iptal edildi. Ferrero'ya bağlı herhangi biri Knight Tower'a elli adım yaklaşırsa, ekibimin onları gördükleri yerde ortadan kaldırma yetkisine sahip olduğunu unutmayın."

Ayağa kalktım, eteğimi düzelttim ve Zach'in yanağını öpmek için eğilmeden önce çantamı omzuma attım. "Evde görüşürüz," diye fısıldadım, Andrea'nın duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

Bana göz kırptı. "Görüşürüz, bebeğim."

Ben uzaklaşırken Andrea'nın Zach'e tısladığını duydum, "Nasıl olur *da* Bunun olmasına sen mi izin verdin?"

"Oyundan çıktın anne," diye cevap verdi Zach ve omuz silkişini *duyar* gibi oldum. "Bana her zaman bu şehirde zirvede kalmak için acımasız olmak gerektiğini öğrettin. Jolie Knight'ın en az onlar kadar acımasız olduğu ortaya çıktı ve suçlanması gereken tek kişi onun gözleri önünde ailesini öldüren ve işi bitirdiklerinden emin olamayanlar."

"*Zachary*," diye tersledi Andrea.

Şimdi ikisi de Ramon'a doğrultulmuş silahlarıyla Max ve Dom'u toplarken, Zach'in sandalyesinin parlak çimento zeminde sürtündüğünü duydum. "Yemek için teşekkürler anne," dedi tatlılıkla. "Akademiye dönmem gerek yoksa öğleden sonraki laboratuvarımı kaçıracağım."

"Zachary!"

Onu görmezden geldi ve veranda içeri girdiğimizde bize yetişmişti. Homurdanan Max'le benim aramıza girdi ve sahiplenici bir kolla belime sarıldı. "Bu hayal ettiğimden bile daha iyi hissettirdi, Prenses."

Uyuşukluk azalıp da endişelerim artmaya başlayınca midem bulandı. Zach annesine tam olarak savaş ilan etmemiş olsa da, onun iyi küçük askeri gibi davranma zamanı ermişti.

Riskleri biliyordu ama yine de beni endişelendiriyordu. Eninde sonunda Aileler bizi hafife almayı bırakacak ve asıl oyunlar o zaman başlayacaktı.

ŞAFTÖR TWENtY-EILHt

JOLIE

I Nefret ettiğim başka bir kaltakla yüzleşmek zorunda kalmam sadece yirmi dört saat sürdü.

Öğleden sonraki antrenmanımı erken bitirmiştım.

Ekip arkadaşlarımdan oluşan büyük bir grup soyunma odasına girdiğinde duş almış ve çoğunlukla giyinmişim. Akşam yemeğini yemeyi, ödevlerimi bitirmeyi ve ardından erkek arkadaşlarımdan yanına sokulup bir gece daha keyifli, rüyasız bir uyku çekmeyi dört gözle bekliyordum.

Ama öyle olmadı.

"Onu becerdin mi, seni pis fahişe?"

O hırıltılı çığlığı çok iyi biliyordum. Dolabıma dönüp terli, kırmızı yüzlü Harper'la yüzleşmeden önce uzun bir iç çektim, köleleri patlama bölgesinden kaçır gibi ondan uzaklaşıyordu.

Sıradan bir kaşımı kaldırdım. "Kimi becerdim, Jansen? İki erkek arkadaşım var, bu yüzden daha açık olman gerekecek."

Esprili olmayan bir kahkaha attı. "Aynen öyle. Herkesle yatmak için bacaklarını açıyorsun, özellikle de bir Varisle. Nişanım senin iğrenç kışını dışarı attıktan sonra partimizden kayboldu ve *planladığımız* gibi odamda kalmaya hiç gelmedi. Bu yüzden onu iğrenç bir *seks partisine* çektiğini varsayabilirim."

O kadar da haksız sayılmazdı. "Nişanlının elini senin iğrenç deliğine sokmaktansa duşta sikmeyi tercih edeceği gerçeği için beni suçlama Harper."

Öfkeyle çığlık attı ve bu sefer onu tutacak bir Bennett yoktu. Bana doğru uçu, uzun tırnaklarını uzattı ve eski moda bir orospu dövüşünde gözlerimi oymaya hazırıldı.

Bunları yapmamış olmam çok kötü.

Kolayca eğildim, ama pembe uçlu bir pençesini kolyemin uzun zincirine takmayı başardı ve bana doğru hamle yaparken bir dal gibi kırıldı, momentumu onu yanımdan geçip dolaplara doğru yelken açtırdı.

Kiraz çiçeği tılsımım zincirden fırlayıp dolapların acımasız metaline çarpınca midem bulandı. Küçük, hüzünlü bir çınlamayla aşağıdaki bankın üzerine düşmeden önce çatladı.

Şimdi *gerçekten* çok kızmıştım.

Harper sert bir hamleyle dolaplardan sekti -bir dövüşçü olarak eğitimsizdi ama yeterince atletikti- ve bana tekrar saldırdı.

Kimse müdahale etmeye kalkışmadı -geçen dönem beni nehre atmak için onunla işbirliği yapan o omurgasız amcıklar bile- çünkü bu soyunma odasındaki herkes beni Zach Ferrero ile teke tek dövüşürken görmüştü ve daha iyi biliyordu.

Harper'ın Bennett'e olan saplantısı onun tüm hislerini kaybetmesine neden olmuştu, bu yüzden onu geri getirmek zorunda kalacaktım.

"Ondan uzak dur, sürtük!" Açık elli bir tokat için sarıldı.

Bileğini yakaladım, kendimi kontrol etmeyi düşündüm ve acımasız bir şaklamayla bükmeden önce bu fikri hemen reddettim.

Nefes sesleri odanın içinde çınladı.

Çığlık attı, bu ekip sezonu için kurduğu tüm zafer hayalleri bir anda söndü. "Lanet olası bileğimi kırdın!"

"Beni öldürmeye çalıştın," diye cevap verdim, sıkarken elimde paramparça olan kemiklerinin çıtırtısından zevk alarak. "Ve ailemden bana kalan tek şeyi de kırdın. Her şey düşünöldüğünde hafif atlatıyorsun."

Acı ve gerçeklik kuşkusuz ona çarptıkça panik içinde nefesler alarak hıçkırmaya başladı.

Onu ittim ve gözlerinde saf bir dehşetle bana bakan dalkavuklarının bekleyen kollarına düştü.

Hepsine sırtımı döndüm, sırt çantamı omzuma attım ve spor çantamı kaptım. Tılsımımın parçalarını dikkatlice topladım ve öfkeyle soyunma odasından çıkıp spor salonunun koridorundan geçerek Akademi arazisinin geniş çimlerine doğru ilerlerken onları elimde sıkıca kavradım.

Kampüs boyunca yürürken dudağımın titrediğini hissettim. *Yedi yıl sonra ilk kez Harper'ın yaptığı bir şey için ağlamayacağım. Bunu yapmayacağım.*

Bir kaldırım lambasının yumuşak ışığına ulaştığımda, sıkılı yumruğumu açmak için durakladım. Pembe altın tılsımımın iki parçasını incelemek için aşağı baktım, belki onları birbirine yapıştırmanın bir yolunu bulabileceğimi umuyordum. Bu sefer daha kısa bir zincir alacaktım.

Işık elimdeki metale vurduğunda nefesimi içime çektim.

Ne be?

Spor çantamı düşürdüm, sonra telefonumu bulmak için eşofmanımın cebini karıştırdım.

Ben: Neredesin

Noah: Ofisime. İyi misin?

Bir şeye bakman lazım. On dakika sonra orada buluşalım. topladım ve aceleyle Holywell Hall'a doğru yola çıktım.

peşindeydin, baba?

Noah masasının üzerine özenle yerleştirdiğim tılsımımın iki parçasına baktı.

"Bu bir mikro Şövalye," dedi, kiraz çiçeğinin bir yarısını uzun parmaklarının arasından kaldırıp yüzüne yaklaştırarak. Noah'ın ofisinin sert tepe ışıklarının altında diskin küçük dikdörtgen kenarını seçebiliyordum. "Bunlar eski - fazla veri tutmuyorlar ve Knight'ın daha büyük, daha gösterişli teknolojisi için uzun zaman önce gözden düştüler."

"Kolyemin içinde ne işi var bunun?"

Bana baktı, koyu renk çerçevelerinin ardındaki mavi gözleri ciddiye. "Saklanıyorsun, tatlım."

Boğazımdaki yumruyu yutarak başımı salladım. Noah dizüstü bilgisayarını ikimizin de ekranı görebileceği şekilde çevirdi, sonra da cazibemin yarısına bağlı küçük sürücüyü bağlantı noktalarından birine kaydırıldı. Ekranda tek bir dosya belirdi, üzerinde sadece "JMKbackup" yazıyordu.

"Baş harflerim," dedim,
boğazım kurumuştı. "Evet."
Noah dosyayı tıkladı.

Uzun bir dizi anlamsız rakam ve harf içeren basit bir metin kutusunun belirmesini nefesimi tutarak izledim.

"Noah," dedim, kalp atışlarım hızlanıp gümbür gümbür atmaya başlamıştı. "Babamın arabası nerede?"

Masasının alt çekmecesini açarken solgundu ve sahte tabanı kaydırırken çıkardığı gıcirtıyı duyabiliyordum. Küçük bir bip sesi, parmak izinin orada bulunan küçük kasaya tarandığını gösteriyordu - şimdi benim parmağıma da anahtarlanmıştı- ve saniyeler içinde Noah babamın gümüş KnightKey500'ünü dizüstü bilgisayarındaki ek bir bağlantı noktasına taktı.

Beklendiği gibi, şifreleme anahtarını isteyen diyalog kutusu açıldı. Noah birkaç hızlı tuşa basarak tılsımındaki harf ve rakam dizisini kutuya yapıştırdı ve mutlu bir cıvıltıyla kutu kaybolup ortaya çıktı-

"Bu... bir ton dosya," dedim çünkü söyleyecek başka bir şeyim yoktu. Bunun inanamıyordum. "Babam ne düşünüyordu da bu her neyse onun şifreleme anahtarını on bir yaşındaki bir çocuğun mücevherinde saklıyordu? Zach'in yüzme havuzunun giderinde kaybolmadığı için şanslı!"

"Bu yedek, Jojo," diye cevap verdi Noah, dosyalara hızla tıklamaya başlarken dikkati dağılmıştı. "Tahminimce orijinali her zaman üzerindeydi. Muhtemelen... onunla birlikte kaybolmuştur-oh, kahretsın."

"Ne?"

Noah'nın çenesi tıkladıkça giderek daha da açıldı. "Noah!"

"Siktir, tamam. Hiç miraculene diye bir şey duydun mu?" Ona boş boş baktım. "Ben işletme ."

"Doğru. On yıl önce Prag'daki bazı fizikçiler tarafından keşfedilen mucizevi bir madde - adı da buradan geliyor. Bu bir nanomalzeme, ve o sözde olmak gibi, sonraki büyük

Teknolojide yenilik... ama bunca yıldır kimse bunu nasıl seri üreteceğini bulamadı. Ama, kahretsin, sanırım baban bulmuş olabilir?"

"Ve bu büyük bir mı?"

"Çok büyük. Tamam." Sandalyesine geri oturdu ve derin bir nefes aldı. "Teknik ekip liderimi de dahil etmemin bir sakıncası var mı? O bunu benden daha iyi ."

Başımı salladım. Noah ona güveniyorsa ben de aynısını yapardım. "Benim adamımla da konferans yapabilir miyiz?"

Mükemmel sarışın kaşlarını bana doğru çattı. "Sonunda senin *adamla* tanışabilecek miyim?"

"Bir bakıma." Telefonumu ona doğru ittim, ekranda Zepp'e bir bağlantı vardı.

Telefonunda güvenli bir hat kurdu ve aradı.

Tek bir çalmadan sonra telefonu sert bir kadın sesi açtı. "Evet, efendim?"

"Hey, Silver," diye karşılık Noah, gözlerini tehlikeli bir şekilde bana dikerken ben de gözlerimi devirerek "*Evet, efendim,*" dedim. "Jolie yanımda ve adamıyla görüşüyoruz. Bu acil bir durum."

"Patron hanım." Noah'nın telefon hoparlöründen Zepp'in tiz sesi yükseldi. "Sizin için ne yapabilirim?"

Skandal bir soluk sesi duyuldu. "Zepp! Lanet olsun, nereye gittiğini merak ediyordum."

Zepp kıkırdadı. "Selam Tina. Gördüğüm kadarıyla hâlâ Adam için çalışıyorsun."

"Bu *Silver*," diye tükürdü.

"Tabii, tabii."

"Tabii ki bir direniş hareketine katıldın. Ne kadar *klişe*." Boğazımı temizledim. "Odaklanabilir miyiz lütfen?"

Silver profesyonel moduna geri dönerek, "Evet, hanımefendi," diye cevap verdi.

"Bana hanımefendi demek zorunda değilsin Silver."

"Kesinlikle öyle, hanımefendi," diye cevap verdi. "Siz benim patronumun patronusunuz."

Bana sırttan Noah'ya sorgulayan bir bakış attım. "Takımımı eski Hargraves Tech'e taşıdım. Knight'ın maaş bordrosundalar.

ve aslında patron sensin."

"Şuna bak Tina," dedi Zepp kıs kıs gülerek. "Sen de *direnış hareketinin* bir parçasısın."

"En azından yeni ofislerimiz *muhteşem* ve şu anda saklandığınız delik değil."

Noah araya girdi. "Dizüstü bilgisayarına erişmeniz için size bir bağlantı göndereceğim ve ikinizin de uzaktan girmeden önce yalnız olduğunuzdan emin olmanızı istiyorum."

"Sığınaktayım, yani sağlamım," dedi Zepp ağzında gevrek bir şeyle.

"Biliyordum, seni küçük sıçan," diye mırıldandı Silver, sonra da arka planda bağırdı, "Dinleyin! Buradan çıkın ve benden haber alana kadar geri gelmeyin!" Arka plandan hafif sürtünme ve homurdanma sesleri geldi ve bir kapı çarpıldı. "Tamam. Hazırız."

Noah birkaç hızlı tuşa basarak ikisine de ekranını görüntülemeleri için güvenli bağlantıyı gönderdi. "Kontrolü Silver'a veriyorum ama artık ikiniz de ekranı görebilirsiniz."

Silver'ın babamın diskinde kayıtlı sayısız dosyayı tıklamaya başlamasını izledik.

"Lanet olsun," dedi Zepp, onu hiç duymadığım kadar ciddiydi. "Babanın arabasının kilidini mi açtın?"

"Evet."

Silver tekrar nefesini tuttu. "Aman Tanrım. Miraculene'in şifresini çözdü, Zepp."

"Bunu görebiliyorum, Tina."

"Biriniz bunun ne anlama geldiğini açıklayabilir mi?" Ellerim titremeye başladığında sordum.

"Miraculene dünyanın tek iki boyutlu malzemesidir," diye başladı Silver, babasının belleğindeki belgeleri karıştırmaya devam ettikçe heyecanı artıyordu. "Tek bir atom katmanından oluşuyor ve sadece neredeyse aşılmaz olmakla kalmıyor, aynı zamanda son derece ince ve hafif. Şimdiye kadar gördüğümüz en iyi ısı ve elektrik iletkeni ve çelikten beş yüz kat daha güçlü. Keşfedildiği dönemde yeni nesil teknolojinin en *önemli* parçası olması gerekiyordu ama kimse laboratuvarı küçük küçük tabakalar oluşturmaktan başka bir şey yapamadı."

"Ama Knight yapmış gibi görünüyor," diye ekledi Zepp. "Burada tüm sürecin belgeleri var. Ve taslak patent başvuruları. Ve, lanet olsun, yirmi kadar ülkenin hükümetlerinden ve ordularından teklif edilen sözleşmeler."

Titreyen kol ve bacaklarımı kontrol ettim, gözlerimi Noah'ın yüzüne dikerek sakın kalmaya çalıştım. Bakışlarını bilgisayardan ayırdı ve elimi sıkamak için masanın diğer tarafına uzandı. "James Spencer'ın o kadar çok istediği şey bu muydu? Miraculene?"

"Jojo," dedi Zepp nazikçe. "Burada ne var? Dünyayı değiştirecek bir şey. Babanda küresel su krizini çözebilecek bir miraculene tuzdan arındırma filtresinin şemaları var. Miraculene duvarlar elektriği kendi başlarına ilettikleri için elektrik tesisatı olmayan binaların inşasına izin verecek malzemeler için bir patent başvurusu var. Böyle bir malzemenin doğal ısı iletimi ve soğutmasının enerji tasarrufuna yönelik etkilerinden bahsetmiyorum bile."

"Yine de tekstil, Zepp," diye ekledi Silver. "Bu askeri sözleşmeler bunun için. Miraculene üniformalar sadece hafif olmakla kalmıyor, kullanıcıyı sıcakta serin, soğukta sıcak tutuyor ve *kurşun geçirmiyor*, aynı zamanda miraculene tekstiller akıllı bir saat gibi askerin biyobelirteçlerini izleyen akıllı giysiler haline de getirilebiliyor."

"Ve... hepsi burada mı?" diye sordum. "Bunların hiçbir Knight sunucularının hiçbir yerinde yok muydu?"

"Bizim bulabildiğimiz kadarıyla değil," diye yanıtladı

Zepp. "Burada da aynı," diye ekledi Silver.

Elimi hâlâ masanın üzerinde tutan Noah'ya baktım. Az önceki heyecanı ve şimdi yüzünde sert ve ciddi bir ifade vardı. "Bu, Ailelerin onu öldüreceği bir şey mi?" Fısıltıyı zor aşan bir sesle sordum.

Zepp, "Bilmiyorum. James Spencer'ın diskin kilidini hiç açmadığını biliyoruz, bu yüzden bunların hiçbirini görmemiştir. Ama içinde değerli bir şey olduğundan şüphelenmiş olmalı ki onu kasasına kilitledi. Şunu söylememe izin ver, Jojo-" Durakladı ve şüphesiz enerji içeceği olan bir şeyi açarken çıkardığı ses telefonda duyuldu. "-Şövalye

böyle bir şeyle temelde para basıyordu. Tüm bu teknolojiye, tüm olanaklara sahip olmak Apple, Google, Microsoft, Amazon gibi büyük isimleri geride bırakabilirdi. Onları toz içinde bırakırdı. İnsanlar daha azı için öldürdü."

Hepimiz bu ifadenin havada asılı kalmasına izin verdik. Bu yeni bilgiyle birlikte ailemin cinayetini düşünürken tanıdık uyuşukluk bedenimi sarıyordu.

Diğer Ailelerin babamın gizli işi hakkında ne bilebileceklerini öğrenmem gerekiyordu.

Bunca yıldır sorduğum "neden" sorusunun gerçekten bu olup olmadığını gerekiyordu.

"Zepp," dedim usulca. "Babamın arabasındakileri güvende tutabilir misin? Eskisinden daha mı güvenli?"

"Evet," diye cevap verdi ve kendine olan güveni küçük bir teselli oldu.

"Katılıyorum," diye ekledi Silver. "Zepp ufak tefek bir pislik ama en iyisi o"

Bir nefes verdim, sonra tekrar Noah'ya baktım.

Derin mavi bakışları yüzümü taradı ve elimi tekrar sıktıktan sonra bir kez daha dizüstü bilgisayarına yönelmek üzere bıraktı. "Zepp, tüm bunları sistemine indirmen ne kadar sürer?"

"İki dakika."

"Silver," diye devam etti Noah, "Zepp onay verdiğinde sürücüyü sil ve bir daha kullanılamayacak şekilde boz. Anahtar da aynı şekilde."

"Evet, efendim."

Biz beklerken Noah sandalyesinden kalktı ve masaya doğru ilerledi. Beni sandalyemden kaldırdı, sandalyeme oturttu, sonra beni kucağına çekti ve kollarını çok ihtiyaç duyduğum bir Noah kozasıyla etrafıma sardı.

"Bu işin aslını öğreneceğiz tatlım," diye fısıldadı kulağıma. "Bunun aileni geri getirmeyeceğini biliyorum ama artık sadece bu Şehri değil, tüm dünyayı ele geçirmek için gerekli araçlara sahipsin."

Dünyayı istemedim. Aileleri bize yaptıkları için gömmek ve sevdiğim insanları güvende tutmak istiyordum. Hepsi bu kadardı.

"Her şey bitti," diye duyurdu Silver. "Kapatıyorum."

Zepp, "Ben de öyle," diye araya girdi. "Artık her şey bizimle birlikte, Jojo. Sadece nasıl devam etmek istediğini bize bildir."

Çift bip sesi ikisinin de aramayı terk ettiğini duyurmadan önce "Edeceğim," diye cevap verdim.

Noah'nın kollarına daha sıkı sarıldım. Bir sonra, "Bu konuda az da olsa bilgisi olabilecek tek kişi Anders," dedim. "babam ölmeden önce babamın araştırma ekibindeydi ama James Spencer'ın babamın sürücüsünden ne isteyebileceği konusunda oldukça bilgisiz ve panik içindeydi."

Noah mırıldandı. "Olabilir. Yine de onunla konuşurken dikkatli ol tatlım. Onu gerçekten de bir şahin gibi izliyorlar."

"Evet."

Noah'nın şu anda tam kışımın altında bulunan cebindeki telefonu çaldığında sıçradım. Telefonu çıkarabilmesi için yeterince kaldırdım ve ekrana bir dizi küfür savurdu.

"Mükemmel. Babam Şehir'de."

Bu hiç hoşuma gitmedi. "Seni görmeye mi çalışıyor?"

"Evet. Görünüşe göre haftalardır telefonlarına çıkmamam sonunda onu uçağa binmeye zorlamış."

"I.... Bundan hoşlanmadım, Noah."

Kulağımın arkasına bir öpücük kondurdu. "Çok yaklaşmasına izin vermeyeceğim, tatlım. Ama önümüzdeki bir iki gün içinde kampüse gelmeye çalışacak gibi görünüyor ve onu uzak tutmak için yapabileceğim çok şey var. O denemeden önce ne yapabileceğime bir bakayım."

"Tamam." Kendimi toparlamaya kararlı bir şekilde kucağından indim. Ayağa kalktığında onu derin bir öpücük için kendime çektim ve o da bana coşkuyla karşılık verdi.

"Dikkatli ol," dedim. "Her zaman, tatlım."

Ofisinden aceleyle çıktı ve beni masasına yaslanmış halde bıraktı. Kendimi kaybolmuş hissettim.

Telefonumu çıkararak, cevap arayışımın beklemeyeceğine karar verdim.

Ben: Buluşabileceğimiz en güvenli yer neresi?

Anders: Neden? Ne oldu?

Ben: Sadece söyle bana

Anders: Şövalye Kulesi, artık geri aldığına göre. Çatı katı temiz, yakın zamanda tekrar kontrol ettirdim. Parmak iziniz Aile asansörüne erişmek için hala çalışıyor olmalı.

Ben: 20 dakika içinde orada ol

Odaklanmamın yerine oturduğunu hissederek binadan çıkmaya başlamıştım bile. Zach ve Noah ile olan son grup mesajımı kaydırdım, mesajlarımın en üstünde rahatça duruyordu.

Ben: Anders'le buluşmak için KT'ye gidiyorum, birkaç saat içinde dönerim.

Telefonumu eşofmanımın cebine soktum, sırt çantamı omuzlarıma daha sıkı sıkıştırarak kaldırımdan Akademi'nin ön girişine doğru hızla yürüdüm. Güneş bir süre önce ufku altına inmişti ve ilkbaharın ilk gecelerinde hava serin ama soğuk değildi. Rahat *bir* yürüyüş ve hızlı bir tren yolculuğu ile Şövalye Kulesi'ne varabilir, orada Anders'ten tüm bunların ne anlama geldiğini anlamama yardımcı olacak *bir şeyler* çıkarabileceğimi umabilirdim.

Ve aradığım şeyi bulduğumda, bunun hayal ettiğimden daha kötü olacağına dair içimde bir his vardı.

ŞAFTÖR ON DOKUZ

JOLIE

I Asansör çaldığında kendimi hazırladım ve kapılar yavaşça açılarak Aile evimi ortaya çıkardı - yatağımdan koparıldığım gecedен beri gitmediğim bir yerdi ve ailem önünde öldürüldü.

Bunu anladığımda içimde küçük bir rahatlama dalgası oluştu. Görünüşe göre Knight'ların çatı katı biz öldükten sonra kapsamlı bir tadilattan geçmişti, bu yüzden hissetmeyi beklediğim nostalji acısı hiç yüzeye çıkmamıştı. Antredeki mermer karoların yerini pırıl pırıl koyu renk parke zeminler almıştı ve giriş yolunu aydınlatan klasik avize artık şık, modern metalden yapılmıştı. Annemin tercih ettiği renkli halılar gitmiş, yerlerine abartısız nötr halılar gelmişti.

"Anders Amca?" Seslendim.

"Mutfakta!"

Sola döndüm ve resmi yemek odasının yeni aletler, beyaz dolaplar ve tunç grisi fayanslarla tamamlanmış güncellenmiş bir mutfığa açıldığını gördüm. Anders tezgâhın arkasında volta atıyordu, yüzü onu son gördüğümde daha da zayıf görünüyordu. Sanki ofisten yeni gelmiş gibi soluk yeşil bir elbise gömleği giymişti ve seyrelmiş saçları sanki eliyle karıştırıyormuş gibi garip yönlerde doğru uzanıyordu.

"İşte " dedi içeri girdiğimde, hâlâ her zamanki gibi ürkekti. "Otursana." Mutfak tezgahının üzerinde duran şık bar taburelerinden birini işaret etti.

"Buraya yaptığın şey hoşuma gitti," dedim sandalyeye kayarken hafifçe.

"Ne? Oh, evet, sanırım o zamandan beri buraya gelmedin...." Bir bardak suyu dudaklarına götürdü ve büyük bir yudum aldı. "Vakıf burayı yeniden yaptırmak için para ödedi. Çok tanınmış bir tasarımcı tuttular. Ben pek bir şey seçmedim. Ama... güzel."

"Öyle," diye kabul ettim. Ailemi ve beni evimizden silmenin bu kadar kolay olması fikri hoşuma gitmese de nedenini anlıyordum. Ben de bu koca yerde Ailemin hayaletleriyle dolaşmak istemezdim.

Bana endişeyle baktı. "Ee, oluyor?"

"Babam öldürülmeden önce üzerinde çalıştığı şey hakkında ne bildiğinizi sormak istiyordum," dedim. "Ve bunu başka kim biliyor olabilirdi?"

Mavi gözleri kocaman açılmıştı. "Neden? Sen...." Nefes nefese kaldı. "Jeff'in arabasının anahtarını buldun mu?"

Meraklı bakışlarım şüpheye dönüştü. "Babamın flash belleğinde ne olduğu hakkında ne biliyorsun?"

Volta atmaya bırakmıştı ve şimdi tezgâhı öyle sert kavırıyordu ki eklemleri bembeyaz olmuştu. "Sana söyledim, Jolie. Sadece Spencer'ın içindekini çok istediğini biliyorum."

"Farkındayım amca. Benim sorum babamın son projesiyle ilgili. Siz onun araştırma ekibindeydiniz. Size ne kadarını anlattı? Ne üzerinde çalıştığını başka kim bilebilirdi? Diğer aile reisleriyle bir araya geldiklerinde çalışmalar hakkında konuşur muydu?"

Başını salladı ve volta atmaya devam etti. Dolaptan bir bardak daha aldı ve önüme bir bardak buzlu su koymadan önce mutfakta bir tur attı.

"Jeff çalışmalarında çok... ketum davranıyordu," dedi bana. "Knight'ın geri kalanı ve diğer Aileler tarafından fark edilmemiş değildi."

Bir yudum su içtim. Bu beni hiçbir yere götürmüyordu. "Ama ne üzerinde çalıştığını ya da bundan başka kime bahsetmiş olabileceğini bilmiyorsun?"

Tekrar sustu ve tezgâha doğru eğilip gözlerini kısarak bana baktı. "Cevaplar Jeff'in sürücüsünde, Jolie. Bu yüzden, bana eğer

Bir plan yapabilmemiz için kilidi açtım. Ne buldun? Yanında mı getirdin? Anahtar neredeydi?"

Başımı salladım. Neden bu konuda bu kadar talepkâr davranıyordu? "Hayır, yanımda getirmedim."

Bir elini tezgâha vurdu. "Nerede o? Flaş bellek ve şifreleme anahtarı nerede Jolie?"

Sonunda kafamın içinde küçük bir alarm zili çaldı.

Şaşkınlık etrafımda dönüyordu. "Bunu neden bilmek istiyorsun amca? Sana güvenli olduğunu söyleyebilirim. Hepsinin. Spencer onu asla ele geçiremeyecek."

Anders bana baktı. Uçuşan sinirler, akan terler, ürkeklik - hepsinin yerini neredeyse manik bir kararlılık almıştı. "Bu işi bana devredersen ikimiz için de daha iyi olur Jolie. Bu bizi bir sürü acı ve gönül yarısından kurtarır. O yüzden bana diski ve anahtarı nerede sakladığını söyle."

"Hayır." Kafam bulanıktı ve buradan siktir olup gitmem gerekiyordu.

"Jolie."

"Hayır!" diye bağırdım ve koltuktan sırt çantamı kaptım. Silahım hâlâ eşofmanımın altındaki pantolonumun kemerindeydi ve çantamın cebinden bir bıçağı kolumun altına kaydırdım. Sandalyemden zıplayarak indim ve yere çarptığımda zemin ayaklarımın altında sallandı.

Ne oluyor lan?

"Jolie, oturmanı tavsiye ederim. Kendine zarar verebilirsin."

Bu orospu çocuğu bana *ilaç vermişti*. Kendimi dengelemeye çalışırken beynimi bulandırdığını hissedebiliyordum.

Bu kötüydü.

Asansörün sesi fuayede kesildi. Cebimden telefonumu çıkarıp yardım çağırmam gerekiyordu ama Anders'in lanet kulemde tutmasına izin verdiğim kişisel korumam olan dört siyah giyimli Enforcer odaya girdiğinde, telefonumu almaktan çok pantolonumdan silahımı çıkarmaya ihtiyacım vardı.

"Onu yakalayın ama lütfen canlı tutun!" Anders bağırdı, hala mutfak tezgahını hepimizin arasında tutuyordu, tıpkı sümüklü bir korkak gibi.

Silahımı çıkarıp odaya giren ilk adama nişan aldım. Kurşunum niyetlendiğim gibi kafasına boynunun yan tarafına isabet etti, ama oda kendi ekseninde eğiliyordu, bu yüzden onu vurduğum için şanslıydım. Adam yere düştü ve ben de bir sonraki adama ateş ederek onu omzundan vurdum.

Üçüncü İnfazcı bana ateş etti ve ben de yemek masasının arkasına atladım.

"Yaşıyor!" Anders çığlık attı.

Yuvarlandım ve masanın altından sürünerek geçmeye çalıştım. Ölmemiş ya da yaralanmamış iki İnfazcı bana doğru koştu ve beni saklandığım yerden çıkarmak için sandalyeleri fırlattı.

Yan yatarak onlara doğru birkaç el ateş ettim ve şarjörümü boşalttım. Bu noktada nişancılığım birkaç nedenden ötürü berbattı, bu yüzden içlerinden biri yere atlayıp bacağımı yakalamadan önce vurulmadan eğilmeyi başardılar.

"Orospu çocuğu," diye tısladım ve boştaki ayağımla suratına tekme attım.

Bacağımı çekiştirerek, " ol, seni küçük sürtük," diye hırladı.

Bıçağımı kolumun altına sıkıştırdığım yerden çıkarıp avucumun içine almadan önce silahımı düşürdüm. Toplayabildiğim kadar büyük bir güçle döndüm ve pisliğin beni ayak bileğimden kavradığı yere şiddetle sapladım.

"Lanet olsun!" diye bağırdı, çünkü vuruşum bir şekilde tam da olması gereken yere gelmişti. Bileğini tam ortasından kesmiştim ve arkadaşları dikkatlerini benden ona çevirmezse kısa süre içinde kan kaybından ölecekti.

Beni serbest bıraktı ve Dört Numaralı İnfazcı'nın bıçağımı elimden alıp kolumdan tutarak beni masanın altından çekip çıkarması için tam zamanında yere yığıldı.

"Kahretsin, bu lanet olası vahşi," diye . "Bitti kızım."

Kafama bir yumruk savurdu, ben de bileğimi onun elinden kurtardım ve yere düştüm. Birkaç metre ötede bıçağımın düştüğü yere doğru umutsuzca süründüm, ancak bacağım tarafından tekrar çekildim.

Yuvarlandım ve Bay Omzundaki Kurşun'un suratına tekme attım. Spor ayakkabım burnunu ezerken "Siktir!" diye bağırdı ama beni bırakmadı.

Görüşüm kararmaya başladığında çığlık attım, tekmeledim ve çırpındım. Büyük eller bacaklarımı sabit tuttu ve bir başka set kollarımı sıkıştırdı ve kafama bir yumruk uçmadan önce beni yakaladıklarını biliyordum.

Acı kafatasımda patladı ve her şey karardı.

OTUZUNCU BÖLÜM

BENNETT

I Jolie'den yaklaşık altmış saniye sonra Holywell Hall'dan çıkmış olmam kör bir şanstı, böylece onun ön kapılara doğru kararlı yürüyüşünü yakalamıştım -*yalnız* ve karanlıkta sevişirken- ve bu beni doldurmuştu.

içimi bir korku kapladı.

Elise'in Spencer Tower'da bulunmamın bir kez daha istendiğini bildirmesinin ardından arabamı almak için öğrenci otoparkına doğru yola çıkmıştım. Bunun Harper'ın işi olduğunu biliyordum - Jolie'nin Harper'ın bileğini kırarak ve ekip sezonunu başlamadan bitirerek yarattığı saçma ve gereksiz *karmaşayla* uğraşmaktan yeni gelmiştim.

Dekan Jolie'yi okuldan atmakla tehdit etmişti, ancak o günlerde kadın mürettebat ekibinin Harper'dan çok Jolie'den korktuğu ortaya çıktı ve dekan, Harper'ın Jolie'ye sebepsiz yere saldırarak her şeyi başlattığını gösteren bir düzine tanık ifadesi aldı.

Tüm bunlar başımı ağrıttı ve Harper'ın dekanın ofisinde omzumda ağlamasına katlanmak zorunda kaldım, kendimi kurtarmayı başardıktan sonra babamla bir toplantıya çağırıldım.

Jolie'nin kampüsten tek başına çıkışını izlerken kendimi onun peşinden sürüklenirken buldum. Onu metro istasyonuna kadar takip ettim ve Şehir merkezine giden trenin peronuna indim.

Trenden nefret ediyordum ama zaten lanet olası peronda duruyordum, bu yüzden bir taşla iki kuş vurmaya karar verdim. Gizlice

Jolie'nin arkasını kollarken -çünkü görünüşe göre *erkek arkadaşları* rahatsız edilemiyordu- ben de Spencer Kulesi'ne doğru ilerledim.

Gittiği yer Knight Tower'dı - artık oranın sahibi olduğu için şaşırtıcı değildi - ama yine de rastgele bir okul gecesinde burada tek başına olmasından hoşlanmamıştım. Babamın onun hakkında aktif bir öldürme emri olduğunu sanmıyordum ama ikisinin de canına okuduğuna göre Peter ya da Andrea'nın neyin peşinde olduğunu kim bilebilirdi ki?

Her zamanki gibi pervasızsın Jolie.

Spencer Tower birkaç blok ötedeydi ve geç kalacaktım ama kendimi Knight 'ın lobisindeki kafede oyalanırken buldum. Toplantımı erteliyordum ve ayrıca Jolie dışarı çıkmadan önce onu bir an olsun görmeyi umuyordum.

Bana kaç kere siktir olup söylerse söylesin, onu Akademi'ye geri götürmeyi planlıyordum.

Parmaklarım kaşınıyordu. Telefonumu çıkardım ve grup sohbetimizi açtım.

Ben: Kız arkadaşının şu anda nerede olduğunu biliyor musun? Noah bir dakika sonra cevap verdi.

Anders ile görüşüyor.

Ben: Neden?

Bunu ona sorman gerekecek.

Orospu çocuğu.

Jolie her şeyi geri almadan önce bile Spencer'ın Knight Tower'da pek bir varlığı yoktu ama babamın emin olduğu tek şey Anders'i her zaman takip edebildiğiydi. Bunun saçma olduğunu düşünmüştüm - zararsız, tasmalı bir köpekti, ama Spencer yine de onun hareketlerinin kaydını tutuyordu. Babam bir keresinde bana, her zamanki gibi küstah ve küçümseyici bir şekilde, Şövalye'nin başı olduğumuzu, bu yüzden sözcümüzün ne yaptığını her zaman bildiğimizi söylemişti.

Şövalye Kulesi artık Jolie'ye ait olsa da bunun değişmediğinden emindim.

Telefonumdaki uygulama aracılığıyla Spencer güvenlik portalını açtım ve aradığım şeyi çabucak buldum: Anders'in geliş gidişlerinin kaydı. Bu geceki son kayda kadar taradım ve içimi bir huzursuzluk kapladı.

Anders yaklaşık on dakika önce bodrumdaki "çalışma odasının" kilidini parmak iziyle açmıştı.

Orada ne halt ediyordu ve Jolie neredeydi?

İki kez düşünmeme fırsat kalmadan asansörle otoparka indim

Her Aile kulesinin bodrum katında bir çalışma odası vardı, ancak Ferrero kirli işlerini Kulüp'te yapmayı tercih ediyordu. Anders'in orada olması için bir neden yoktu - hiçbir İnfazcı işi yapmıyordu.

Belki de Jolie saldırıya uğramıştı ve saldırganı bodruma sürüklemişlerdi?

Tedirginliğim daha da arttı.

Otoparkın üçüncü alt katına indim ve terk edilmiş bir güvenlik kulübesinin yanındaki işaretlenmemiş kahverengi kapıdan içeri girdim. İçeride, çalışma odasının kilitli kapısını koruyan Anders'in kişisel korumalarından biri vardı.

Jones, Johnson. Bir şey var.

"Bay Spencer?" dedi, duvara yaslanarak doğruldu ve kafası karışmış görünüyordu. "Bay Nilsson sizi mi çağırdı? Spencer'a henüz haber vermememizi özellikle söyledi."

Gözlerimi ona diktim. "Bizi tam olarak ne hakkında bilgilendireceksin?"

Rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Um, şey, Bay'ı beklemek zorundayım. Nilsson bunu açıklamaya devam edecek."

İki adım öne çıkarak kişisel alanına girdim. Çoğu İnfazcı gibi o da iri bir adamdı ama ben daha iriydim. "Omzunda bir kurşun mu var Jones?"

Siyah üniformasının kanla ıslandığı ve yaranın üzerine aceleyle bir yama yerleştirildiği sağ omzuna baktı. "Davetsiz bir misafirle girdiğim itiş kakışta yaralandım, efendim."

"Burnunuzu da kırdılar mı?" "Um.

Olumlu, efendim."

Bakışlarım daha da şiddetlendi. "Çalışma odasına girmeme izin vereceksin. Şimdi."

"Ben... Ben bunu yapmaya yetkili değilim efendim."

"Yanlış seçim." Ona doğru hamle ve başparmağımı kurşun yarasına sıkıştırdım.

Bağırdı ama diğer elimle ağzını kapattım. Çırpındı ama yaşadığı kan kaybının onu zayıflattığını söyleyebilirdim. Şiddetle sarsıldı ve acının ezici ağırlığı altında çökmeye başladığında yumruğumu şakağına onu bayılttım.

Duvardan aşağı kaymadan önce hantal vücudunu yakaladım, sonra elini kapının yanındaki parmak izi tarayıcısına doğru kaldırmak için garip bir iş yaptım. Başparmağını tarayıcıya bastırdım ve yumuşak bir bip sesi ve yeşil bir ışığın yanıp sönmesi, kilidin açılma sesini takip etti.

Johnson'ı yerde bir yığın halinde bıraktım, silahını çıkardım ve içeri süzıldüm. Sıkışık, loş sahanlıkta iki kapı daha vardı; biri açık bodrum katına, diğeri de arka duvar boyunca yüksekte sıkışmış depo alanı olarak kullanılan küçük balkona erişim sağlayan dar bir merdivene açılıyordu.

İçimden bodruma inip neler olup bittiğini öğrenmek gelse de, balkon merdiveninin kapısını açtım ve sessizce merdivenlerden yukarı çıktım.

Cüsseme rağmen özel bir yeteneğim olan gölgelerin arasından sıyrıldım ve loş bodrum odası altımda belirdi. Orada, çıplak açık zeminin ortasında, sıkışık tavanı tutan dikdörtgen katı çimento sütunlarla çevrili Jolie vardı.

Bir sandalyeye bağlanmıştı, elleri arkadan bağlıydı ve başı göğsüne doğru sarkmıştı. Başının bir tarafında, beyaz-sarı saçlarına kan bulaşmıştı.

Nefesimi içime çektim, hareketsiz ve sessiz kalmak için mücadele ederken vücudumu bir titreme sardı. Sanki tekrar oraya dönmüş gibiydim.

O gece.

O güzel gözlerini son kez kapatışını izlediğimi sandığım gece.

"onu."

Ancak o zaman Anders'i fark ettim, küçük çakal, yan tarafta tek bir Enforcer'ın yanında duruyordu - onun bir başka üyesi

Gardiyan.

"Alet sandığını çıkarmama izin vereceksin, değil mi?" diye sordu İnfazcı, Jolie'ye doğru ilerleyerek. "Martin ve Alex'i o öldürdü. Ona o boktan daha fazla doz vermeliydin."

"Ona sadece dilini gevşetmek için ilaç verdim," diye tersledi Anders. "Dördünüzün de genç bir kızla sorunsuzca başa çıkabilmesi gerekirdi. Saçmalık."

Ne yaptı? Ellerim yumruk şeklinde sıkıldı, kör tırnaklarımı avuç içimin derisine o kadar sert batırdım ki kan çektiğimden emindim.

İnfazcı Jolie'nin burnunun önünde bir şey salladı ve Jolie titreyerek derin bir nefes alırken başı geriye düştü.

"Bu da ne, Anders!" diye bağırdı, bağlarını çekiştiriyordu ve sesi o kadar normal, öfkeli Jolie gibi çıkıyordu ki, beni titreşen bir öfke topuna dönüştüren gerginliğin yüzde birini serbest bırakabildim.

"Jolie, dürüst ol," dedi Anders her zamanki mızımlılığıyla. "Bunu bu kadar zorlaştırmana gerek yoktu. Sen yapman gerekeni yaptın.

-Jeff'in sürücüsünün anahtarını buldun. Tek yapman gereken onu teslim etmek ve bence hepimiz bunu bırakabileceğiz."

"Böyle bir şey olmayacak *amca*," diye tükürdü.

Hayal kırıklığı içinde başını sallayarak dudak *büktü*. "Bunu yapmak istemezsin, Jolie. Morris arkadaşlarına yaptıkların yüzünden canını yakmak için can atıyor. Bana sürücünün ve anahtarın nerede olduğunu söylersen, seni buradan zarar görmeden çıkarırım."

Jolie'nin kaynayan öfkesini bastırmasını ve yüzüne boş bir ifadenin yerleşmesini izledim.

Aferin kızıma.

"Neden *amca*?" diye sordu usulca. "Babamın ne yaptığını biliyordun, değil mi? Onun keşfini kendin için mi istedin? Övgüyü ondan mı almak istedin? Yoksa James Spencer mı seni bu işe bulaştırdı? O zaman bile sadece onun piyonu muydun?"

Anders göğsünü kabartarak alay etti. "Tabii ki hayır, aptal kız. Her şeyin arkasındaki beyin bendim ve ben olmasaydım Spencer ve diğerleri çoktan babanın baskıcı gölgesinde küçük birer benek olacaktı!"

Jolie yüzüne şaşkın bir ifade yerleştirdi. "Babamın başarısı *senin* için neden kötü bir şey olsun ki? Keşfi yapan ekipte çalışmış olsaydın eminim ödüllendirilirdin."

"Yeterli değil!" diye bağırdı. "Spencer ve diğerleri bana kız kardeşimin ve onun zeki ama hiçbir şeyden haberi olmayan kocasının asla teklif edemeyeceği bir şeyi teklif edebilirler: Şövalye'nin başını. Saint Gabriel Şehri'nin efsanevi Dört Ailesi'nin masasında bir koltuk. Herkesin en çılgın hayallerinin ötesinde bir güç."

Ne oluyor lan?

"Yani, yüzyılın en büyük teknolojik keşfini Ailemle paylaşmak yerine, bizi diğer üçüne mi sattınız? Onlar da babamın eserini çalmak için hepimizi öldürmeye mi karar verdiler?"

Alay etti, ince kollarını çılgınca hareket ettirerek saçmaladı. "Zor bir satış değildi. Jeff zaten Aileler'in başına bela olmuştu. Knight zaten diğerlerini geride bırakıyordu - bildiğiniz gibi teknoloji çok kazançlı bir alan. Ve yıllardır Ailelerin yasal olması gerektiği, artık suç gerektiği, falan filan gibi laflar edip duruyordu. Diğer üçü zaten onun boyundan büyük işlere kalkıştığını düşünüyordu - Dörtler kurumunun sürdürülebilir olamayacağı kadar büyük. Ama miraculene buluşunu yıllarca bir sır olarak sakladığı gerçeğini de ekleyelim mi? Diğerlerinin kulağına bile fısıldamadan gezegendeki en zengin adam olacağını? En azından onlara eşit bir pay teklif etmeden?" Durakladı, hayal kırıklığına uğramış bir ebeveyn gibi başını salladı. "Bunu kişisel olarak algıladılar."

Parçalar beynimde anlamlandırılabileceğimden daha hızlı bir şekilde bir araya geliyordu. Üzerime bir uyuşukluk çöktüğünü hissettim, hareketsiz ve kontrollü kalmak için savaşıırken bedenim her zamanki savunma mekanizmasını devreye soktu.

Her şeyi Jolie'ye odakladım.

Benim meleğime. Çok cesur.

Çok vahşi.

Soğukkanlılığını korumak için mücadele ediyordu. Şimdiye kadar her ifadesini ve tavrını hafızama kazımıştım ve duygusuz bir maske takmış olsa da, daha fazla oyalanamayacağını biliyordum.

"Yani planınız babamın tüm işlerini Ailelere devretmekti ve onlar da size gerçek Şövalye başı ve ganimetten eşit pay sözü mü verdiler?" Jolie dişlerini sıktı, burun delikleri alevlendi. "*Bunun için kız kardeşini ve yeğenini* mi öldürttün?"

"Açıkçası yeğenim aslında öldürülmedi," dedi ve ona küçümseyici bir el salladı. "Ve bunu tekrar denemeye niyetim yok - bu gerçekten kötü bir iş - ama miraculene dosyalarını teslim etmeniz ve Şövalye başkanlığından istifa etmeniz gerekecek. yeterince zenginsin ve aslında Ailelerin bir parçası olmak istemediğini biliyorum. Onlardan nefret ediyorsun."

"Peki, o zaman ne yanlış gitti?" diye tükürdü, şimdi onunla alay ediyordu. "Belli ki Şövalye'nin başına getirilmedin ve babamın eseri bunca yıl Spencer'ın kasasında öylece durdu. Ailemi *idam* ettirmeden önce o lanet olası anahtara ihtiyacın olduğunu unuttun mu?"

"Knight sunucusundaki özel sürücüsünde olması gerekiyordu," diye tersledi. "Daha önce Miraculene dosyalarının kilidini açtığını görmüştüm. Ama son anda değiştirdi ya da öyle bir şey yaptı. Tabii ki değiştirdi! Baban mezarın ötesinden bana gülüyor ve bana bir kez daha 'İyi denemeydi dostum' diyor. Bil bakalım ne oldu *Jeff? Bu gece* anahtarı alacağım ve sonra tüm çabalarımın karşılığını alacağım. Sonunda bu lanet hapishaneden çıkacağım ve senin hiç olmadığın kadar dünyanın kralı olacağım."

Jolie ona gezegendeki en aptal insanmış gibi baktı ve ben de ona hak verdim. "Hepsi bu kadar mı? James Spencer'ın sana verdiği sözü tutacağından emin misin?"

"Elise bana söz verdi!" diye bağırdı. "Bendeki potansiyeli ve *bizim* olursa miraculene ile neler yapabileceğimizi gördü. Knight'ın gerçek başkanı ve dünyanın en zengin dört insanından biri olduğumda bana geri dönecek ve evleneceğiz. Şövalye soyunu ben devam ettireceğim."

Jolie ona bakmaya devam etti, kuşkulu bakışları açıkça gerçektir. "Elise Proctor?"

"Tabii ki."

Hepsi bu .

Yeterince içmiştim.

Korkulukları kavrayarak yan tarafa atladım ve aşığıya doğru sallandım, Jolie'nin arkasındaki affetmez imento zemine yüksek bir gümbürtüyle sekiz metre düştüm.

meldiğim yerden kalktım ve gözümü Anders'e dikmeden önce takım elbisemin tozunu aldım.

Tavandan dşmemle irkilerek geri sıçradı ve omuzları rahatlayarak çökmeden önce geniş gözleri beni içine çekti.

"Oh, merhaba, Bay Spencer. Onlara sürücüyü alana kadar haber gndermemelerini sylemiştım ama sanırım burada olmanız iyi oldu. Yeğenimi doğru kararı vermesi için ikna etmeme yardım edebilirsiniz."

ŞAFTÖR KİRTLİĞİ-ONE

JOLIE

M Tüm vücudum tutuldu. James Spencer buradaysa, kaçmak çok daha zor olacaktı. Anders beni öldürme konusunda, görünüşe bakılırsa ben onu öldürdüğümde olduğundan biraz daha isteksiz görünüyordu.

On bir yaşımdaydım ama James Spencer bu noktada onu kızdırdığım için kafamı uçururdu.

Ama sonra *Bennett* sandalyemin yanındaki loş ışığa adım attı.

Yüzü soğuktu, hatta acımasızdı ve nereden geldiğini ve o lanet olası trajedinin ne kadarını duyduğunu merak ettim. Hâlâ sandalyeye bağlı, kafamdan kanlar akan ve yeni öğrendiklerimden dolayı sersemlemiş bir halde oturduğum yerde beni kabul etmedi. Onun yerine sakince takım elbisesinin ceketine uzandı ve göz açıp kapayıncaya kadar Glock'unu çekip Anders'in kalan tek korumasının kafasına bir kurşun sıktı.

"Ne yapıyorsun sen?" Anders çığlık attı, İnfazcısı bir bez bebek gibi yere düşerken telaşla geriye doğru bir adım attı. "Babanın son yedi buçuk yıldır istediği her şeyi elde etmek üzereyim!"

Bennett ona doğru ilerledi. "Sen, babam ve diğerleri Şövalyeleri *para* için mi öldürdünüz?" dedi, sesi alçak ve aldatıcı bir şekilde sakindi. "Şehrin kralı gibi davranabilmek için kendi *kız kardeşini* mi sattın? Elise Proctor seni becersin diye mi?"

"Bennett, ..." diye kekeledi Anders, hâlâ geriye doğru koşuşturuyordu.

"Hepiniz Jolie'yi benden *-bizden- sırf* size ait olmayan bir şeyi çalabilmek için mi aldınız?" Bennett devam etti

gerçekçi bir şekilde.

"Burada ne kadar büyük bir paradan bahsettiğimizi anlamıyorsun evlat. Knight'ın kendine saklamaya çalıştığı parayla Aileler *dünyayı* yönetirdi."

Bennett her şeyi anlamış gibi başını salladı. " mü?"

Anlayacağını biliyordum-"

Ve bunlar Anders'in mırıldandığı son sözler oldu.

Vahşi bir kükremeye Bennett ona uçtu, onu tek bir hamlede yere serdi ve Bennett'in son yedi yılda hissettiği tüm öfke, acı ve hayal kırıklığını Anders'in yüzünden çıkarmasını derin, yakıcı bir memnuniyetle sadece orada oturup izleyebildim - olduğum gibi bağlanmışım.

Yumruklarını tekrar tekrar Anders'e indirdi, kafatasının çatırtısı ve kemiklerinin çıtırtısı boş bodrum odasında yankılandı. Anders'in çığlıkları çabucak sona erdi, ancak Bennett sonsuza dek devam etti, Anders'i tanınmaz bir et yığınının dönüştürmek için savaşıırken nefes alması zorlaştı ve omuzları sarktı.

Birkaç dakika sonra kısık bir sesle "Bennett," dedim. "Bu kadar yeter. O gitti."

Devam etti.

"Bennett!" Bağırdım. "Her şey bitti. Gel beni çöz, lütfen. Sana ihtiyacım var."

Sonunda bu onun sersemliğini dağıttı. kalktı, parlak elbise ayakkabısıyla Anders'in kanlı bedenini , sonra burada olduğumu yeni hatırlamış gibi yanıma koştu.

"Kahretsin, özür dilerim," diye fısıldadı. Kan sıçramış lacivert takım elbisesinin ceketini çıkarıp bir kenara attı ve arkama çömeldi. Bir çakının açılma sesini duydum, sonra bileklerimi bağlayan fermuarlar .

Kollarımı sallayarak titrek bacaklarımın üzerinde durdum. Aklım başımdaydı ve kendime geldiğimden beri de öyleydi ama kanın tekrar uzuvlarıma akmasını sağlamam gerekiyordu. Derin bir nefes aldım ve Bennett çıktığında adrenalinimin nihayet azalmaya başladığını hissettim.

Yakışıklı yüzüne baktım, bu gece öğrendiklerimin gerçekliği beni tamamen ezmeden önce onun dayanağım olmasına ihtiyaç duyuyordum. Vücudundaki kan ve teri elinden geldiğince silmişti ve

Şimdi gözlerinde tam bir yıkımdan başka bir şey olmadan bana bakıyordu.

"Çok üzgünüm Jolie," diye fısıldadı. "Çok, çok ."

Ne için özür dilediğinden bile emin değildim. Ailelere olan sadakatinden vazgeçmeyi reddetmesi mi? Ailemin ölümünün korkunç ve boş nedeni için mi? Birlikte kaybettiğimiz zaman mı?

Dudağım titredi.

"Hayatımın geri kalanında uyanık olduğum her dakikayı onlara bunu ödetmek için harcayacağım," diye devam etti, bu sert fısıltının içindeki şiddet hasarlı ruhumu besliyordu.

Gözümden tek bir damla yaş süzüldü.

"Bennett," diye mırıldandım vücudum titrerken.

Bana doğru uzandı, beni kollarının arasına aldı ve bacaklarımı beline dolayabilmem için beni yukarı kaldırdı. Beni çok sıkı tuttu ve güvende olduğumu biliyordum.

Yüzümü boynunun kıvrımlarına gömdüm. "Bennett," diye ağladım, gözyaşlarımın artık özgürce aktığını hissediyordum. "Onları öldürdüler."

"Biliyorum Angel," diye fısıldadı, sesi titriyordu. "Biliyorum."

"Onları vurdular. Ben de tam oradaydım. Çok korkmuştum."

"Çok cesurdun, bebeğim. Çok cesurdun."

Omzuna doğru hiçkırıldım. Her şeyin gitmesine izin verdim. Yedi yıl boyunca bana olan tutumu hiç sarsılmadı. Bizi sandalyeye oturttuğunu hissettim, otururken beni sıkıca sarmıştı.

"Ailemi para için öldürdüler, Bennett. Annemi ve babamı benden aldılar. Seni, Zach'i ve Noah'ı da aldılar. *Para* için. Zaten olduklarından daha da zengin olmak için!"

Burnunu çekti. "Seni daha çok aramalıydım. Daha fazla soru sormalıydım. Daha fazla şey yapmalıydım."

Sonunda sümüklü, ıslak yüzümü omzundan sıyırdım, böylece onun unutulmaz yeşil gözlerine bakabildim. Sanki dünyada önemli olan tek şey benmişim gibi bana baktı ve başparmaklarımı yanaklarında gezdirip gözyaşlarını silerken yakışıklı yüzünü avuçladım.

"Ağlama Bennett," diye fısıldadım. "Artık buradayım. Kazanmalarına izin vermeyeceğiz."

"Çok üzgünüm Angel," dedi tekrar. "Kahretsin, seni çok özledim."

Sulu bir gülümsemeyle geçiştirdim. "Ben de seni özledim. Benden nefret etmediğine sevindim."

Kaşlarını çattı. "Senden nefret mi ediyorum? Aklını mı kaçırdın sen? Ben seni *seviyorum*." Benden bir hıçkırık daha kaçtı. "Ne?"

"Beni duydun. Seni *seviyorum*, Jolie Knight. Dünyadaki her şeyden daha çok. Sana neden sahip olamayacağıma dair bahaneler üretmeyi bıraktım."

"Bennett," diye nefes aldım. Onun bu açıklaması, bu gece çok acımasızca parçalanmış olan ruhuma merhem oldu. Ve ben bitkin düşmüştüm - çocukluğumdan beri kalbimde olduğunu bildiğim şeye karşı savaşılamayacak kadar bitkin düşmüştüm. "Ben de seni seviyorum. Sana her zaman ihtiyacım vardı. Sen benim bir parçamsın."

"Ben varım, Angel."

Son bir hıçkırıkla dudaklarımı onunkilere bastırdım. Bennett'i öpmek hayalini kurduğum her şeydi - bu rutubetli, soğuk bodrumda iki cesedin varlığında bile. Kontrolü hemen ele aldı, beni tüketti, başımı istediği yere götürdü, böylece beni tam olarak yutabildi.

Ellerimi gömleğinin düğmeleriyle meşgul ettim. İkimizi de burada çıplak bırakacak değildim ama tenini hissetmek istiyordum.

Sonunda gömleğini açtığımda dudağımı ısırarak homurdandı ve ağgözlü ellerim hemen yontulmuş göğsüne doğru yol aldı.

"Bekle, bu da ne?" Ellerimin altındaki deriyi incelerken kıpırdamadan durdum.

", Angel."

Bennett'in göğsünün tamamını kaplayan çok güzel, *dev* bir dövmesi vardı. Gümüş renkleri bodrumun loş ışığında bile parıldayan incelikle detaylandırılmış tüyler derisini kaplıyor ve göğüs kemiğinin iki yanından yayılan iki görkemli melek kanadı oluşturuyordu.

"Bunu benim için mi aldın?" Parmak uçlarımı muhteşem sanat eserinin üzerinde saygıyla gezdirerek fısıldadım.

"Ben yaptım. Seni kaybettikten sonra, cennette ailenle birlikte mutlu ve güvende olan meleğimiz olarak düşünerek başa çıktık. Sen her zaman

O çocuksu fantezileri aşip şu anki alaycı piçlere dönüştüğümüzde bile benim meleşim olacaktın. Seni hep yanımda tutmak istedim, bu yüzden on sekiz yaşına geldiğimde bunu yaptırdım. Aslında geçen yıl bitirdim."

"Ben..." diye başladım, gözyaşlarım yine yüzümden aşağı akıyordu. "Sana hayatta olduğumu söylemek için daha fazla çaba göstermediğim için çok üzgünüm. Beni bunca yanında tutmuşken seni unutmak için bu kadar çabaladığıma inanamıyorum."

Başını salladı ve nazik parmaklarıyla gözyaşlarımı sildi. "Nedenini anlıyorum, Jolie. Artık sana sahibim ve önemli olan tek şey bu."

"Evet," diye fısıldadım, ağzını almak için tekrar içeri daldım. Bir süre önce altımda sertleşmişti ve şimdi bir görevdeydim.

Bennett'e sahip olacaktım, istenmeyen yer ve ölü bedenler lanet olsun. Anders'in bir daha bana ait olan hiçbir şeyin önüne geçmesine izin vermeyecektim ve Bennett de bana *aitti*.

Yüzümü kucaklayıp nefes almamı istercesine beni öperken, fermuarını açmaya çalıştım.

"Kahretsin, Angel," diye ısırıldı, elimi onun -Tanrım, *kocaman-sikine* doladığımda. "Beni deli ediyorsun. Seni çok istiyorum ama burası yeri mi emin değilim."

"Kapa çeneni ve sik beni Bennett," diye homurdandım dudaklarına karşı.

Elini boğazıma götürdü, otoriter ve yoğun Bennett tekrar devreye girerken sıkıca kavradı. "Peki, tamam. Ama çıkar çıkmaz seninle yatakta yalnız kalmak istiyorum, böylece vücuduna *gerçekten* neler yapabileceğimi sana gösterebilirim. Diğer erkek arkadaşların davetli değil."

"Peki," diye terslendim, diğer elinin güçlü parmaklarını kullanarak tozluğumu kasık dikişinden yırttığında bu kısa sürede bir nefese dönüştü. "Siktir."

O maharetli parmaklar sıırıslıkam külotumu önümden çekip aldı ve içime gömüldü. "Kahretsin, işte burada," diye kulağımın dibine kadar tırmaladı. "Tıpkı hatırladığım gibi. Sıkı, sıcak, ıslak, sikim için mükemmel."

"Ver onu bana, Bennett," diye talep ettim, parmaklarını doğru şekilde pompalarken inledim.

"Al o zaman, Angel."

Memnuniyetle. Kalın, sert aletini pantolonundan çıkarmadan önce elini ittim. Kalçalarımı öne doğru kaydurdım ve onu giriş yerimle hizaladım, sonra yavaş, özenli bir hareketle üzerine çöktüm.

Birlikte inledik. Bennett beni sınırlarıma kadar gerdi ama acı yerini hızla zevke bıraktı. Kalçalarımı dengesiz bir şekilde salladığım anda çok çabuk boşalacağımı biliyordum.

"İşte böyle bebeğim. Benden istediğini al," dedi ve kucağında hareket etmeme yardım ederken iri ellerini kalçalarımın doladı. Gözlerimi kendi gözleriyle tuttu, o yosunlu küreler şimdi şehvetle kaplanmış ve sırlanmıştı. "Ben seninim."

"Ben de seninim Bennett," dedim inleyerek ve hızımı artırdım. "Siktir, sikin çok büyük."

"Ve beni çok iyi karşılıyorsun Angel," diye mırıldandı, şimdi ben ona binerken dudaklarını boynumun sütununda gezdiriyordu. "Sen benim için yaratılmışsın. Sikimin seni nasıl hissettirdiğini hatırlamanı istiyorum. Benimle dolu olmayı ne kadar sevdiğini. Benim olduğunu unutma."

Bütün erkek arkadaşlarımdan ağzı çok kirliydi ve ben buna bayılıyordum.

Hareket etmeye devam ettim, kendimi daha yükseğe ittim. "Bennett," diye inledim. "Çok yaklaştım."

"Evet. Benim için gel, Angel."

İçime girerken kalçalarımı hızlı bir ritimle salladı ve kucağında patladım, çığlığım kavernöz odada yankılandı. Kaslarımdan onu kavradığımı hissettim, görüşümde siyah noktalar dans edene kadar zevk beni ele geçirdi. Bennett kendi boşalmasını bulduğunda inledi, yüzünü göğsüme gömdü.

Kollarına yığıldım ve o da anında beni değerli bir hazine gibi kucaklamaya başladı. Bennett'in kucağında güvende, emniyette ve sevildiğimi hissettim ve gecenin olaylarının sonunda zihnime yerleşmesine izin verdim.

Anders, zenginliğin ve gücün tadına varmak için kendi kanından ve canından olanlara ihanet ettiği için hak ettiği şekilde ölmüştü. Şimdi Peter, Andrea ve James Spencer bunun bedelini ödeyecekti. Şirket yönetim kurulu odalarının etrafındaki dans sona ermişti. Gölgele oynamak için ortaya çıkacaktı ve bu lanet bir savaş olacaktı.

Bennett de aynı şeyleri düşünüyor olmalıydı. "Seni seviyorum Angel," diye mırıldandı kulağıma. "Sana yaptıkları için babamı yok edeceğim."

"Ben de seni seviyorum. Elise'i bana bırak." "Memnuniyetle."

Giysilerimizi düzeltmeye başladık ve eşofmanımın uyluğumun ortasına düştüğü ve Bennett'in pantolonumun kasıklarında deliği gizleyeceği için minnettardım. Bennett buruşmuş takım elbise ceketini kullanarak bizi temizledi, sonra da pantolonunun fermuarını çekip gömleğinin düğmelerini ilikledi. Yine de oyalandık, Bennett beni o kahrolası metal sandalyede tutarken ikimiz de etrafımızda dağılmak üzere olan dünyayı görmezden geldik.

Sonunda, huzurlu balonumuz bodrumun kapısının tekmelenerek açılması ve savaş için giyinmiş üç iri cüsseli bedenın içeri girmesiyle paramparça oldu.

Onları hemen tanıdım.

"Oh, ne kadar rahat değil mi?" Max durdu ve silahını yanına bıraktı. Yüzünü ortaya çıkarmak için kar maskesini aşağı çekti. "Siz ikiniz sonunda öpüşüp barıştınız mı?"

"Evet," diye mırıldandım, başımı Bennett'in sıcak göğsünden kaldırmaya zahmet etmeden.

Noah, Max'in arkasından koşarak bana doğru geldi. Sandalyemizin yanına diz çöktü, eldivenli elini yanağımda gezdirdi ve yüzünde endişeli bir ifadeyle beni yakından inceledi. "Yaralandın mı tatlım?"

"Ben iyiyim," diye fısıldadım. "Gerçi amım biraz acıyacak. Bennett çok büyük."

Noah'nın yüzü geniş bir sırıtışa dönüştü. "Öyle dedi." Hâlâ beni bırakmayı reddeden Bennett'e baktı. "Sonunda dostum."

Sadece homurdandı, bana daha sıkı sarıldı.

Alçak bir ıslık sesi duyuldu. Dom, bir zamanlar Anders olan kanlı posanın üzerinde durduğu yerden, "Kahretsin," dedi. "Bu düşündüğüm kişi mi? Beni aydınlatmak isteyen var mı?"

Bennett sanki burada yetkili oymuş gibi, "Sonra," dedi. "Jolie'nin eve gitmesi gerekiyor. Kafasına dikiş atılması gerekebilir."

Dom bıkkınlıkla içini çekti. "Yine mi tatlım?"

"Kusura bakma Dom," diye seslendim Max'e, "Bizi nerede bulacağınızı nasıl bildiniz?" diye sormadan önce.

"Koca Adam imdat çağrısını Niall'gönderdi, o da Silver'a Zepp'le temasa geçmesini söyledi, o da bizi aradı. Olabildiğince hızlı bir şekilde buraya geldik, ancak oğlunuz her şeyi kontrol altına aldığını düşünüyor gibiydi."

Bennett'in omuz silktiğini hissettim. "Yaptım." ", " diye kabul ettim.

Noah cebinden telefonunu çıkardı. "Zach'in temizlik ekibini buraya getireceğim. Eğlenceyi kaçırdığı için üzülecek ama Bennett bize mesaj attığında kampüste değildi, ben de onsuz ayrıldım."

Sonunda Bennett'i ayağa kalkmama izin vermesi için ikna ettim, çünkü ikimizin de buradan bir an önce çıkması gerekiyordu. Bir iniltiyle ayağa kalktı ve ben Noah'ın koluna sarılırken o da kolunu omuzlarıma doladı.

Noah'nın elindeki telefon çaldı ve kimin aradığını görünce kaşları saç çizgisine fırladı. "Alo? Frankie?"

Sustum. Frankie'nin normalde Noah'nın telefonunu belliydi.

Noah'ın yüzü dinledikçe soldu ve paniğin yeniden başladığını hissettim. Telefonu kapattı, sonra Bennett ve bana baktı.

"Zach kayıp."

Jolie ve çocukların hikayesi, Şubat ayında çıkacak olan serinin 3. [Kralı Öldür](#)'de son bulacak!

Kralı Öldür'ün Zach'in bakış açısından yazılmış Önsöz ve 1. Bölümüne bir göz atmak ister misiniz? [Haber bültenime](#) kaydolun!

TEŞEKKÜRLER

Özür dilerim! Bu uçurumun 1. kitaptan daha kötü olduğunu biliyorum. Ama dinle, Zach iyi olacak, onu çok seviyorum ve asla üstesinden gelemeyeceği bir şeye sokmam. Hepsi bir macera, değil mi? #zachwatch2023

Her zaman olduğu gibi çekirdek ekibim Steph, Morgan ve David'e teşekkür ederim, onlar olmadan hiçbir şey yazılamaz çünkü küçük çiçeğim asla sulanmaz ve ben de işe yaramaz bir sahtekâr sendromu yığınınına dönüşürüm. Mail uygulamanızda yazdığım bölümleri şampiyonlar gibi okuduğunuz ve bana her yönüyle berbat olmadıklarını hissettirdiğiniz için teşekkür ederim.

Teknoloji ve WhyChoose yazarı Stella Brie'ye özel bir teşekkür, aklıma takılan o hayati olay örgüsünü çözmeme yardımcı oldu - Jolie'nin babasının flash belleğinde ne vardı? Miraculene, Stella bilgisini paylaşmasaydı adını bile duymayacağım gerçek bir malzeme olan grafen üzerine fantastik bir yorum. Teşekkürler, hanımefendi!

Ayrıca asistanım olarak hayatımı bir arada tuttuğu için Steph'e, nazik ve düşünceli düzenleme uzmanlığı için McKinley'e ve muhteşem kapak resmi Cherie'ye teşekkür ederim.

Beta okuyan sürtükler-Amanda, Delaney, Melissa, Corina, Gwen, Nicole, Melissa, Megan, Emma, Kaitlyn-siz harikasınız. Bana karşı nazik olduğunuz için teşekkürler. Roxy Collins'e bu trene bir şampiyon gibi atladığı ve beni serbest bırakma stres sıkıntılarımdan uzaklaştırmak için bana yeşil goblin tanrısı iyiliği verdiği için özel teşekkürler.

Kocam görevdeyken evimde kamp kurup iki ay boyunca çocuklarıma ebeveynlik yapmama yardımcı oldukları için, bunu asla ama asla okumayacaklarını umduğum kayıinvalideme ayrıca kocaman teşekkürler. Onlardan habersiz, onlar buradayken bir kitap yazıyordum,

Onların hayati yardımları olmasaydı bu taslağı bitirebileceğimden emin değilim.

Ve için benim
ederim senolarak

koca-l Aşk Sen, teşekkür
her zaman Bana inandığın için.

ELIZABETH DEAR TARAFINDAN DA YAZILMIŖTIR.

Blackstone Akademi

Yeni Yetişkin, Paranormal Romantik

[Mave Fortune: Reddedilmiş Bir Eş Hikayesi](#)

(E/K) [Ben Fortune: Bir çekil Değiştiren Aşk](#)

Hikayesi (M/M) [Knox: Bir Alfa'nın Kurtuluş](#)

Hikayesi (E/K)

[Asher'in Hikayesi: Bir Blackstone Akademisi Romanı](#) (M/M)

Harriet'in Hikayesi: Bir Blackstone Akademisi Romanı (2023) (E/K)

Bir şövalyenin İntikamı

Yeni Yetişkin, Çağdaş WhyChoose Romance

[Kapılara Saldırın](#)

Kaleyi Ele Geçirin

[Kralı Öldürün](#)

YAZAR HAKKINDA

Elizabeth Dear, hayatında ara sıra biraz romantizm ve macera isteyen bir hatunun süper gizli ikinci kişiliğidir. Bir bağımsız romantizm fanatığı ve doymak bilmez bir okuyucu olarak okumak isteyeceği kitapları yazıyor ve akıllı ağızlı kahramanlar, seksi destekleyici erkekler ve güçlü aile bağlarından oluşan markasını geliştiriyor. TÜM mecazları seviyor ve sadece sizin de bu yolculuktan keyif almanızı umuyor. En son haberleri takip etmek için lütfen onu aşağıdaki bağlantılardan takip edin.

Haber bültenime kaydolun: <https://1c893f-1c73.icpage.net/subscribe-to-my-newsletter>

Facebook'taki okuyucu grubuma katılın: <https://www.facebook.com/groups/488842062247264>

Merch: www.elizabethdearmerch.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

